

மாணவர் கட்டுறைகள்

திருமதி. விக்னா பாக்கியநாதன் மீ.ஏ

மாணவர் கட்டுறைகள்

திருமதி.வி.பாக்கியநாதன் பி.ஏ

MANN (ERDE) MAGAZIN
V. Sivarajah
Am Windhövel 18a
47249 Duisburg
Germany

முறைப்படி ~ 1995
கலைவிளக்கு வெளியீட்டுக்கம்
Droote.13
44328 Dortmund
Germany

எம்துறை

புலம்பெயர்ந்து வாழும் நம்மினத்து மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் யன்படும்பொருட்டு "மாணவர் கட்டுரைகள்" என்னும் இந்தக் கட்டுரைத்தொகுப்பு நூலை வெளியிடுகின்றோம். மேலை நாடுகளில் வாழும்துவஞ்சும் எம் சிறுவர்கள் தாயகத்தையும் எம் தமிழ்ப் பண்பாடுகளையும், தாய்மொழியையும் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த பெரியார்களையும், விடுதலைத்தியாகிகளையும் ஓரளவுக்காவது அறிந்திருத்தல் அவசியம் என்ற சிந்தனையுடனே தொகுக்கப்பட்ட கட்டுரை நூலே இதுவாகும்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எமது கலாச்சாரங்களையும், தாய்மொழியையும், மரபுகளையும் மறவாது நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற பறந்த நோக்குடனே எம்மவர்களால் ஒன்றியங்கள், சங்கங்கள், பண்பாட்டுக் கழகங்கள், தமிழ்க்கல்வி நிலையங்கள் மற்றும் அமைப்புகள் என்பன செயற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவை இங்கு வாழும் மாணவர்களின் கல்விநல்ஸில் அக்கறைகாட்டி எமது பாரம்பரியத்தையும், விடுதலையையும், தமிழ்ப்பெரியார்களையும் மற்றும் தாயக நிகழ்வுகளையும் மாணவர்கள் மனதில் நிலைநிறுத்தும் வண்ணம் ஆண்டுதோறும் பேச்க-கட்டுரைப் போட்டிகளை நடாத்தி வருவது யாவரும் அறிந்ததே. இவ்வாறான போட்டிகளுக்கென மாணவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு அமைய எழுதப்பட்டு, அவர்களின் வாக்குவல்லபத்தின் மூலம் முதலாம் இடத்தைப் பெற்ற பெரும்பாலான பேச்க்ககள் இங்கே கட்டுரை வடிவமாகப்பட்டுள்ளன.

இங்கு தமிழ்பிலும் மாணவர்களுக்கு கட்டுரை அறிவை வளர்க்கும் பொருட்டும், தொடர்ந்து மாணவர்கள் இங்கு நடாத்தப்படும் பேச்க-கட்டுரை - போட்டிகளில் பங்குபற்றுவதற்கும், தமிழ்மொழிப் பிரிட்சைக்குத் தம்மைத் தயார்படுத்திச் செல்வதற்கும் இந்நால் யன்படும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

ஏற்கனவே பல நூல்களை வெளியிட்டு, கடந்த வருடம் தமிழ்மொழி ஆண்டு- 3 செயல்நூலை வெளியிட்ட "கலைவிளக்கு வெளியிட்டகம்" இந்நாலையும் வெளியிடு செய்கின்றது.

- ஆசிரியர்-

01.01.1995

Droote.13

44328 Dortmund

உள்ளே.....

விடயம்	பக்கம்
1. தமிழ் பண்பாடு	5
2.தமிழ்மொழி	8
3. தாய்மொழிக்கல்வியன் அவசியம்	11
4. தமிழ் திருநாள்	14
5. நவராத்திரி	17
6. மணிதனும் விஞ்ஞானமும்	20
7. இன்பத்தமிழில் இலக்கியச்சுவை	23
8. நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர்	25
9. சிவவதாமோதரம்பிள்ளை	28
10. நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்	30
11. சுவாமி விபுலாநந்தர்	32
12. ஒன்றையர்	35
13. திருவள்ளுவர்	37
14. பாவேந்தர் பாரதிதாசன்	40
15. மகாகவி கப்பிரமணியபாரதியர்	43
16. அகிம்சைத்தந்தை காந்தியடிகள்	47
17. கரும்புலி ஸீர்கள்	50
18. தியாகக்கூடர் திமிபன்	52
19. அன்னை பூபதி	56
20. தமிழ் தாயகம்	59
21. சிறுவர்களைப் பாதிக்கும் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரம்	62
22. ஒற்றுமையே உயர்வு	65
23. பணிவுடமை	67
24. உலகநியதி	70
25. தமிழ் வளர்த்த இத்தாலிய அறிஞர்	75

தமிழ் பண்பாடு

உலகிலுள்ள காலநிலை பெளதிகச் சூழ்நிலைக்கேற்ப மக்களும் மக்கள் வாழ்க்கையும் வேறுபடுகின்றன. இத்தகைய தூம் நிலைகளால் மக்கள் வாழ்க்கைமுறை வேறுபடும்போது ஒவ்வொர் இனமக்களுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாடுகள் தோன்றின. இந்தவகையில் தமிழ் பண்பாடு, பாரம்பரியம் என்பன மிகவும் தொன்மையானவை என சிந்துவெனி நாகரிகங்கள் எமக்குச் சான்று பகர்கின்றன அத்துடன் தமிழ் பண்பாடு எனும்போது, அது "இன்று நேற்று தோன்றிய தல்ல, கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துக்கு முன்தோன்றிய மூத்த குடி தோன்றியால்தோ" ஆரம்பாகியது என இலக்கிய அறிஞர்கள் சொல்லிச் சென்றுள்ளனர். தமிழ்களாகிய நாம் தனித்துவமான ஒரு பண்பாட்டடைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பொறுமைப் படுதின்றோம்.

எந்து பண்பாட்டின் ஆரஸ்காடு ததை நோக்கின் வெறுமொக்கை கண்டம் கடற்கோள் கொண்டாரேது இயங்க எழுந்தது என்பது புவியில் வரலாறு. பன்னெலுங்காலத்திற்கு முன் கடலால் கொள்ளப்பட்டபோது பல்லாமிக் கணக்காணோர் இறந்தனர். எஞ்சிய தமிழர்கள்தான் இயைப் பூதல் சுமரிவரையுள்ள இந்தியப் பெருநாட்டங்கும் பரவி வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அக்காலத்துக் குடி தமிழர்களின் கலை, நாகரிகம், மொழி, இலக்கியம், அரசியல், ஆட்சிமுறையாவும் மேம்பாடுடையதாக இருந்தமைக்கு சிந்துவெனி நாகரிக கரப்பாடு - மொதைநூல்களைக்கொடுக்கன் ஆதாரமாகவுள்ளன.

ஒரு நாட்டுக் கலாச்சாரம்பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் என்பன அந்நாட்டுச் சமுதாயத்திற்காகவே சமுதாயம் விதித்துள்ள, நடைமுறைப்படுத்துகின்ற ஒழுங்கு நிதிலான ஒரு கட்டுக்கோப்பு அமைப்பு எனலாம். நமது பண்பாடுகளும் பழங்குடியான பண்பாட்டுப் பிடிமிலிருந்து தோன்றியதையாகும். பழந்தமிழர் பண்பாடு அன்றைய காலச்சூழ்நிலைகள் - சமுதாயச்சூழ்நிலைகள் என்பவற்றுக்கு ஏற்ப தோற்றும் பெற்றவை. சங்கநூல்கள் அனைத்துமே தமிழ் பண்பாட்டையும் அதன் தொன்மைச் சிறப்பையும் விளக்குகின்றன. தமிழி வத்துக்கே உரிய அரசியல் வரலாற்றுக் காலியான சிலப்பதிகாரம் காட்டும் நெறிகள் நமது பாரம்பரியப் பண்பாடுகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் காலக் கண்ணாட்டுயாகக் காட்சியளிக்கின்றன. மேலும்

தமிழைப்பால் மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் சிறப்புக்கொடுக்கும் மொழி உலகில் வேறு எங்கும் இல்லை எனவாம்.

காதல், போர், வீரம் என்பன சங்ககாலத் தமிழ் வாழ்க்கையின் முக்கிய வாழ்க்கைத் தத்துவங்களாக இருந்தன அகப்பொருள் கருதி தமிழன் ஜந்து திணைகளாக நிலத்தை வகுத்தான். இந்த ஜந்து திணைகளைக் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஜந்து வகை நிலங்களோடு பொருத்தி இப்பெயர்களா ஸேயே அந்தத் திணைகளைக் குறிப்பிட்டான். இந்த நிலங்களின் பொருளாலும் செய்கின்ற தொழிலாலும் தொழிற்பகுப்பு முறையின் எளிமை கருதியும் நால்வகை வருணங்களைப் படைத்தான். ஆனால் அன்று தொழிற்பகுப்பை வகுத்து சமுதாயத்தை முன்னேற்ற அன் - றை தமிழன் நினைத்தானேயன்றி மக்களைப் பிரித்துவைக்க ஒருபோதும் அவன் எண்ணியதேமில்லை. அத்தகைய பேருள்ளம் படைத்தவர்கள் அன்றைய தமிழர்கள். "பிறப்பினாலே என்ன இருக்கிறது? அன்படை நெஞ்சங்கள் கலந்துவிடும் காதல்" என்ற முறையில் உய்குடி தாழ்ந்த குடி என்ற பேச்கக்கே இடமில்லை என்ற கருத்து சங்கப்பாளில் விரவிவரும் ஒன்றாகும்.

காதல் ஒழுக்கங்களில் ஒருவன் ஒருத்திக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி வாழ்ந்தமை நம் பண்டையதமிழ் பண்பாரும். பெண்ணைத் தெய்வமாக மதித்து அவளுக்குப் பெருமை கொடுத்து வாழ்ந்தார்கள். கற்புநெறி உயிரிலும் மேலாகக் கருதப்பட்டது. தமது கற்பை நிரூபிக்க எத்தனையோ வீரச்செயல்களைப் புரிந்தனர் அன்றைய தமிழ்ப்பெண்கள். பண்டைத்தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கம், மாணம், மரியாதை, என்பவற்றையே அணிகலன்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். "அன்பே தெய்வம். கூடிவாழ்ந்தால் கோடி நன்மை, யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி." என்று செய்யியோரும் இணைந்து வாழ்ந்து தமக்கென ஒரு தனிப்பண்டை அமைத்துக் கொண்ட பெருமை நம் பண்டைத் தமிழருக்கே உண்டு. இல்லம் நாடி வந்தோரை உபசரித்து விருந்தோம்பும் பண்பும் பண்டைத் தமிழருடன் பிறந்த ஒரு செய்கை என்பதை எண்ணும்போது நாம் பெருமைப்பட வேண்டியுள்ளது. செய்தொழில் மதித்தல், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை என்பனவும் எமது முதாதையா் பண்புகளில் முக்கியமானவையாகும். ஜோப்பியர் வருகையின் பின்னர் எமது பண்பாடு சிறிது நலிவு பெற்றும் புதியவற்றை ஏற்றும் மாற்றும் பெறலாமிற்று. இவ்வாறு தொடர்ந்து வந்த அந்நியப் படையெடுப்பினால் இம்சைப் படுத்தப்பட்ட நிலைமில் எமது பண்பாடு சிதைவுற்றமை வரலாறு

கண்ட உண்மை. காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படுகின்ற அரசியற் பொரு வாதார மாற்றங்கள் விந்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் என்பவற்றால் புதிய திருப்பங்கள் ஏற்பட்டன. பெண்களின் வாழ்க்கையில் விழிப்புணர்வுகள் தோன்றின. சமுதாய விழிப்புணர்வுகள் தோற்றும் பெற்றன.

இன்று நமது தாயகத்தில் நடைபெறுகின்ற விடுதலைப் பேராட்டம் எமது பண்பாட்டிற்கு ஏற்பட்ட திமர்த்திருப்பு முனையாகிவிட்டது. பெண்கள் களத்தில் இறங்கிவிட்டார்கள். பொது வாட்டுமை மக்கள் வாய்ப்பாடாக மாறியது. அந்நியநாடு வந்த பஸ்ரிடம் மேஜாட்டுப் பண்பாடு கலந்து இரட்டைப் பண்பாடு தோன்றியது. அத்துடன் மூடப்பழக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த எமது சில பண்பாடுகளில் ஒரு புதுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. சமத்துவம், தாயகசுதந்திரம், எம்த மும் சம்வகும் என்ற கொள்கைகள் எம் மத்தியிலே இடம்பெற்று விட்டன. எவ்வளவுதான் மேலைநாட்டு ஆதிக்கத்தினிப்பு இருந்த போதும் இந்துமதம், கலாச்சாரம், பண்பாடு, மொழி என்பன ஒன்று டன் ஒன்று இணைந்து ஒன்றில் ஒன்று தங்கி கலாச்சார மரபுகளாக மினிரும் தன்மை தமிழினத்துக்கே உண்டு. பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு தூய்மையான பழக்கவழக்கங்களையும், நன்னெறிப் பாதைகளையும் கொண்டுள்ளது. அதன்வழி நாமும் வாழ வேண்டும். தேவையான போது சில மரபுகளை வளர்க்கிறுதி மாற்றியமைத்து, மாட்சிரிக்க தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தரம் குற்றாமல் பாதுகாக்க வேண்டும்.

தமிழ்களாகிய நாம் எமது மொழியையும் எம் மதத்தையும், எமது கலாச்சாரத்தையும் கென்ற இடமெல்லாம் வளர்க்க வேண்டும். காலத்துக்கு ஏற்ப நாம் சிறிது சிந்தித்து, தூம்-நிலை அறிந்து பயண்பாடுணர்ந்து கொள்ளுவன கொண்டு தள்ளுவன தள்ளி " எம் பண்பாட்டை மேன்மேலும் வளர்க்கினிலை நோக்கிக் கொண்டு கெல்லும் பயியபொறுப்பு இனங் தலைமுறையினருக்கே உண்டு என்னாம். இப் பொறுப்புணர்ந்து அவர்கள் செயலாற்றி எமது கலாச்சாரத்தை மேன்மைப்படுத்துவர்களாக!

வாழ்க தமிழ் மொழி!
வளர்க தமிழ்ப்பண்பாடு!

தமிழ்மொழி

என்னிறந்த அரும்பெரும் காவியங்களும் நுண்ணிய கருத்துக்களும், புண்ணிய பால்களும் நிறைந்த மொழியே தமிழ்மொழி. அதுவே எங்கள் அன்னைமொழி என்றபோதில் நாம் பெருமைப்பாஸல் இருக்கமுடியுமா? பற்பல அறிஞர்கள் கூடி, சங்கம் அமைத்து, ஆராய்ந்து வளர்த்தமொழி தமிழ்மொழி-அதனால் இது சங்கத்தமிழ்-மங்காத்தமிழ் எனவும் போற்றப்படுகின்றது. இதன் சிறப்பை ஒளவையர் விநாயகரை நோக்கி, சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா! என்பதிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ள முடியும். இந்தச் சங்கத்தமிழானது இயல், இசை, நடகம் என்ற முப்பெரும் பிரிவுகளை உள்ளக்கியதாக இருக்கின்றது. வண்டமிழ், தண்டமிழ், செந்தமிழ், தேந்தமிழ், நற்றமிழ், பைந்தமிழ், மதுரத்தமிழ், அமுதத்தமிழ், எப்ப ஸலபையர்கள் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு.

தமிழ் என்றும் இனமை மாறாதது. முருகக்கடவுளை தமிழை ஒப்பிட்டுக் கூறுமானவுக்குப் பேறுபெற்றது தமிழ்மொழி. இதனால் முருகக்கடவுளுக்குத் தமிழ்க் கடவுள் என்றும் பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. முருகனுக்குப் பன்னிரு தோன்கள் பன்னிரு கைகள் அதேபோல தமிழில் உள்ள உயிர்ளமுத்துக்கள் பன்னிரண்டு ஆகும். முருகனுடைய ஓவ்வொரு முகத்திலும் மூன்று கண்கள் உள்ளன. எனவே ஆறு முகங்களிலும் பதினெட்டுக் கண்கள் இருக்கின்றன. இதேபோல தமிழில் பெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டு ஆகும். அடுத்து முருகனுக்கு ஆறு முகங்கள் உள்ளன. இதேபோல தமிழ் எழுத்துக்களில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்ற முய்பிரிவுகளுள்ளே ஓவ்வொன்றிலும் ஆறு எழுத்துக்கள் உள்ளன. அதாவது வல்லினத்தில் க், ச், ட், த், ப், ற் என ஆறு எழுத்துக்கள். மெல்லினத்தில் ஞ்,ஞ், ந், ம், ன் எனவும் இடையினத்தில் ய், ர், ல், வ், ம், ன், எனவும் எழுத்துக்கள் உள்ளன. இவ்வாறு முருகனுக்கும் தமீ முக்கும் ஒப்புவரை உண்டு என அறிவோம்.

‘தமிழ் என்னும் கொல்லிலேயே வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், என்ற மூன்று பிரிவுகளைச் சேர்ந்த எழுத்துக்கள் இருப்பதை அவதானிக்கமுடியும். த-வல்லினம், பி-மெல்லினம், ம்- இடையினம் என்ற மூவின எழுத்துக்களையும் கொண்ட பத்தே தமிழாகும். ஒருவருக்குத் தாப்பாலோடு ஜட்டப்படும் மொழியே

தாம்பொழி எனப்படுகின்றது. அதுவே எங்களுக்குத் தாம்பொழியாக அமைந்திருக்கின்றது. தமிழ்மொழியைச் சங்கம் அமைத்து வளர்த்த இடத்தைக் கூறும்போது, யாரதியார் 'செந்தமிழ் நாட்டும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாய்து காதினிலே' என்றார். அம்மா என்பது நம் குழந்தையின் முதல் வார்த்தை. "அ" என்று வாயைத் திறந்து "ம்" என்று வாயை மூடி "மா" என்று வாயைத் திறந்தால் அம்மா வருகி நான். அதாவது வாயைத் திறந்து மூடிப் பின் திறந்தால் அம்மா என்ற சொல் வருகின்றது.

இறைவன் நாயன்மார்களுக்குத் தமிழிலே

அடினடுத்துக் கொடுத்தார் என்று எமது சமயநால்கள் கூறுகின்றன. உதாரணமாக "உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்று சேக்கிழார் பெருமானுக்கும், "பித்தா" எனத் தொடங்கிப் பாடு! என சுந்தரருக்கும் அடி எடுத்துக் கொடுத்தமையை நோக்கலாம். உமாதேவியார் ஊட்டிய பால் அருந்திய ஞானசம்பந்தர் மூன்று வயதிலேயே தமிழில் தேவாரம் பாடினார். என்று புராணவரலாறு உண்டு. இவற்றை நாம் நோக்கும் போது தெய்வத்தன்மை கொண்டது தமிழ் என்பது புலனாகிறது.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு
பதினெண்மேல்க்கணக்கு, நீதிநூல்கள், அறநெறிப்பனுவல்கள், இதிகாச
புராணங்கள், தேவாரங்கள், பிரபந்தங்கள், எனப் பலவகைப்பட்ட நூல்களின் பொக்கிழையாக விளங்குவதுதான் எம் தமிழ்மொழி. தமிழ் என்ற மங்கைக்கு ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் ஆபரணங்களாக இருக்கின்றன. தமிழ் மங்கையின் காலுக்குச் "ஸிலப்பதிகாரம்" கைக்கு அணியும் காப்பென "வளையாபதி" காதுக்கு "குண்டலகேசி" இடையில் அணிந்து கொள்ள "மணிமேகலை" கழுத்துக்கு மாலையாக "சீவகசிந்தாமணி" போன்ற ஆபரணங்களாக இக்காப்பியங்கள் துலங்குகின்றன.

சங்ககாலத்தில் நக்கீர் போன்ற புலவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்து பின்னர் ஒளைவ, வள்ளுவர் உட்பட பல புலவர்களாலும் கனிச்சக்கரவர்த்திகளாலும் வளம் படுத்தப்பட்டு வந்தது நம் தமிழ்மொழி. இளங்கோவடிகள்கம்பர் காலத்தில் தமிழ்மங்கை மெருகுடன் வளர்ந்து வரலாணாள். காலத்துக்கேற்ற கோலம் சற்று மாறுவதுபோல காலம் செல்லச் செல்ல நம் தமிழ்மொழி பழைய இலக்கணத் தமிழிலிருந்து விடுபட்டு வளர்த்தொடங்கியது. சமும் தந்த ஆஹமுகநாவலர் கடுந்தமிழை இலக்குமயப் படுத்தி வைத்து, தமிழ் உரைநடையின் தந்தை எனப் போற்றப்படுகின்றார். அவரைத் தொடர்ந்து யாரதியார் இலகு தமிழிலே கவிதைகள் புனைந்தார். இவ்வாறு காலவேகத்துக்கு ஏற்ப தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பெற்றாலும் அது கன்னித்தமிழ் என்று இன்றும் கூறப்படுகின்றது.

தமிழ்லே பல தத்துவக்கருத்துக்கள்,

உயர் கருத்துக்கள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்த பல வெற்றுநாட்டறிஞர்கள் தமிழைக்கற்றுத் தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர். உதாரணமாக இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த கொன்னைக்கண்டைன் பெஸ்கி என்பவர் வீரமாழுனியர் என்ற தமிழ்ப்பெயரைச்சூடி, தேம்பாவணி, வேத விளக்கம், பறமார்த்தகரு கதை, திருக்காவலுராக் கலம்பகம், முதலிய நூல்களையும் இயற்றினார். தொன்னால் விளக்கம், சதுரகராதி, போன்ற இலக்கணநூல்களைத் தமிழுக்கு எழுதிய அந்தியரும் இவரே. இவர் திருக்குறளை வத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்த்து எழுதினார் என்பதும் குறிப்பிடக்கூடிய அம்சமாகும்.

இந்றைக்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு

முன்னே தமிழ்மொழி இந்தியா, இலங்கை உட்பட சில கீழூத்தேசங்களில் மட்டுமே ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்று உலகமே வியக்கும் வண்ணம் தமிழ்மொழி ஜோப்பா, அமெரிக்கா, அவஸ்திரீலியா உட்பட் கண்டங்களில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பாரதி கண்ட கனவு போல "தேமதுரத் தமிழோசை" உலகமெலாம் பறவிவிட்டது. பாரதி இன்று உயிரோடு இருந்திருப்பின் இதைக்கண்டு இன்பமடைந்து இன்னும் பல பாக்கள் யாத்திருப்பான்.

இன்று தஞ்சம் கோவிவந்துள்ள

எம்மவர்களால் தமிழ்மன்றங்கள், ஒன்றியங்கள், சங்கங்கள், அமைக்கப்பட்டும், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், சிறுவர் பாடசாலை அமைத்தும் தமிழ் பேணப்படுகிறது. தஞ்சம் கோவிவந்துள்ள நாம் எம் தாய்மொழியைப் பேணி வளர்த்து வருகின்றோம் என்பதை எண்ணி மகிழ்வடையவேண்டும். இன்று பலதரப்பட்ட சிதியில் தமிழ்மொழி வாழ்கிறது. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜேர்மன் பாதிரி "பெரிஷியல்" என்ற பெயருடையவர் இந்தியாவுக்கு வந்து மதம் மாற்றும்போது, தமிழைக்கற்று, தமிழ்நூல்களை எழுதினார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவர் ஜயந்திரபுரத் தமிழ்நூலைக் கற்று இசைநயம்பட பைரின் பாடல்களையும் இயற்றினார். இவரும் தமிழ் இலக்கணம்பற்றி ஒரு நூலை இயற்றி அது முடியுமுன் 24.01.1791 ல் மரணமடைந்தார்.

ஒரு அந்தியநாட்டவர் தமிழகத்துக்கு வந்து தமிழ்த்தொண்டு செய்தாரென்றால், ஏன் இங்கிருக்கும் நாம் எமது தாய்மொழியை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபடக் கூடாது? ஜேர்மன் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட "பெரிஷியல்" தமக்கு அந்தியமொழியான தமிழைக் கற்றுத் தேர்ந்து தமிழை வளர்த்தார் என்று சொல்லும்போது, இங்கிருக்கும் நாம் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்து வளர்க்காமல் விட்டோம் என்றால் நாம் பெரும் கேடு செய்தவர்களாவோம். எனவே நாம் எங்கு வாழ்ந்தாலும் எமது தாய்மொழியினை மறவாது போற்றி வளர்ப்பது எமது கடமையாகும்.

தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம்

“தாய்மொழியைத் திறமையாகப் பயன்மிக்க படிகளை படித்திக்கொள்வதும் கற்றுக்கொள்வதும் கடினம் என அறிஞர் பெர்னாட்சோ கூறியுள்ளார். தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம் என்ன? அது ஒருவ னுக்கு எவ்வகையில் அவன் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையானது? போன்றவற்றுக்கான விடைகளை ஒருவன் அந்திய நாட்டான்றில் வாழும்போது முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முடியும். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் சிறுவர் தமது தாய்மொழியை மறவாது கற்பது மிகவும் அத்தியாவசியமாகும்.

ஒரு தாய்க்கும் சேய்க்கும் உள்ள தொடர்பு, இணைப்பு, பந்தம் எத்தனையானதோ அத்தன்மையைய் போன்றதுதான் ஒரு பின்னைக்கும் அதன் தாய்மொழிக்கும் உள்ள தொடர்பு என்பதை மறுக்கமுடியாது. இதைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் தாயைய் போன்றதுதான் தாய்மொழி என்பதாகும். தாய்மொழியை எவ்வொருவன் மறக்கிறானோ. அது அவன் தன் தாயை, சன்ற அன்னையை மறப்பதற்கு ஒப்பான செயல் என்றே கூறமுடியும். தாயின் மூலமாக அவன் உதிர்த்துடன் ஊட்டப்படும் மொழியாகிய இத் தாய்மொழி முதல்மொழி என்ற பெருமையையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது. ” குழந்தையின் வளர்ச்சிக்குத் தாய்ப்பால் எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு இன்றியமையாததாக மனிதனின் மன வளர்ச்சிக்குத் தாய்மொழி விளங்குகின்றது. ஒரு குழந்தை தனது முதற்பாட்டதைக் கற்பது அன்னை என்ற அறிவாலயத்தியிருந்துதான். ஆகவே குழந்தையின் உவவளர்ச்சிக்கு தாய்மொழியை அண்றி. வேறொரு அந்தியமொழியை அவர்கள் மீது திணிப்பது தாய்நாட்டுக் குச் செய்யும் துரோகம் ” என்று அழுத்தமாகக் கூறிவைத்தார் அண்ணல் காந்தியடிகள்.

ஆம்! இவை எவ்வளவு உண்மையான கருத்துக்கள்! ஜதார்த்தமான சிந்தனைகள்!! உயிர்மூச்சுடன் தாய்மொழி ஒன்றியிருக்கும் போது, அதைப் புறக்கணித்து அந்தியமொழியைக் கற்று, அறிஞராகலாம், பெரியராகலாம், என்று என்னுவது தவறு. தாய்மொழியை மறந்து ஒரு பின்னை அந்தியமொழியைக் கற்றுத் தேஷ்டி நெற்றுவிட்டால் பூரணமான அறிவுவளர்ச்சி

பெற்றுவிட்ட பின்னை எனக்காற முடியாது. தானை வெறுத்துவிட்டு மாற்றாந்தாயுடன் வாழும் ஒரு பின்னையின் மனவளர்ச்சியைப் போன்ற தாகவே இது இருக்கும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்தல் வேண்டும்.

நாம் வேற்றுநாட்டில் வாழ்வதால் எமது சிறார்கள் வேற்றுமொழிக் கல்வியைப் பாடசாலையில் கற்றுவருகின்றார்கள். தூர திஷ்ட வசமாக அவர்கள் வாழும் துற்நிலைக்கு ஏற்ப வேற்றுமொழி யைக் கற்றனால் அன்னைமொழி அவர்களுக்கு அந்தியம் என எண் ணைக்காடாது. ஒவ்வொரு பின்னையும் தான் தான் வாழும் நாட்டுக்கு ஏற்ப அந்தந்த மொழியைக் கற்றது. அம்மொழியில் அறி வைப் பெறுவது என்பவை சாதாரண விடயம். ஆனால் குடியேறிய நாட்டு மொழியுடன் தாய்மொழி அறிவும் இருக்கும்போது தான் உண்மையான அறிவுப் பூரணத்துவம் பெற்ற பின்னையாக வளரமுடியும். தாய்மொழியை மறந்து, வெறுத்து. அந்தியமொழியில் உத்தகைய தேர்ச்சி பெற்றிருப்பினும் அக்கல்வி குத்துன் விளக்குப் போன்றதாகும்.

மொழி என்பது கருத்துவாகனம் மட்டுமன்றி தன் இன நாகரிகத்தினதும், பண்பாட்டினதும் இருப்பிடக் கொள்கலமாகும். தாய்மொழி தெரியாதவனுக்குத் தன் இவக்குத் தாகரிகம் தெரியா மற் போகின்றது. தன் பண்பாட்டின் பண்பு புதைந்து போகின்றது. இப்படியான ஒருவனை நாம் முழுமனிதன் எனலாமா? சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். ஒருவர் தாய்மொழி தெரியாமல் தாய் வரைந்த கடித்ததையோ, மனவை எழுதிய மடலையோ வாசித்து விளங்கிக் கொள்ள இன்னொருவர் உதவியை நாடுவது அல்லது ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளரத் தேடுவது எவ்வளவு கேவலம்? என்பதை உணர்ந்து பார்த்தாலே தாய்மொழியின் அத்தியாவசியம் தானாகப் புரியும்.

தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம் புரியாமல் வளரும் பின்னைகளையும், தாய்மொழியைப் போதிக்க விரும்பாத பெற்றீர்களையும் எண்ணும்போது மிகவும் வேதனையாக உள்ளது. இவர்கள் தமது தவற்றினை உணரும் காலகட்டம் வெகுதூரத்தில் இல்லை. தாய்மொழியைக் கற்றது எந்தவொரு பின்னைக்கும் கடினம் அல்ல. தாய்மொழி தெரியாமல் சிலைபோல தலைகுனிந்து நிற்பதுதான் கடினமான காரியம் எனலாம். தாய்மொழி தெரியாத ஒரு

பின்னைக்குத் தாய்நாடும் அந்திய நாடு என்றே கூறமுடியும். ஏனெனில் தாய்மொழியாம் எமது தமிழ்மொழி தெரியாமல் ஒரு பின்னை தமிழ்மூத்தில் — தமிழ்மண்ணில் மற்றவர் பேசுவதை விளங்கிக்கொள்ளத் திராணியற்று நிற்கிறது என்றால் அதன் அர்த்தம் என்ன? மொழியைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அந்திய நாடொன்றில் நிற்கிறது

என்றுதானே அர்த்தம் கொள்ள முடியும். பெற்றீர்களே! இத்தகைய துர்ப்பாக்கிய நிலை எமது பின்னைகளுக்கு ஏற்பாக்கூடாது. இதைத் தினம் தினம் சிந்தித்து. தாய்மொழிக் கல்வியின் அத்தியாவசியத்தைப் புரிந்து அவ்வறிவைப் புகட்டுவது எம் தலையாய் கடனாகும்.

தாய்மொழியில் எத்தனையோ அறிவுக் களஞ்சியங்கள், நீதிநூல்கள், பண்டைப் பெருமை கூறும் பதாவல்கள், எல்லாம் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இவற்றை நாம் படித்துப் பயன் பெற வேண்டாமா? பண்டைத் தமிழராம் நம் முதாஹதைய் வாழ்வு நெறிகளை அறிய வேண்டாமா? அதற்கு என்ன வழி? ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. நம் தாய் மொழியைக் கற்று அவ்வறிவின் மூலம் அறிவுக்களஞ்சியங்களை எம் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

எத்தனையோ அந்தியநாட்டு அறிஞர்கள் தமது தாய்மொழியை மட்டுமல்லிரு எமது தமிழ்மொழியைக் கற்று, அதற்கு இலக்கணமும் வகுத்துள்ளனர். எமது நாட்டு அறிஞர்கள், பெரியர்கள் பலர், பல கஸ்டங்களை எதிர்நோக்கி, அவற்றை முறிய - டித்துத் தமிழை வளர்த்தனர்: தமிழுக்குச் சேவை செய்தனர்: தமிழுக் - காக முடிந்தனர். வசதியான வாழ்க்கையை இங்கே வாழும் நாம் எமது தாய்மொழிக்குத் தொண்டு செய்யாவிட்டாலும், இங்கே அம் மொழியைக் கற்காமல் இருப்பது நீதியா? இது தாய்மொழியை நிந் திப்பது போலாகிவிடுகின்றது. தமிழன்னை பெற்றிருக்க மைந்தர்கள் தமிழை உதாசீனப்படுத்தலாமா?

"தமிழுக்கும் அமிழ்தென்று பேர் - அந்தத்

தமிழ் எங்கள் உமிழுக்கு நேர் ----- என்று புரட்சிப் பாவலன் பாரதிதாசன் கூறியது போன்று. எமது தாய்மொழியை எமது உயிரெனக் கொண்டு அதனைப் போற்றுவோம்.

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்

பரவுவ்வகை செய்தல் வேண்டும் ----- என்ற பாரதியின் விருப்புக்கு இனங்க உலகமெலாம் தமிழின் நாதம் ஒலித் திடச் செய்வோம்.

எத்தனைமொழியை எமது சிறுவர்கள் கற்றாலும் அத்தனை மொழியுள் முதல்மொழியான தாய்மொழியையும் ஜயந் திரிபுறக்கற்க வேண்டும். அத்துடன் தாய்நாட்டுக்கும் தாய்மொழிக்கும் நற்புகழ் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும்.

வாழ்க தாய்மொழி!

வாழ்க தமிழ்மொழி!!

தமிழர் திருநாள்

தமிழ்க்குடிப் பெருமக்களால் ஆண்டு தோறும் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாய்ப்பட்டுவரும் திருநாட்களுக்குன் மிக முக்கியமானவை புதுவெருட்பிறப்பும் தைப்பொங்கலும் ஆகும்.இத்திருநாட்கள் எமது கலாச்சாரம் பண்பாடு என்பவற்றை எடுத்தியம்புவது மட்டுமன்றி, இந்துசமயத்தோடு தொடர்புட்டு, சமயச்சாரப்படையதாக ஏம் இருக்கின்றன.இதனால் இத்திருநாட்கள் பண்டைத்தமிழர் வாழ்வு முதல் இன்றைய தமிழர்கள் வாழ்வுவரை முக்கிய பண்டிகைகளாக இடம்பெற்று வருகின்றன. இதை இன்னும் நாம் கூறந்து நோக்கின் எமது தாய்நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகநாடுகளில் வாழ்கின்ற தமிழர்களாலும் தற்போது கொண்டாய்ப்பட்டு வருகின்றன என்றால் இத்திருநாட்களின் பெருமையை மேறும் எடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

தமிழர் திருநாட்களிலே சமயத்தியாகவும் சருவகால மாற்றங்களோடும் வாளிலைப்புவியலோடும் தொடர்புடையதாக இருப்பது புத்தாண்டுத் திருநாளாகும். தமிழர் திருநாள் என்னும் தலைப்பிலே புத்தாண்டுத் திருநாள் பற்றி ஈண்டு நோக்குவோம். எமது நாடு ஒரு விவசாய நாடாகும். விவசாயத்தை நம்பியே எமது மக்களின் ஜிவதாரம் அமைந்துள்ளது என்று கூறினாலும் மிகையாகாது. எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் பூரி விளைந்து, நுங்கு களிந்து, மஸ்கள் மஸ்ந்து குலுங்கிக் காற்றிலைசைந்து மனதுக்கு மகிழ்வுடும் இனவேளிற்காலம் சித்திரை மாதத்திலே ஆரம்பமாகிறது. இந்த மாதத்தில் போதுவாக மக்கள் மகிழ்வுடன் இருப்பார்கள். அத்துடன் துரியன் மேற்ராசியிற் புகும்போது தமிழ்ப்புத்தாண்டு பிறக்கிறது என்று கணிப்பிட்டுள்ளனர். இதேநேரத்தில் தமிழகத்தின் மையமாக விளங்கும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலின் மூலஸ்தானத்தை வடக்கு நோக்கிக் கெல்லும் துரியன் கடக்கிறது. இந்திகழக்சியிலே வானியற்கலையும் சமயமும் ஒன்றிணைந்திருக்கின்றன என்று எமது சமயப்பிரியார்கள் கூறியுள்ளனர். இக்கூற்றினை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? இல்லையா என்பது சர்க்கைக்குரிய விடயம். அதை ஆராய்வதற்கு இது தகுந்த இடமல்ல. அவ்வாறிருந்தும் புத்தாண்டு சித்திரை மாதமாம் இனவேளி விலே பிறக்கிறது என்பது நம்மவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட முடிவு என்றாம்.

பூமாதேவி புதுவண்ணப் பட்டாடை கட்டி அழகுமிலாகக் காட்சியளிக்கும் வேண்டுமிலே, அரும்புகின்ற புதுவருடத்தின் விழியலிலே மக்கள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் துயில்நீங்கி புத்தாண்டிச்சியுடன் காணப்படுவார். அதிகாலையிலே மருத்துநீர் வைத்து மங்கல நீராடப் புத்தாடை அணிவார். சிறுவர்கள் முதல் பெரியோர்கள் வரை குதுகல மாகக் காட்சியளிப்பன். புத்தாடை அணிந்தவராய் பூதைத்திரவியங்களுடன் கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபடுவார். அன்றைய தினம் ஆலயங்களில் விசேட பூதைகள் நடைபெறும். ஆலயத்தின் சந்திதிரிலே, பிறந்துள்ள புதுவருடத்தில் செய்வன யாவும் நலமே அளிக்கவேண்டும் என இறைவனிடம் வேண்டித் தொழுவார்கள். பின்னர் புதுவருடப்பிறப்புக்கு என அன்று அதிகாலையில் தயாரிக்கப்பட்ட பலகாரவகைகள், விடைடு உணவு வகைகள், என்பவற்றை உற்றார் உறவினர்களுடன் கூடி அருந்தி மகிழ்வார். வருடப்பிறப்புக்கு என விடைடுமாக ஒரு சம்பல் நம்முன்னோரால் தயாரித்து உண்ணப்பட்டது. வேப்பம் பூதையும் மாங்காலையும், சர்க்கரையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து அதைத் தமிழ் புத்தாண்டு உணவுவகைகளுடன் சேர்த்துக் கொள்வது பண்டைத் தமிழர் மரபு. இதன் காரணம் ஒரு முக்கியமான வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைப் புலப்படுத்துவதாகவே இது அமைந்துள்ளது. மக்கள் வாழ்க்கையில் கைப்பும், புளிப்பும், இனிப்பும் மாறிமாறி வருவது இயல்பு. அவற்றைச் சம்மாக மதிக்கவேண்டும் எனவும், பிறந்துள்ள புதுவருடத்தில் எல்லாவற்றையும் சமாளித்து வாழ்வோம் எனவும் உறுதி கொள்வதற்காகவே இந்த சம்பல் உண்ணப்பட்டது. ஆனால் தற்காலத்தில் இம்முறைகள் அருகி விட்டன.

புண்ணியகாலமான புதுவருடத் தினத்திலே புதிய தொழிலை ஆரம்பித்தல், கைவிடைம் வழங்கல், போன்ற மங்கல காரியங்கள் செய்யப்படுவதற்கான அமைந்துள்ளது. மக்கள் வாழ்க்கையில் கைப்பும், புளிப்பும், இனிப்பும் மாறிமாறி வருவது இயல்பு. அவர்களைச் சம்மாக மதிக்கவேண்டும் எனவும், பிறந்துள்ள புத்தாண்டுத் தினத்தில் உண்ண மகிழ்ச்சியும் இனிமையும் தொடர்ந்து சில நாட்கள் வரை மக்கள் மனதில் நிறைந்து நிற்கவே, அவர்களது வாழ்க்கை மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருக்கும். இத்தினங்களிலே கலை விழாக்கள், விளையாட்டுக்கள் என்பன ஆங்காங்கே நடைபெறும்.

தமிழ்கள் முட்டுமன்றி சிங்களவரும் இதே தினத்தில் புத்தாண்டுத் தினத்தைக் கொண்டாடுவின்றார்கள். சிங்களவர் இத்திருநாளைக் கொண்டாடுவாலும் தமிழ்களின் பாரம்பரிய

பண்பாட்டுத் திருநாளே இய்து வருடம் ஆகும். நமது நாட்டில் மட்டுமன்றி இந்தியத் தமிழ்மக்களாலும், ஏனைய நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களாலும் கொண்டாடப்படுவதால் இது தமிழருடைய திருநாளே எனக் கற்றுமதியும். அந்த அடிப்படையிலேயே இன்று ஜோர்மனி யிலும் தற்போது புதுவருடத்தை மக்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடி, கலைநிகழ்ச்சிகளையும் நடந்தி வருதலை நாம் கணக் கூடியதாயுள்ளது.

தமிழர்களாகிய நாம் எங்கு வாழ்ந்தாலும் எமது கலை, கலாச்சாரம், மொழி என்பவற்றைப் பேணி, அதற்கு விழா எடுத்துப் போற்றுவது எமது கடமை. சிறப்போர்கள் பெரியோர்கள் அனைவரும் எமது மண்ணை மறவாது, அந்திய மண்ணிலே எமது மண்ணின் பெருமையை நிலையிறுத்தி, புத்தாண்டு கொண்டாடுவது எமக்கு மிகவும் பேசின்பத்தைத் தொடுக்கும் செய்கை எனலாம். தொடர்ந்து இவ்வாறான செயல்நடவடிக்கைகள் இங்கு மட்டுமல்ல அகிலவூலகிலும் நடைபெற்று தமிழின் பெருமையும் தமிழ்ப்பண்பாடும் நிலைக்க வழி கணம்போம்.

மாணவர் கவனத்துக்கு.....

தமிழ்க்கணவியின் எழுத்துவடிவத்தில் ஆக்கப் பட்ட இந்நாலில் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் சொல்லினடைவெளிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இச்சொற்களை இனங்கண்டு அச்சொற்களின் பொருளை மாணவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நவராத்திரி

இவ்வுகை வழக்கை இன்பமயங்க அமையவேண்டும்: அதுவே இம்மைக்கும் மறுபொக்கும் உதவ வேண்டும்: என்பது இந்துசமயப் பேரவீரர் பலரின் கருத்தாகும். இக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்துக்கள் ஆண்டு போறும் பல பண்டிகைகளை, விஷேட தினங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்: அத்துடன் விரதங்களை அனுப்பித்து இறைவன் இன்னருளைப் பெறுவர்.

உலகத்தையும் உயிரினங்களையும், சுப்பிரௌஷ்களையும் இறைவன் தன் கஞ்சியில் தோற்றுவிக்கின்றார். அக்கஞ்சியை உலக மாதாவாக இந்துக்கள் வளர்க்கி அவனுக்கு விழாவெடுக்கின்றார். இவ்வாறாகச் கஞ்சிக்கு இயற்றும் விஷேட விழாவே நவராத்திரி எனப் படுகிறது. கஞ்சி விரதங்களிலே தலையானது நவராத்திரி விரதமாகும். இது புட்டாதி மாதம் வளர்விறைப் பிரதமை முதல் நவமி ஸ்ராவ ஒன்பது நாட்கள் அனுப்பிக்கப்படும். அதாவது அமாவாசைக்கு அடுத்த நாட்கொட்கம் ஒன்பது இரவுகள் நவராத்திரி எனக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஆகவே நவராத்திரி என்பதை போருங் ஒன்பது இரவுகள் ஆகும். இந்தியாவிலே பத்தாம் நாளை விழுவதசமிக்கையும் சேந்து “தசா” என்ற பெயர் துட்டி அனுப்பியார். தசம் என்பது பத்தைக் குறிக்கும். இந்தப் பத்து நாட்களையும் கஞ்சியின் தோற்பு நாட்களைக் கருதி “தசா” என்றறையில்படுது குறிப்பி த்தக்கது.

விரததைத் தரும் கஞ்சியைத் துர்க்கை என்றும், செய்வத்தைத் தரும் கஞ்சியை இலக்குமி என்றும், கல்வியைத் தரும் கஞ்சியை சுவங்குமி என்றும் இந்துக்கள் போற்றி வளர்க்குகின்றார். நவராத்திரிக் கலத்தில் இந்த முத்தேவியருக்கும் விழா எடுக்கின்றார். முதல் மூன்று இரவும் துர்க்கை வழிபாட்டிலும், அடுத்த மூன்று இரவும் இலக்குமியை வழிபாடு செய்வதிலும் இறுதி மூன்று இரவும் கல்வித்தெய்வையாம் கலைங்கள் வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டு அவர்தம் கடாட்டதை வேண்டித் தினங்கள். ஒன்பதாம் நாள் ஆயுத பூசை நிகழும். தத்தம் தொழில் செய்வதற்குரிய ஆயுதங்கள், பயணப்படுத் தும் கருவிகள், ஈதாங்கள், கற்றாக்குறிய நூல்கள், முதலியவற்றைப் பூசையில் கொடுத்து வழிபடுவன். இவ்வாறு நடாத்தும் ஆயுதபூசையின் நோக்கம் “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” என்ற தக்குவத்தை விளக்கு வதற்கான வழிபாட்டுமுறை என்றும்.

நவாத்திரி ஒன்பது நாட்களும் காலையில் நோட்டுத் துவங்கள்த்தினாய் தேவியைப் பூசிப்ப. நினமும் ஒன்றாழுதல் பத்து வயதுக்குப்பட்ட வெண் குழந்தைகளைக் குமரி, கல்யாணி, ரோசினி, காளிகா, சௌஷ்டிகா, சாம்பளி, தூங்கா, குத்திரா, சீதா, ஆரிய தேவிகளின் அம்சங்களைக் பாலித்து பூசனை செய்தும் வழங்கம் இந்தியாவிலே பாவங்கா உண்டு. இத்தினங்களில் பலர் விரதவிருந்தும், உபவாசம் இருந்தும், உண்கும் புறமும் தூங்கை உடையோடும் அன்னையின் அருளை வேண்டி தேவன்பிருப்பர். தேவி தோத்திறப் பால்கள், சகலகளாவல்லி மறைவ, அபிஷீலந்தாதி, மீனாட்சியமை பின்னைத் தமிழ் ஆரிய தோத்திறப் பால்களையும், இருமுறைகளையும் பாராயணம் செய்து வழிப்படு, உலகமாதாவின் அருளை வேண்டி நிற்ப.

நவாத்திரி விழாவை இந்துக்களின் கலைத் திருவிழா என்றே கூறுவது சிறப்பாக, நவாத்திரி தொத்தின் திருவிழுந்து நாட்களும் கலையம்சந்தீற் சிறந்து விளைஞ்சுவிச்சூலாவாய்க்கை என்பதும் ஒரு கலையே. அழகுளார்ச்சியும் இறையுணவுகளும் இந்துகளில் ஏற்படுவின்றன. இவ்விழா வீடுகள், ஆஸ்யகள், பால்களைகள், நூல்விளையங்கள், வெளிக்காலைகள், வியாபார நிலையங்கள், கலைஞர்கள், போற்றுவற்றில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவிற்கு. இந்துகளில் பேச்சுபோட்டுகள், சொற்பொறிகள், நூகம், கவியங்கள், பாடமாறும், நடனம், போன்ற கல்வி கலை அம்சங்கள், இந்துக்கு இடம் வேறுபட்ட வகையில் நடைபெறுவின்றன.

பத்தாம் நாள் "விழுதாசி" என அழைக்கப்படு விட்றது. தமது தொழிலை வெற்றிகரமாக நடந்துவந்தற்குமிய புண்ணவி யநாளாக இத்தினத்தைக் கருதி, வித்தியாபங்கம், ஓர் யூட்டல், புதுக்கருமங்கள் என்பவற்றை ஆரம்பித்து வைங்க. இதனால் செய் தெழுவில் குறைவில்லி நிறைவேறும் என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கையாகும்.

பண்ணைக் காலத்தில் அரசு பத்தாம் க்காலும் தேவியைச் செய்தாழுத்த பின்னர் கவிஞர்கள், கல்விமான்கள், வித்து வாசிகள், ஆசிரியோரை அழைத்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். விழுதாசி அன்று அரசர் சிம்மாஸம், குடை, சாமாத, முதலியவற்றையும், யானை குதிரைகளையும், பூசிப்பாக்கள். மஸ்தித்தம், காணவேட்க்கை விளையாடுக்கள், இருந்தகளினதும், குதிரைகளினதும். அனிவிவுப்பு, ஆரியாவும் நடைபெறும். விழுதாசர மன்னரும் மூதர் மன்னரும் நவாத்திரி வையவற்றை மிகவும் விவரிசையாகக் கொண்டாடுவர் என்று பண்ணைய வழங்கு கூறுகின்றது.

விழுயத்சமியன்று ஆலயங்களில் நிகழும் ஒரு முக்கியான பூசை “மாண்பூ” (மாண்பு) அல்லது மதிரை ராணக் கங்காரம் செய்தலையைக் குறித்து நடைபெறும் பூசையாகும். ஆலயங்களில் வள்ளியும், அல்லது வாழை மரத்தை நாடி மதிரை கள் என்ற பொருளையை அழுகாத் தேவி கங்காரம் செய்த நிகழ்ச் சிக்கு ஓப்பாக இம்மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி திருவிழு செய்வார். மதிராதுஞானாக் கொன்ற சம்பவமே மகிழ்ச்சு கங்காரம் என்பதும் மகிழ்ச்சு கங்காரம் என்பது உண்மையில் ஆஸ்மாக்களைப் பிடித்து வாரும் மும்மலங்களை அழித்தலைக் குறிக்கும் எனவே என்பது நாட்களும் தேவியை வழிப்புப் பெற்ற சக்தியினால் அவற்றினை அழித்து விழுதியும். அதனால் ரூபாம் கைக்கடும் என்பது உண்மை. இதனாலேயே பத்தாம் நாள் விழுயத்சபி என்று கொல்லப்படுகிறது.

இந்துக்கள் நவாத்திரி தினத்தில் முறையாக நோன்பிருந்து பாரக்கிறின் அருளினைப் பெறவேண்டும். வாழ்வில் இனிமையும் நிம்மதியும் பெற்று மனத்தை ஒருநிலைப்படித்திய தெய்வ நித்தனையில் வழா இந்தலையை சமயத்தினாங்கள், விரதங்கள் அமைத்துக் கொடுக்கி தெய்வ சிவாத்திரி, தைப்பிளாங்கல், வருப்பிறப்பு, தீபாவளி, திருக்காந்த்திரை, கந்தகாஷ்டி, போன்ற விரதங்கள் சமய அடிப்படையில் அமைத்த வாழ்க்கைமுறையை வெளியிருந்துகின்றன. இந்தினாங்களை அழுப்பிக்கும்போது “நாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையைக் கொடுக்கி என்ற பந்த மனப்பாள்ளைக்கு இணங்க தொழுத்திருப்பது இறையுணர்வுடன் வழந்தல் அவசியம்.

நவாத்திரி தினத்திலே நாம் சக்தியின் இன்னருளைப் பெற்று பேசியப்பேருவாற்று வழா அவளது பாதகமலங்களைப் புரிப்போக.

மனிதனும் விஞ்ஞானமும்

மனித நாகரிகவளர்ச்சியின் ஆரம்பகட்டங்களாக கைகளின் உதவியுடன் ஏதாவது பொருட்களைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தல், மொழிவளர்ச்சி சிந்தனை வளர்ச்சி ஆகியன இருந்தன என்று நாகரிகவியல் கூறுகின்றது. இவ்வாறாக வளர்ச்சி பெற்ற இன்றைய மனிதனின் அப்ரிதமான வாழ்க்கை முன்னேற்றத் துக்குக் காரணம் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் என்றால் மிகையாகாது. சந்திரனையும் தூரியனையும் நெருப்பையும் வணங்கிய மனிதன் வாழ்ந்தது ஒருகாலம். சந்திரனிலேயே காலத்தையீடு பதித்து விட்ட மனிதன் வாழும் காலமே இன்றைய விஞ்ஞானயுகம் ஆகும். விஞ்ஞானமும் மனிதனும் இணைந்ததன் பிரதிபலிப்பையும் அதன் தாக்கங்களையும் இன்று நடைமுறையிற் காண்கிறோம்.

நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் கருதும் ஒவ்வொருவனும் விஞ்ஞானத்தினால் நாட்டுக்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மை தீவியற்றிச் சிந்திக்காமல் இருக்கமுடியாது. விஞ்ஞானத்தி - னால் பலவிதமான நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன. மனிதசுக்தியைக் குறைத்து விஞ்ஞானமே இன்று கலவேலைகளையும் செய்யத் தொங்கியதனால் மனிதன் செளகரியமாக வாழக்கூடியதாக இருக்கின் - ரது. இயற்கையோடு போராடி வாழவேண்டிய ஒரு கல்டமான துழினிலையிலிருந்து மனிதன் தப்பிவிட்டான். ஏன்! நாம் தப்பி விட்டிரும் என்றும் சொல்லாம். இருந்த இடத்திலேயே யாவற்றையும் செய்துமுடிக்கக் கூடிய அத்தனை வசதிகளையும் இன்றைய காலகட்டத்தில் விஞ்ஞானம் செய்துகொடுக்கின்றது என்றால் விஞ்ஞானத்தின் பயன்பாடுகள்தான் என்னே! இதனாலன்றோ இன்று உலகம் வெகுவாகச் கருங்கிவிட்டது என்று கூறப்படுகின்றது.

விஞ்ஞானம் மனித வாழ்க்கைக்கு முன்னேற்றமான பல நன்மைகளைத் தான் செய்கின்றது என்று கூறமுடியாது. வாழ்க்கையை அழித்துவிடக்கூடிய சக்தியையும் விஞ்ஞானம் கொண்டுள்ளது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. விஞ்ஞானம்!!! அது நன்மையையும் பயக்கும் : தீவியையும் பயக்கும். அதை மனிதன் பாவிக்கும் திறமையை, துழினிலையை, காலத்தைப் பொறுத்துத்தான் அதன் பயன் அவனுக்குச் சாதகமாக அமையும். மனிதன் பயன்படுத்தும் கூரியக்த்தியைப் போன்றது விஞ்ஞானம்கத்தி நல்லதா? கெட்டதா? என்பது கூறமுடியத் தன்று இந்த இரண்டையும் செய்

யக்கூடிய வல்லமையைக் கத்தி கொண்டுள்ளது. கத்தியின் குணம் கத்தியை உபயோகப்படுத்துவதனைப் பொறுத்திருக்கிறதேயன்றி கத்தியைப் பொறுத்ததன்று. கத்தியைக்கொண்டு நற்காரியங்களையும் செய்யலாம். உமிழரையும் போக்கலாம். இதேபோன்றது தான் விஞ்ஞானம் ஆகும்.

இன்று விஞ்ஞானம் மனிதனுடன் பின்னிப் பிணைந்துவிட்டது. அஸ்ஸது மனிதனை ஆக்கிரமித்துவிட்டது என்றும் கூறலாம். தம்மால் எதுவும் செய்யமுடியும் என்ற கொள்கை பரவிவருவதற்கு முக்கிய காரணம் விஞ்ஞான வளர்ச்சியே. கலை துறைகளிலும் இன்று விஞ்ஞானம் புகுந்துவிட்டால் மனிதனால் செய்யமுடியாதது எதுவும் இல்லை என்ற நிலை வந்துவிட்டது. எத்தனையோ பல விந்தைகளை, தொழில்நுட்பங்களை, இயற்கையை வெல்லும் கத்திகளை ஏற்படுத்தி மனிதன் விஞ்ஞானத்துடன் இணைந்துவிட்டான். கருங்கக்கூறின் பரிசோதனைக் குழாயில் கருவை உருவாக்கி வெற்றி கண்டான் மனிதன். இதயத்தை மாற்றியும் செயற்கை இரத்தக் குழாய்களை மாற்றியும் மனிதனின் ஆயுளை நீடிக்கக் கெய்கிறான். ஆனால் ஒரு உயிரை செயற்கைப் பொருட்களால் உற்பத்தி செய்ய முடிவதில்லை. இறந்த உயிரை மீட்டுக்கொள்ள முடிவதில்லை. இந்த ஒன்றிலே விஞ்ஞானம் தோற்றுவிடுகின்றது. இங்கேதான் விஞ்ஞானத்துக்கும் மனிதனுக்கும் மேலான ஒரு கக்தி உண்டென ஏகக் குரலாக ஏற்கப்படுகின்றது. அதுதான் உருவமற்று எங்கும் வியரித்து நிற்கும் இறைசுக்தி ஆகும்.

விஞ்ஞானத்தினால் பல அறிவு நடவடிக்கைகளும் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுக்கும் விஞ்ஞானம் கைகொடுக்கின்றது என்பது மாறாத உண்மை. உதாரணமாக உலகெங்கும் நடக்கும் போரினிலே புதிய கண்டுபிடிப்புகளான அனுவாயதங்கள், அனுகுண்டுகள், பிரங்கிகள், நக்கப்புகைவிசைக் கருவிகள் முதலானவைகள் உலகை அழித்துவிடுவதில் செயற்படுவது கண்கூடு. விஞ்ஞானம் மனிதனுக்கு உதவி செய்து அன்றாம் அவன் வாழ்வில் இணைந்துவிட்ட தூம்நிலையில் பல பாதகமான செயல் நடவடிக்கைகளையும் செய்து மனிதவாழ்வின் அழிவுக்கும் காரணமாக விஞ்ஞானம் இருப்பது வேதனைக்குரிய விடயமாகும். எனவே விஞ்ஞானத்தை மனிதன் ஆக்குப்புவயான நடவடிக்கைகளில் புகுத்தவேண்டும்.

கல்லோடு கல் தேய்த்து, தடியோடு தடி தேய்த்து தீ மூடிய மனிதன் இன்று மின்சாரத்தில் தீ மூட்டுகிறான். மின்னொளி யால் இரவைப் பகலாக்குகிறான் என்றால் மனிதனுடன் இணைந்து

செய்யும் புதுமைகள் தான் என்னே! சொல்லிட முடியுமா? விஞ்ஞானம் மனிதவாழ்க்கையின் மேம்பாடு : விஞ்ஞானம் நாட்டு முன்னேற்றத்தின் குறியிடு : விஞ்ஞானத்தின் பயன்பாடு இன்றேல் மனி தன் கற்காலத்தவனே.

விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் உச்சத்தினால் மனிதன் நாஸ்திகக் கொள்ளைகளில் சபலம் கொள்ளாது நன்னெறியிற் சென்று, விஞ்ஞானத்தை நல்ல துறைகளிற் பயன்படுத்தி தம் வாழ்வையும் நாட்டையும் உலகையும் முன்னேற்றுவிக்க வேண்டும்.

விஞ்ஞானமே நல்லதைச் செய!
வீணே உலகை அழிக்க எண்ணாதே!

இன்பத்தமிழில் இலக்கியச்சுவை

மனிதன் படைத்துக் கொண்ட நாகரிகக் கருவிகளுள் மிகச்சிறந்தது மொழியாகும். பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் உரியதாக மனிதன் படைத்துக் கொண்ட மொழி இல்லையாயின் இன்றைய நாகரிக வளர்ச்சியே இல்லை எனலாம்.அந்த வகையில் தோன்றித் தொன்மையானதும் இனிமையானதுமாக விளங்கும் மொழிகளில் தமிழ்மொழியும் ஒன்றாகும். இந்த மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழின் சொற்கள் என்னும் கற்களால் அழகும் இனிமையும் ததும்பக்கட்டப்படும் கட்டிடம் எனவும்மனித இனத்தின் அனுபவங்களைக் கலை நயத்தோடு எடுத்துறைப்பது எனவும் தமிழிலக்கியத்துக்கு இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.இதுவே கலை களில் சிறந்தது என்பது கலை வல்லோராலும், மொழி வல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முடிவு எனலாம். இந்த இலக்கியம் தரும் கலை எமது மொழியிலே எத்தகைய மெய்ப்பாடுகளைப் (உணர்வு களை) பிரதிபலிக்கின்றது என்பதைச் சந்று நோக்குவோம்.

புலன்களுக்கும் புலன்களின் வாயிலாக மனதுக்கும் இன்பம் தருவதைக் குறிக்கும் உணர்வுதான் கலை என்றங்கள் முன் ணோர். வடமொழியில் இது ரசம் எனப்படுகிறது. கலைதரும் இன்பத்தையே கலை என்றும் வாழ்க்கையில் உள்ள அனுபவத்துக்கு ஏற்ப அச்சுவையைப் பல்வகைப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். ஆனால் தொல் காப்பியனார் அவை புலப்படும் வகையை விளக்குவதற்காக எட்டுச் கலை என்றார். அவையாவன.....

" நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்டை
அக்கம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று
அப்பால் எட்டீ மெய்ப்பாடு என்ப --

இந்த எட்டும் வாழ்க்கையில் வெவ்வேறாக இருப்பினும் கலைத்துறையில், கலைத்துறையில் இவை யாவும் அளிக்கும் பயன் ஒன்றே எனவும்.அதுவே இலக்கியம் தரும் இன்பம் எனவும் செய்யுள்ளனர். இத்தகைய கலைகளைத் தாங்கியே தமிழில் உள்ள இலக்கிய நூல்கள் யாவும் வெளி வந்து படிப்பவர் மனதுக்கு இன்பம் அளிக்கின்றனபடிப்பவரும் ஆசிரியின் உணர்வைத் தாம் பெற்றுக்கொண்டு, இலக்கியத்தைப் படித்து இன்புறுகின்றனர். புலன்களுக்கு இன்பம் தருவனவற்றை எல்லாம் அழகு எனக் கூறுவது இலக்கியம். ஒனியத்திலும் சிறப்பத்திலும் மட்டு மல்லாமல் இசைமிலும் இலக்கியத்திலும் அழகு உண்டு. உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு பொருத்தமாய்னள் ஒனியம், சொல்லமையப்படு, கற்பணத் திறன், சொல் அலங்காரம் என்பதா வேறுபடும்போது இலக்கியத்தில்

கவைகள் வேறுபடுகின்றன. நாம் உணவினை உண்ணும்போது நாக்கினால் அதன் கவையை உணர்கிறோம். ஆனால் இலக்கியத்தில் உள்ள கவையை அறிவதற்குத் தமிழ்நிலும் இரசனை மனப்பமிற்கியும் இருக்கவேண்டும். "தமிழ்நியான் கவையே அறியான்" என்பது பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் கருத்தாகும்.

தமிழ்லை வல்லோசை , மெல்லோசை, இடையோசை என மூன்று ஒரைகள் உண்டு. வல்லோசையில் உள்ள "த" என்ற எழுத்தும் மெல்லோசையிலுள்ள "மி" என்ற எழுத்தும், இடையோசையிலுள்ள "ழ்" என்ற எழுத்தும் சேர்ந்து உருவானதே தமிழ் என்ற பதமாகும். இத்தமிழின் இனிமையைச் கவைத்த பாரதிதாசனர்.....

— கனியிடை ஏறிய களையும் - முற்றல்

கழையிடை ஏறிய சாறும்

பனிமலர் ஏறிய தேனும் - காய்ச்சுப்

பாகிடை ஏறிய கவையும் .....

பேரன்ற கவைகளைவிட

இனிமையானது தமிழின் இனிமை என்றார்.

ஒரு படைப்பில் ஆக்கியோன் தன் கொந்த உணர்ச்சியைக் கூறுவதற்குத் தன் கற்பனையில் படைத்த பாத்திரங்களின் உணர்ச்சியாக மாற்றி எழுதும்போது, அந்த உணர்ச்சி படிப்பவர் மனதில் ஏற்படுமாயின் அந்த இலக்கியம் வெற்றி பெறுகிறது என்ஸாம். இன்பத் தமிழ்லை எழுந்த இலக்கியங்கள் யாவும் புலண்களுக்கு இன்பம் தருகின்றன. உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு பொருத்தமாயுள்ள ஒனிநயம், சொல்லமைப்பு, நடைநயம், என்பன ஒன்று சேரும்போது இலக்கியத்தில் கவை வேறுபடுகின்றன. தமிழில் உள்ள ஜம்பெருங் காய்யங்கள், அகநாலூற்று- புறநாலூற்றுப் பாட்கள், எழுதிய புலவர்கள் முதல் வள்ளுவர், ஓளவையர் , கம்பர், இளங்கோ, பாரதி, பாரதிதாசன் வரை இன்றைய அறிஞர்கள் வரையுள்ள கவை ததும்பும் இலக்கியங்கள் இன்பத்தமிழின் பெருமையை எடுத்தியும்புகின்றன.

எமது இன்பத்தமிழ்லை தேங்கவை சொட்டுவதை இந்த வசன கவிதைமிலை பார்க்கலாம்.

"நான் தமிழைப் படித்தேன் இரசித்தேன் - பின்

அதன் கவையை நுகர்ந்தேன்

என்னே இனிமையென வியந்தேன்

இன்று தமிழால் நான் பெருமையடைந்தேன்-உங்கள்

முன்னே தலை நிற்பின்தேன்-----

இங்கே வந்துள்ள

படித்தேன், இரசித்தேன், நுகர்ந்தேன், வியந்தேன்.பெருமையடைந்தேன், தலை நியிர்ந்தேன், என்ற வினைகளைப் பாருங்கள்! இங்கே “தேன் தேன்” எனத் தேன் சிந்துகின்றது. இச்சிறு உதாரணத்தில் இன்பத் தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள கவவையை உணர்முடியும். தமிழிலுள்ள இலக்கியச்கவவையைப் பற்றிக் கூறமுற்படுவது கடல் நீர் ஆழத்தைக் காண முற்படுவது போன்றதாகும். ஒரு சொல்லிலேயே பல பொருள்தரும், பலகவை தரும் தன்மையும் வர்த்தையால் மாயாஜாலம் செய்யும் விந்தையும் மைது தமிழ்மொழிக்கே உண்டு.

தமிழ் தோன்றிய நாட்டைச் செந்தமிழ் நாடு என்று பாடிய பாதி.செந்தமிழ் நாடெலும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாய்து காதினிலே” என்றார். தமிழ்நாடு என்று சொல்லும் போதே தேன்வந்து பாய்கிறது என்றால் தமிழையும் அது தரும் இன்பத்தையும் படிக்கும்போதும், நுகரும்போதும் பாயும் தேலுக்கு ... இன்பச்கவைக்கு... இலக்கிய இன்பத்துக்கு.....எல்லையே இல்லை என்னாம்.

நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர்

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லூர் என்னும் நற்பதியிலே தமிழ் வாழ் சைவம் வாழ் அவதரித்த பெருந்தகை ஸ்ரீவஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் ஆவர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றித் தமிழுக்குப் பணியாற்றிய சமுத்தமிழ் அறிஞர்களுள் முதன்மையானவர் நாவலர் அவர்களே என்னாம். தமிழ் கூறும் நல்லூலகின் ஒரு அவதார புருஷர் இவர். சமயகுரவர் நால்வருக்குப் பின் சைவத் - தையும் தமிழையும் வாழவைத்த பெரியர் எனப் புகழப்படுகின்றார். இருளகற்றி ஒனி வீசவந்த அகல்விளக்கு நாவலர் அவர்களே என்று அன்றும் இன்றும் போற்றப்படுகின்றார்.

நாவலர், இவங்கையின் மணி முடி எனத்திகழும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லூரிலே 1822ம் ஆண்டு மாதம் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் கந்தப்ப பின்னை. தாயார் பெயர் சிவகாமி அம்மையார் ஆவர். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட இன்னையுடைய ஆறுமுகம்பின்னை என்பதாகும்.

ஆறுமுகம் தம் ஆரம்பக்கல்வியை நல்லூர் கூரியாணிய உபாத்தியாயிடமும் பின் - னர் குருகுலக்கல்வியைச் சேனாதிராய முதலியார், சரவணமுத்துப் புலவரிடமும் பயிற்றார். இளமைய்ப்ரூவத்திலே இவர் மிக ஆற்வத்துடன் நன்னால் இரகுவம்சம், திருக்குறள், திருக்கோவையார், சீவகசிந் - தாழனி, முதலிய பல பழம்பெரும் நூல்களைக் கற்றுத் தேரினார். இதன் பின்னர் இவர் யாழ்ப்பாண மத்தியகல்லூரியிலே பீற்றார் பார்சிவல் முதலியாரிடம் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றார். அதனோடு சமஸ்கிருதத்தையும் இவர் கற்கத் தவறவில்லை. இவ்வாறு மும் மொழி வித்தகனாக ஆறுமுகம் விளங்கினார்.

பத்தொண்பது வயது இளைஞராக இவர் இருக்கும்போது இவருடைய தமிழ்ப்பலமையைக் கண்ட பீற்றார் பார்சிவல் ராத்யினாந்தி தமது பாடசாலையில் தமிழ், ஆங்கில உபாத்தி யாயாராகவும் தமக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராகவும் அமர்த்திக் கொண்டார். 1849ம் ஆண்டு கிறிஸ்தவ மதபற்றியைத் தடுப்பதற்காக நாவலர் வண்ணை வைத்திஸ்வரன் கோவில் சைவப்பிரசங்கம் நிகழ்த்தி வந்தார். இவரது பிரசங்கத்தைக் கேள்வியற்றுப் பல இடங்களிலிருந்தும் மக்கள் திரண்டு வந்தனர். இவருடைய நாவன்மை மிக்க இனிமையான பிரசங்கத்தில் மக்கள் தம்மையை மறந்திருந்தனர். பலர் தெளிவு பெற்றுச் சைவத்தின் மேன்தையை உணர்ந்தனர். இவரது புகழ் இந்திய முழுவதும் காட்டுத்தீ போல் பரவியது. இதன் பயனாக திருவாவடுதுறை ஆதைத்தார் இவரது திறமையைப் புகழ்ந்தும் வாக்கு வல்லபத்தை விதந்தும் "நாவலர்" என்றும் திவலியநாமத்தை வழங்கினார்கள். அப்போது நாவலர் இருபத்தேழு வயது இளைஞராக இருந்தார். பேச்சில் நாவன்மை மிக்கவர் என்பதனாலேயே இவருக்கு நாவலர் என்ற சிறப்புப் பெயர் கிடைத்தது. அன்றமுதல் ஆறுமுகநாவலர் என இவர் அழைக்கப்பட்டார்.

ஆங்கில ஆட்சியிலே வசதியான உத்தியோகத் தைப் பெறும் வளம்பிருந்தும் இவர் அதனை விரும்பவில்லை. இல்வாழ்க்கையிலும் புகவில்லை. இவை அனைத்துக்கும் காரணம் தமிழ்க்கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்ற பேராசையே ஆகும். இலவசக்கல்வி, இலவசநூல்கள்தாய்மொழிக்கல்வி என்று பெருமைய்கூடும் கல்விக்காதனைகளை அன்றே நிலைநாட்டினார் நாவலர். தெய்வநெறியும் கல்வியழகும் பொலிந்து விளங்கும் ஒரு சமுதாயத்தைக் காணத் துடித்தார். தமிழ்மொழியைப் பறப்பி அதன் மேல்பாடுக்காக சிறுவர் பாலபாடம் முதல் சைவவினாவிடை போன்ற பல அரிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். இவருடைய பாலபாடங்கள் இலங்கை மாணவர்களுக்கு முடிமூல்ல தமிழக மாணவர்களுக்கும் வழிகாட்டிகளாக இருந்தன. இருக்குறள் - பரிமேலமுகர் உரை,

சேவாவரையும், பாரதம், நன்னூல் காண்டிகையுரை, திருக்கோவை உரை, பெரியபுராணம் முதலிய நூல்களைத் திருத்திப் பிழையின்றி அச்சிட்டார். சிறந்த பதிப்பாசிரியரான உ.வே.சாமிநாதையருக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக நாவலர் திகழ்ந்தார். கிறிஸ்தவ மதப்பற்றிகளை எதிர்த்துப் பல மதகண்டன நூல்கள், துண்டுப் பிரசரங்கள் என்ப வற்றை வெளியிட்டு சைவமக்களை நல்வழிப்படுத்தினார். முதன்முதல் யாழ்ப்பாணமக்களுக்கு அச்சியுந்திரத்தை அறிமுகப் படுத்தி நூல்களை வெளியிட்ட பெருமை இவருக்கே உரியது.

தமிழில் உள்ள கடினமான பழைய உரைநடையைப் பாராரும் கற்றுறியும் வண்ணம் இலகுமயப் படுத்தி வர்கள். சிறுசிறு வாக்கியங்கள் கொண்ட உரைநடையைத் தமிழிற் புகுத்தி தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆவண செய்தார். இதன் காரணமாக இந்தியத் தமிழரினார் தூரியநாராயணசாஸ்திரி அவர்கள் நாவலருக்கு "சைநநடைகைவந்த வல்லாளர்" என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி வர்கள். நாவலர் கல்வி வளர்ச்சிக்கருதி யாழ்ப்பாணத்திலும் வண்ணங்களை பண்ணையிலும், இந்தியாவிலுள்ள சிதம்பரத்திலும் சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவினார். இதைத் தொடர்ந்து மேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தர்மடம், மாதகல், இனுவில், பருத்தித்துறை, வேலனை, போன்ற பல இடங்களிலும் பாடசாலைகளை உருவாக்கினார். தேவரா திருவாசங்களை முறைப்படி ஒதுவதற்கு ஊக்கமளித்தார். கோயில் வழிபாடு நல்லொழுக்கம் என்பவற்றை சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல பெரியவர்களுக்கும் போதித்தார். ஏழைக்களுக்கு இரங்கி "கஞ்சித்தொட்டித் தர்மம்" செய்து அவர்களின் பசியை நீக்கினார். திண்ணையைப் பள்ளிக்கூடம் அமைத்து இலவசக் கல்வியைப் போதித்தார். இவை மட்டுமன்றி பைபிளைத் தூயதமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தார்க்கையிருந்து மொழிபெயர்ப்புச் செய்து கொண்டேன அறிஞர்களின் மொழி பெயர்ப்பைவிட நாவலர் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பே சிறந்தது எனத் தெரிவிசெய்யப்பட்டது. கிறிஸ்தவ மதத்தை எதிர்த்தாலும் அவர்களுடைய வேதநூலை மொழிபெயர்த்தமை இவரது புலமையைப் புலப் படுத்துகிறது.

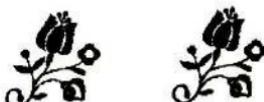
நாவலரின் கல்விப்பணி சமயங்களி, தமிழ்ப்பணி, நூலாசிரியப்பணி என்ப பல வகைகளில் பணிகள் தொடர்ந்தன. இத்தகைய அரிய பல சேவகவளினாலே இவருக்கு சைநநடைகைவந்த வல்லாளர், ஜந்தாம் குரவர், பரசுமயகோளி, போன்ற பல சிறப்பு விருதுகள் இவரை நாடி வந்தன. கற்றல், கற்பித்தல் என்பவற்றை உயிர்நாட்டியாகக் கொண்ட இவர் தமது ஜம்பத்தேழாம் வயதிலே வானுலகில் தமிழ்ச்சேவை செய்யப்போவது போல் 1879ம் ஆண்டு மர்கழி மாதம் விண்ணகரம் ஸ்திரோம் இவரது இழப்பால் தமிழன்னை

பரிவித்தான்கைவசமயம் வழிகாட்டின்றித் துயருற்றது. இவரது பிரிவைத் தாங்கமுடியாத சிலை. தாலோதரம்பிள்ளை அவர் = கன் கண்ணீர் வடித்து-

நல்லை நகராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல்
சொல்லு தமிழெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்து புராணாகமங்கள் எங்கே பிரசங்கமெங்கே
அத்தனரிவெங்கே அறை.

என ஒருக்கிப் பாடியுள்ளமை

குறிப்பிடத்தக்கது.

சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை

மேலை நாட்டு மொழி நூரிக்கம் பண்பாடுகளின் ஆதிக்கத்தில் நலிவுற்ற நிலைமிலே, வாழ்ந்த அன்னை விரைவியாக் கூடது தமிழ்மொழிக்கு ஆதரவுக்கரம் கொடுத்துத் தாங்கி நின்று, அனப்பரியங்கலை செய்த அறிஞர்கள் பலர். அவர்களின் வரிகையில் கிளவுதாமோதுமிகிள்ளையும் ஒருவாகப் போற்றப்படுகின்றனர்.

1832இல் ஆண்டு யாழில்பாண்த்திலேயின் சிறுப்பிட்டி என்னும் ஊரிலே தோன்றிய அறிவொளி சிகைவதாமோதரம்பிள்ளை ஆவார். இவரது தந்தையார் பெயர் வைரவநாதர். தாயார் பெயர் பெருந்தேவி அம்மையார். ஆங்கில ஆட்சியால் ஆங்கிலமொழியும் கிறிஸ்தவசமயமும் போட்டிடுவது நிலைபெற்றிருந்த வேளையில் தாமோதரனார் கிறிஸ்தவ மின்னாறிக் கல்லூரியில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடரவேண்டிய கட்டாயத்துக்கு ஆளானார். இவர் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஆங்கிலமொழியைக் கற்றாலும் தமிழ்மொழி மீது அளவற்ற பற்றுக்கொண்டு, முத்துக்குமர கனிராயரி ம் தனிப் பட்ட முறையிலே தமிழைக் கற்றுக் கிடந்த புலமை எய்தினார்.

யாழ்யாணத்திற் தாம் கற்ற கல்வியுடன் நின்றுவிடாது, அதிலே திருப்பியடையாமல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்று உயர்கல்வியைக் கற்றார். 1857 ம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் முதன்முதல் நடாத்திய கலைமாணிப் பரிட்சையில் முதல்வராகத் தேரிய பெருமை பெற்றார். இவர் தமிழ் நாட்டில் வசித்த ஆசிரியர், கணக்காளர், உயர்நீதியதி, பல்கலைக் கழகப் பரிசோதகர் வேங்கடாராமராய்யப் பாராட்டிய சென்னை

அரசாங்கம் இவருக்கு "இராவ்பகதூர்"எனும் பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமையுடேதியது. எவ்வளவுதான் பட்டம் பதவி கிடைத்தாலும் தன் அன்னைமொழி ஆதரவின்றித் தவிப்பதுபோல் உணர்ந்தார்.இவர் தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று, சமயப்பற்று மிக்கவராக விளங்கி அவற்றின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டார்.

பண்டை இலக்கியங்கள் இவரது காலத்தில் தேடுவாரின்றி அழிந்துவந்தன. ஏட்டுச்சுக்கவடிகளாக இருந்த நூல்கள் சிதைந்து மறைந்தவண்ணம் இருந்தன. இந்நிலைகளைத் தாமோதரனார் கண்டு மனங் கொதித்ததார்: கண்ணீர் வடித்தார். இந்நூல்களுக்கு உமிர்கொடுக்க வேண்டுமென உணர்ந்து அதற்கான முயற்சி களில் ஈடுபட்டார். கண்துஞ்சாது உணவை வெறுத்து, தமது வறுமை நிலைமிலும் மனம் சோாது. தம்கைப்பொருளையும் செலவு செய்து பழைய இலக்கியங்களையும் தேடி எடுத்தார். சிதைவற்ற நிலைமில், தொட்டாற்கூட துளாகினிடும் நிலைமிலுள்ள ஏடுகளைத் தேடி எடுத்து பலவற்றைப் பதிப்பித்தார். அவ்வேளையில் இந்திய அறிஞர் உவேகவாமிநாடையரின் உதவியும் இவருக்குக் கிடைத்தது. தாமோதரனார் சிறந்த பதிப்பாசிரியராக விளங்கியதுடன் பாடசாலை ஆசிரியராகவும் யழூப்பாணத்திற் கடமையாற்றினார். சிறு வர்களின் கல்விவளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்டு, 1876ம் ஆண்டில் வழாஸலமில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவி, அதற்கான ககல செலவுகளையும் தாமே பொறுப்பேற்றார். கண்ணாகம் அமுத்துக் குமரகவாமிப் புலவர் அவர்களின் கற்பித்தற்பணியைப் பெற்ற பாக்கியம் இப்பாடாலையே ஆகும்.

நூல்களைப் பதிப்பித்து உருவும் கொடுத்ததுடன் நின்றுவிடாமல் தாமோதரனார் பல நூல்களையும் இயற்றினார். ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புப் புத்தகங்கள், நட்சத்திமாலை, கைவமகத்துவம், கட்டளைக்கலித்துறை, ஆதியாகம கீர்த்தனம் போன்றவை இவற்றுள் முக்கியமானவை. வீரசோழியம், தணிகைப் புராணம், இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பியம், கலித்தொகை துளாமணி முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்தார்.

தமிழ்நாட்டினும் நாட்டுக்கும் பல வழிகளில் பணிசெய்த தாமோதரனார் தமிழ்முத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் தம் பெயரை நிலைநாட்டிலிட்டு 1900 ம் ஆண்டில் பரம்பதம் எய்தினார். இவரது இழப்பால் அந்தோ! தமிழன்னை உருகிக் கண்ணீர் வடித்தான். அவர் அழிந்தாலும் அவரது பெயரை வாழ்வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவரது நூல்களால் அன்னைமொழிக்கு ஆறுதல் என்றே சொல்லமுடியும். இன்றும் இங்கே அவர் பெயர் உச்சரிப்பதற்கு அவருடைய பணிகளும் பாடசாலைகளும், நூல்களுமே காரணம் எனலாம்.

நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்

ஆங்கிலமொழி ஆட்சியிலே அன்னைமொழி தத்தளிக்கையிலே தமிழிஞர்கள் பலர் தோன்றி தமிழன்னையைத் தம் ரண்டு தாய்க்கு ஈடாக மதித்துப்போற்றி வளர்த்தனர். அவ்வாறு அன்னை மொழியைத் தன்னிலையிற் தளம்பாது பாதுகாத்த அநிஞர்களுள் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரும் ஒருவராவர். தமிழழையும் சைவத்தையும் வளர்த்து யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைநிறுத்திய நல்லை நகர் ஆறுமுகநாவலரின் பின் அதே பணியைக் கெய்த பெரியார்களுள் இவரும் ஒருவர் என்றால் மிகையாகாது.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நவாலியூரிலே

முருகப்தர்களான கத்திர்காமரும் இலக்குமிப்பின்னையும் மகப்பேறின்றி வருந்தினார்கள். இவர்களுடைய வேண்டுதலுக்கு முருகனருள் கிட்டியது போலவே 1880 ம் ஆண்டு ஆஸிமாதம் 12 ம் திகதி ஒரு ஆண்மகவு பிறந்தது. அவரே எங்கள் சோமசுந்தரனார் ஆவர். இளையயிலே இவர் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கி, தமிழ் ஆங்கிலம், வடமொழி ஆசியமொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றார்தமது பதினைந்தாவது வயதிலே அட்கிரி முருகன் மீது பதிகம் பாடி மக்களை வியப்பில் ஆய்த்தினார். இயல்பாகவே கவிபாடும் வன்மை வாய்ந்த இவரை "வரகவி" என்று மக்கள் அழைத்தனர். இவர் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு பாடசாலையை ஆர்யித்து அங்கே நாற்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். தமிழ், ஆங்கிலம், இதிகாசம் ஆகிய பாடங்களைப் போதித்தார். இவரது நற்பணியாலே தமிழ்க்கல்வியும் சைவசமயமும் வளர்ந்து சிறப்படைந்தன. சோமசுந்தரனார் பக்திப் பாடல்கள் பாடுவதில் விருப்பம் கொண்டார். வறுமையும் பிணியும் இவரை வட்டியபோது கடவுள் வழிபாட்டினாலே இவற்றை வெல்ல முடியும் என உணர்ந்து முருகக்கடவுள் மீதும் நாமகள் மீதும் பல்லாயிரம் பாடல்களைப் பாடினார். இவரது காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த மறையலையடிகள் முதலான அநிஞர்கள் தமது பாராட்டுக் களைத் தெரிவித்தனர். இதனால் இவருடைய புகழ் தென்னிந்தி-யாவில் பரவியது.

1825 ம் ஆண்டு "உமினைங்குமரன்" என்னும் நாடகத்தை எழுதி நடிப்பித்தார். அந்த நாடகத்தின் தரத்தை மெச்சிய இலங்கைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் புலவர் "என்னும் பட்டத்தை வழங்கிக் கொரவித்தனர்.

புலவர் அவர்கள் சிறுவர்களுக்கான பல பாடல்களை எழுதினார். அவற்றுள் முக்கியமானவை ஆடிப்பிறப்பு, கத் தரிவெருளி, போன்ற பாடல்கள் (முக்கியமானவை) அத்தோடு இவருடைய சில பாடல்கள் சிறுவர்களுக்கான பாடப்புத்தகங்களிலும் இடம் பெற்றன. கேசம் நிறைந்த முகத்தில் தெரிந்த அறிவு ஒளியினாலும் இவரது பாடல்களாலும் கவரப்பட்ட சிறுவர்கள் இவரைத் "தங்கத் தாத்தா" என்று அழைத்தனர். புலவர் எழுதிய நூல்களுள் முக்கிய மானது சமிரினங்குமரங் என்னும் நூடக நூலாகும். மேலும் இவர் இலங்கைக்கவும், நாமகள் புகழ்மாலை, சிறுவர் செந்தமிழ் விநாயகர் பாமாலை, நல்லைத்திருப்புகழ், நல்லையந்தாதி, அட்கிரிக்கலம்பகம் முதலிய பதினெண்துக்கும் ஹேற்பட் நூல்களை எழுதித் தமிழ் மொழிக்கும் கைவசயக்துக்கும் வளர் கேர்த்தார்.

உடல் மூப்படைந்தாலும் தமிழரிலே மூப்படையாது எழுத்திமூன்று வயதுவரை வாழ்ந்து தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார். இதைப் பொறுக்காத காலன் 1953 ம் ஆண்டு ஆளிமாதம் பக்தாம் திகதி இவருடைய இன்னுயிரைக் கவர்ந்து கென்றார். புலவர் மன்றைக்குத்தை விட்டுச் சென்றாலும் இன்று நாம் தாய்நாட்டில் மட்டுமன்றி, இந்த ஜேர்மனிய நாட்டில் அதாவது ஜேரோப் பியநாட்டிலும் அவர் புகழைப் பேசுவதற்குக் காரணம். அவர் விட்டுச் சென்ற தமிழ் கைவப் பணிகளே காரணமெனின் மிகையாகாது.

கவாமி விபுலாநந்தர்

அன்பு, அறிவு ஆண்தம் அடக்கம் என்பவற்றின் ஒரு வடிவமே கவாமி விபுலாநந்தர் இவ்வுலகில் அவர் ஸ்மிடையே அவர் இல்லாவிட்டாலும் அழியாப்புக்குடன் வாழும் பெருந்தகைதமிழுக்கும் தமிழ்ச்சமுகத்துக்கும் செயற்களிய சேவை செய்த மனித தெய்வம். அவர்தம் வாழ்வே மாணிடர்வாழ்வுக்கு ஒரு வரைவிலக்கணம். அன்றுதொக்கம் இன்றுவரையும் இலங்கை - இந்தியா மட்டுமல்ல தற்போது ஜோஸ்கிளியும் அந்தக்கெம்மலின் நாமம் ஒலிக்கப் படுகின்றது என்றால் அவரது பெருமைதான் என்னே! ஈழம் தந்த ஜோதி யாழ்நூலின் தந்தையை நாம் ஏராட மறக்கமுடியும்?

சுழநாட்டிலே மீண்பாடும் மட்டுநகர் சாந்த காரைதீவிலே 1892ம் ஆண்டு கண்ணம்மையாரின் மணிவையிற் நிலை வந்துதித்த அருந்தவப் புதல்வர் விபுலாநந்தர் ஆவார். சாமித் தமிழியும் கண்ணம்மையும் செய்த தவப்பேற்றினால் அவதாரப்புரஷராக அவதரித்தவர் விபுலாநந்தர் இவரது இளமைப் பெயர் மஹில்வாகனன் என்பதாகும். மஹில்வாகனன் இனவயதிலிருந்தே தமிழ் வடமொழி ஆங்கிலம் ஆகியமொழிகளைக் கற்றார்பிகத்திறமையோடு கல்விகற்ற இவர் வாலிப்பெருவும் அடையுமுன்னரே வையகம் போற்றும் சாத ணைகளை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார். பன்மொழிப் புலவரானதோடு பல பட்டங்களையும் தம் அயாழுமயற்சியால் பெற்றுக்கொண்டார். விஞ்ஞானம், கணிதம், பொறியியல் அனைத்துத் துறைகளிலும் கரை கண்டார் மஹில்வாகனனர் ஆழினும் மதம், மக்கள், மக்கள்சேவை, ஆகிய மூன்றும் அவர் இதயத்தை ஈந்தன.

ஆசிரியராக, அதிபராக, பேராசிரியராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, நூலாசிரியராக, இவர் அரும்பெரும் சேவைகள் செய்தபோதும் அவரின் மனம் துறவுற்றதையே நாடியதுநிலையற்ற வாழ்வை வெறுத்து நிலையான பேரின்பம் தரும் துறவுவாழ்க்கையில் இவர் சடுபாடு கொண்டு, உத்தியோகத்தை வெறுத்தார். பின் சென்னை இராம கிருஷ்ண மடத்தை நாடி அங்கே தொண்டராகப் பணிபுரிவதில் பேரின்பம் அடைந்தார். இவருடைய துறவுற்றதையும் சேவையையும் வியந்த இராமகிருஷ்ண மடத்தினர் "பிரபோதசதன்யர்" என்ற நாமத்தை இவருக்குச் சூடினர். 1927ம் ஆண்டு இவர் துறவிப்பட்டம் பெற்று 'கவாமி விபுலாநந்தர்' என்ற தீட்சாநாமம் கிடைக்கப்பெற்றார். மனைவாழ்க்கை வேண்டாம் : மனைவி வேண்டாம்: என இல்லற வாழ்வையே இளமையிற் துறந்த வள்ளல் "கவாமிப்பட்டதை" மனப்புவுமாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

சமயம், மொழிதமிழிலே, மேலைத் தேயநாகன்கள்பழந்தமிழ் நூல்கள், முதலியவற்றை அவர் துருவி ஆராய்ந்தார்கட்டுரை எழுதுவதிலும் இசையையும் நூகன்களையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதிலும் அவர் வல்லவராக விளங்கினார். இந்த ஆய்வின் பயனாக ஆங்கிலவாணி, மதங்கதுளாமணி, யாழ்நூல், முதலிய நூல்கள் அவரால் இயற்றப்பட்டன. அடிகளார் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளில் மிகச்சிறந்ததும் காலத்தால் அழியாததுமாக விளங்குவது அவர் இயற்றிய யாழ்நூலாகும். பண்டைத் தமிழின் இசையைக் கண்டுபிடித்து, அழியாமற் பேணிக்காத்துச் சென்ற பெரியோன் விபுலாநந்தர் என்றால் மிகையாகாது.

முச்சங்ககாலத்தில் முடிமன்றர் காவலும்போய், ஆதர்ப்பார் இல்லாமல் சீரமிந்து, கெட்டுச்சிதைந்து, மூலை முடுக்கில் கிடந்த தமிழ் ஏடுகளைத் தேடிப்பிடித்து, அவற்றிற்கு உருவும் கொடுத்தார். நாட்டிய தாரங்களுக்கு அருளிருந்தான் நாட்டிய நாடகங்களைத் தீஞ்கவைத் தமிழிலே மெருகட்டி "முத்தமிழ் வித்தகர்" என்ற ஒப்பற்ற அரிய நாமத்தையும் வரித்துக் கொண்டார்.

தீந்தமிழ் வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகள் எவியையான நடைமிலே, இசைமிலே, தங்கத் தமிழைத் தரணியிலே சிறப்புறுத் தங்கவைத்தார். அதற்காகவே முன்னின்று என்றும் உழைத்தார். இவற்றோடு தமது சேவையை நிறுத்திக் கொண்டாரா? இல்லவே இல்லை. ஏழைமாணவர் கற்றுப் பயன்தைய கல்வியறிவு ஆட்டிய சான்றோனாகவும் விளங்கினார். காரைதீவிலே சாரதா வித்தியா ஸயத்தையும், திருக்கோணமலையிலே இந்துக்கல்லூரியையும் அமைத்த திறலோன். இவை இன்றும் அடிகளாளின் நாமத்தைப் பறைசாற்றிய வண்ணம், அவின் பெருமைப்புத்திய வண்ணம் இருக்கின்றன.

ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் தமிழ்மொழியைத் தாங்நாட்டிலே அலட்சியம்செய்த காலத்திற் பிறந்த அடிகளார், ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் இருகண்களாகவே மதித்துதமது கல்வியிலே மேன்மை பெற்றார். இவ்விடத்தில் ஒரு விடயத்தை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். இங்கு ஜேர்மனியில் தமிழைப் பேச மனமின்றி வாழும் சிறுவர்களையும், தமிழைப் போதிக்க விரும்பாத பெற்றோர்களையும் எண்ணி வேதனைப்பட வேண்டியுள்ளது. விபுலாநந்தர் போல் ஏன் நாம் ஜேர்மன் மொழியையும் தமிழ்மொழியையும் எமது இரு கண்களாகக் கருதி கல்வியிலே முன்னேற்றமுடியாது? விபுலாநந்தர் போல நாம்

தமிழுக்குப் பண்கள் செய்யாவிட்டாலும் தமிழைக் கற்காமல் இருப்பது முறையாகுமா? இதை எம்மால் ஏன் செய்யமுடியாது? ஏன் செய்யக்கூடாது? எனச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டின் முதலாவது "தமிழ்ப்பேராசிரியர்" என்னும் சிறப்பினைப் பெற்று, இறுதி முச்ச வரையும் போசானாய் அளப்பிய கேவை செய்த அடிகளார் 1947 ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 19ம் திகதி அமரானார்.இவர் வாழ்ந்த காலமே குறுகியது. ஆனால் அவர் சாதித்த சாதனைகளோ அளவிடற்கியின. அவற்றுள்ளே இன்று வரையும் மற்றவர்களால் மேற்கொள்ளப்படாத காரியங்களை அன்றே செய்து முடித்தார் கவாமி விபுலாநந்தர். கவாமிகள் மண்ணைவிட்டு விண்ணுக்குச் சென்றாலும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் எம்மத்தியிலே அழியாத சின்னங்களாக, வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எத்தனையோ மானிடர்கள் பிறக்கின்றார்கள்: இறக் கின்றார்கள்: கணக்கில் இல்லை. ஆனால் புகழோடு தோன்றியவர்கள் யும் உள்ளவரை நிலைத்திருப்பா. "தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக.. என்ற வன்றுவரின் வாக்குக்கு அமையத் தோன்றிப் புகழ்பூத்து, இறந்தும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் விபுலாநந்தர்தம் தாயகம் சன் ரெடுத்த தவப்புதல்வரின் சரிதம் பற்றி ஜேர்மன் நாட்டிலும் பேசப்படுவ தைமிட்டு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும்.

அன்னைமொழியாம் அழகுதழிமே வாழி!

இனிய தமிழுக்கு இதயக்கமலம் மகிழ்ந்து

தன்னையே அப்பணித்து முத்தமிழ் வித்தகளாக.

அன்னை ஈழம் தந்த விபுலாநந்தரே வாழி வாழி!!

ஓளவையார்

தமிழ்மௌழி வசலாற்றிலே சுங்கப் புலவர்கள் வரிதையிலே ஒளவையாருக்குத் தனிக்கிறப்பு உண்டு. இவர் கடைசுங்கப் புலவர்களுள் ஒருவாக வாற்றத் தெண்புலவர் என்ற மதின்தையும் பெறுகின்றனர். இங்ரு ஒளவையாரைப்பற்றி அறியாத பெரியவர்களோ சிறுவர்களோ இல்லை எனவாம். இதற்குக் காரணம் அவர் ஆக்கி எடுக்கவித்த நிதிநிர்க்கும் நல்லுரைகளுமே ஆகும்.

ஒளவையார் திரி ஸ்ம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று கறப்படுகின்றது. கடைசுங்கப் புலவர்களில் இவரும் ஒருவர் என்று ஆய்வியாளர் கூறுகின்றனர். ஒளவையாரின் படால்கள் புதுநூறு முதலிய கண்களிலே இடம் பெற்றுள்ளன. கடைசுங்கப் புலவர்களில் வாழ்ந்த கடைபோழு வள்ளுக்களில் ஒருவாக சிய அறியான் மனமுறைந்து அதித்த அற்புத தெல்லிக்களிலே உண்டு இவர் தெடுக்காலம் வாழ்ந்தார் என்று கண்களுக்கள் கூறுகின்றன. ஒளவையாரின் பிறப்பு, தாப் தந்தையார் வரவாறு, வாழ்க்கை என்பதைப்பற்றித் திமாள வரவாறு இன்னையால் பலர் இவரைப் புற்றிப் பலவாறு ஏழுநியுள்ளனர்.'

ஒளவையாரைப் பற்றி நாம் அறியக்கூடிய பல கதைகள் இருக்கின்றன. ஒளவையாரும்- முருகனும், ஒளவையாரும்- விநாயகரும், ஒளவையாரும்- அசுஜம்-ஒளவையாரும்- வள்ளுவரும், ஒளவையாரும்- குடியானவழும், எனப் பற்றிய கதைகள் இருக்கின்றன ஒளவையார் மிகவும் முதுமையுடையவராகவே என்றும் காணப்படுவின்றன. அவர் இன்னையிலேயே முதுமை பெற்றவர். ஆண்புலவர்கள் மத்தியில் இன்னை பொருத்திய மன்னையாக வாழ்வது தமது தமிழகத் தொண்டுக்கு இடையூறு என்றென்னி, விதையகப் பெறுமாளிடம் "விழவி" உருவத்தை வேண்டிப் பெற்றாகப் புராணகதைகள் உண்டு. இதன் காரணத்தாலேயே அவர் ஒளவைப்பாடு என்றும், ஒளவைக்கிழவி என்றும், காற்கிழவி என்றும் அன்ளோடு அழைக்கப்பட்டார். ஒளவையார் சிறுத் துவமை வாழ்ந்தவர். இதனால் மற்றைய புலவர்களுடன் வாதிட்டு பெற்றிகள் பெற்றார்ப்பற்றைய புலவர்கள் அஞ்சி ஒதுக்கும் வள்ளுவாம் சொற்பொடிட்டு வாலைத்துடும் புதை பெற்றிருந்தவையால் தல்லைவிட வேற்றுக்கூடியும் இல்லை எனக் க்வீம் கொண்டிருந்தார். இந்தக் காவத்தை முருகப்பெறுமான் சிறுவாக வந்து அவளைத் தோற்கூடித்தான் என்ற கதை நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே.

ஒளவையார் படிய பால்களுக்கு இறைது இன்றும் உள்ள பெற்றிருப்பவை ஆக்கிடும். கொன்றைவெந்தன், முதுரை, நல்-வழி, ஞானக்குறள், அதிக்கோவை, என்பதைகும் இவை என்னம் தமிழுக்குப் பெருமையிக்கூக்கடியா. பெரிய நீரிநூல்களிலே கணப்-பலும் கருத்துக்களை என்னம் வடித்தெடுத்து எனிமை ததும்ப அகித் - துள்ளாக்களைவையாகின் ஆக்கிடுமூழ்கும் கொன்றைவெந்தனும் அந்திற் தொங்கி தூதிசீம் போல அமைந்துள்ளன. சிறுவர்கள் மனப்பாம் செய்க்கடிய அளவுக்கு இவகுவானவையாக இந்துஸ்கங் இருக் கிட்டதா.

ஒளவையார் மக்களோடு ஏற்றத்தழுவின்றி அன்போடு பழவினார். ஒளவையார் தான் வாழ்ந்த காலத்திலூள்ள சமூகச்சீர்கூடு களைத் திருத்த முற்பட்டார். பலருக்குப் பல அறிவுகளைக் கறி நல்வழிப்படுத்தினார். தனிப்பால்கள் பலவற்றில் மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறிவுரைகளைக் கூறினார். உதாரணத்துக்கு ஒரு பாலை நூட்குவேண்டும்.

களவையிலே பல்கலைநூல் கல்லூர் தலைமைகளும்
ஆலையெரி போன்ற அலைநூல் - கால
மனைக்கட் டிரிக்கும் மனையானும் இம்மூலங்
தாக்கு அட்டமத்துச் சுவி.

படியாத முத்தமகஜும், பக்கத்தில்
உள்ள பகைவழும், வரவுக்கு மின்சிச் செலவழிக்கின்ற மனையானும்
அட்டமத்துச் சுவிகள் என்று மொலை உறுதியாகக் கூறியிருக்கன.

ஒளவையார் முருகப்பெருமான் மீதும் விநாயகப் பெருமான் மீதும் அவைற்ற பக்கி கொண்டவர். முவீந்தரும் பேற்றும் முத்தமிழ்த் தய் ஒளவையார் ஜந்துகந்ததங்களிலிரும் பாலும் தெளிதோலும் பாகும் பருப்பும் என்ற நாலும் காந்து கொடுத்து முன்று தமிழும் பெற்ற முதாட்டி ஆவார். விநாயகரை வேண்டிய படிய பால் —

பாலுக் கெளிதோலும் பாகும் பருப்புமினவை
நாலும் காந்துகாக்கு நான் கருவேன் - கோலந்துசெய்
துங்கக் கரிமுகத்துந் துமாளினே நீ யோக்குக்
சுங்கத் தமிழ் முன்றுக் கா.

ஒளவையார் தமிழ் சிறக்கத் தமிழ்நூடு பெருமையை இவிய தமிழ்ப் பாடல்களைப் படிய தெய்வீகப் புலவர் இவ்வாறு தமிழுக்கு வைக் பெருக்கிய புலவர்களில் ஒளவையார் சிறப்புப் பெறுவின்றார். அத்துவன் இறையாருள் பெற்ற இந்த ஒளவையார் போல் இந்துகூற வேறேர் ஒளவையார் பிறக்கதாகச் சான்றுகள் இல்லை.

கல்வியைப்பறைய வாந்த ஒன்றையும் தமிழ் மக்களுக்கு வேண்டிய ஒழுக்கங்களையும் அறிவுறைகளையும் இனிக்க இனிய தமிழில் படியவர். மக்கள் வழங்குவதிய தெரிகளை எடுத்துக்கூறும் இந்து நூல்களை மாஸ் கற்கவேண்டும். அதன் வழி ஒழுக வேண்டும். தமிழ் உன்னொர் ஒன்றையோருவைய நூல்கள் யாகும் நினோயான பெருங்கூட்டு வழங்குவதைக்கூறுக்கும்.

ஒன்றைக்கிழவி நம் சிருதி
அமிழ்தின் இனிய செற்கிழவி.....

திருவள்ளுவர்

"வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு" — எனக் கவிதையிலே பெருமித உணர்ச்சி கொள்கின்றார் பாரதியர். யார் அந்தத் திருவள்ளுவர்? எந்தநாட்டுக்கும், எம் மொழியினருக்கும், எவ்வினத்தவருக்கும், எக்காலத்தவருக்கும் பொதுவாகப் பயன்படும் நூலான திருக்குறளை இயற்றிய பெருமகனே அவர். திருவள்ளுவர்! ஆகா! உலக அரங்கிலே தமிழர்களையும், தமிழகத்தையும் தலை நிமிர வைத்த ஒருபெயர். ரஸ்யானானி டாஸ்ஸ்டாயையும் அண்ணல் காந்தியடிகளையும் கவர்ந்த பெயரும் நூலும் இதுவாகும்.

மனிதசமுதாயத்துக்கு வாழும்வழி காட்டிய இப்புலவரின் வரலாறு சான்றேர்களால் முழுமையாக ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு எங்குமே இல்லை எனலாம். இருந்தாலும் உலகிடையே என்றும் நின்றுவாழ்கின்ற தரணி புகழ்கின்ற செம்மொழியாம் தமிழ்மொழிக்கு உலகப்புகழ் தேடித்தந்த திருக்குறளை, இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே இயற்றிய பெரியோன் திருவள்ளுவர் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது என்று கூறுமுடியும்.

திருவள்ளுவர் கிரி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பிறந்தார் என்றும் இவரது பெற்றோர்கள் பகவான் - ஆதி ஆசியோர் எனவும் கூறப்படுகின்றது. திருவள்ளுவர் மதுரையிலே வாழ்ந்தார் என்றும், மழிலையிலே வாழ்ந்தார் என்றும் ஜயப்ராக்கன்

உண்டுஆனால் இந்தியாவிலே பிறக்காத என்பது நிருபணமான உண்மையாகும்கூர் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த நாடக ஆசிரியர் சேஷ்கஸ்பியரின் வாழ்க்கை வரலாறு இன்னும் தெளிவான முறையில் அறிஞர் உலகத்தால் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை என்றால், இந்றைக்கு 2000 நூற்றாண்டுகளின் முன் வாழ்ந்த வள்ளுவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலே தெளிவின்மை இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

திருவன்னூவர் ஒரு தமிழ்ப்புலவர். அவர் நெசவுத்தொழிலைத் தம் தொழிலாகச் செய்தார். வாக்கி என்னும் கற்புக்கரசியை மனந்து இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை உலகுக்கு உணர்த்திய பெருந்தகையான் ஆவார். பொருட்செல்வத்தில் நாட்டமின்றி அருட்செல்வம் கண்டு உணர்த்திய அருளாளர். தம் வாழ்நாளிலே தமிழ்மொழி மட்டுமன்றி வடமொழியையும்கற்றுத்திகளைப் புகுத்தவேண்டும் என்று, இருஅடிக் குறுப்பாக்களிலே பாரிய பொருளை உணர்த்தினார். ஒழுக்கத்தின் சிகரமாக, அறிவின் ஒளியாக கருவிலே திருவுடையவராக விளங்கிய ஒரு பெருமகனே இந்தத் திருவன்னூவர் ஆவார். எம்மதமும் சம்மதம் என்ற கொள்கையுடன் அறம் என்பதையே மதமாகக் கொண்டார். இத்தகைய எண்ணம் கொண்ட அவதார புருஷராகிய வள்ளுவரைப்பற்றிப் பேசும்போது நாம் பெருமையடைய வேண்டும்.

மதுஞரமிலே பாண்டிய மன்னனிடத் தில் உட்டுறைக் கருமத்தில் தலைவராக வள்ளுவப் பதவியில் பணியாற்றினார். வள்ளுவப் பதவி என்பது பறை அறிவித்தலாகும். காலம் செல்லச் செல்ல இவரது திறமையால் அரசரின் அந்தநங்க ஆலோசக ராகவும் இவர் செயற்பட்டார். மற்றும் சோழமன்னன் கரிகாலன் திருவன்னூவர் காலத்தில் வாழ்ந்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது. திருவன்னூவர் திருக்குறளிலே " சொல் வன்மையை" அமைச்சியிலே கூறி மிருப்பதால் அவருக்கு செந்நாஸ்போதர், பெருநாவலர், பொய்யாமொழித் தேவர், தெய்வப்புலவர், என்ற பெயர்களும் வழங்கின.

திருவன்னூவர் ஸ்பாட்பாட்டவர்? என அவரை இனங் காணவேண்டுமாயின் அவர் இயற்றிய நூலின் மூலமே புரிந்து கொள்ளமுடியும். எழுதுவோளனின் தன்மையை அவன் எழுத்தினிருந்தே அறியும்படி அமைந்தமைக்கு உதாரணம் இப்பெரியாரே. இவர் இயற்றிய திருக்குறள் ஒரு தீந்தமிழ் ஓவியம். அறம், ஒழுக்கம் பற்றிய மேம்பாட்டு உணர்ச்சியையும், தமிழ்ப்பற்று உணர்ச்சியையும் உள்ளங்களில் உதிக்கச் செய்யும் உண்ணதமான நூலாகும்.இந்நூலிலே சொல்லாத விடயங்கள் எதுவுமில்லை. நூற்றுமுப்பத்துமூன்று அதிகாரங்களையும், ஆசிரிக் கருமுன்றூற்று முப்பது குறுப்பாக்களையும்

கொண்டு அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால், என்ற முப்பால்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது திருக்குறள். இற்றைக்கு 300 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜேர்மனிய மொழியிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ்நூல் திருக்குறள் என்றால் இதைவிட வேறு என்ன உண்டு இதன் பெருமைக்கு?

இன்று திருக்குறள் உலகத்தின் பல முக்கிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுவிட்டது. அதைப் பற்றி மற்றைய அறிஞர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களுக்கும், விமர்சனங்களுக்கும் அளவே இல்லை. அத்தகைய நூல்களைப் பேணிப்பாது காத்து வைக்கவே ஒருபெரிய நூலகம் பற்றாது.

உலகப் பொதுமறையாக, எழுதா மறையாகப் போற்றப்பட்டு வரும் திருக்குறளைக் கற்று, அதன்வழி நாமும் வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். எல்லா நாட்டுக்கும் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவான நெறிகளை இந்நூல் கூறுவதால் நாம் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அதனைப் பின்பற்ற வேண்டும். அப்பொதுதான் நாம் மனிதனேயத்துடன் மற்றவர் மெச்சம்படி வாழ்முடியும். காலத்துக்கு ஏற்றவாறு நன்னெறிகள் கூறும் முறைப்படி வாழ்ந்து நாமும் பயன்தை வோயாக.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

பழைய முட்பழக்கங்களைத் தகர்த்தெறிய, சாதிமதக் கொடுமைகளைத் தூண்தூளாக்கப்பகுத்தறிவை விரிவாக்க, தமிழ்ப்பற்று பொங்கியேழ, பெண்ணைடிமைத்தனம் நொறுங்க, பிறந்தது ஒரு புரட்சிக்கவி. மகாராஜி பாரதியாரின் வழியிலே தன் புரட்சிப்பாதையைத் தொடர்ந்து, அவரின் பணிவான நண்பன் என்பது போல் "பாரதி தாசன்" புணைபெயரைச் சூடிக்கொண் ~ டவர் கப்புரத்தினம். இவரே பின்னால் புரட்சிப்பாவலன் ஆனர்.

இந்தியாவிலுள்ள புதுவை நகரிலே 1891ம் ஆண்டு சித்திரைமாதம் 29ம் திகதி கணக்கைப் பூர்வமாக ஆரூக்கும் இலக்குமி அம்மையாருக்கும் மூன்றாவது ம்கனாக அவதிரித்தவரே பாரதிதாசன் ஆவர். பெற்றோர்கள் இவருக்கு இட்ட இளமைப்பெயர் கப்புரத்தினம் என்பதாகும். கப்புரத்தினம் இளமையிலேயே மிவும் குறும்புக்காரச் சிறுவனாக இருந்தான். இவன் செய்த குற்றங்களால், குறும்புகளால் அவருடைய வகுப்பாசிரியர்களால் வெளியேற்றப்பட்ட சம்பவங்களும் பல நடந்தன. பின்னர் வயது வந்ததும் கவி இயற்றுவதில் விரும்புமடையவராக இருந்தார். "விளையும் பரிசீரமுளையிலே தெரியும்" என்பார்கள். அது போல் கப்புரத்தினத்தையும் மதிப்பிடக்கூடியதாக இருந்தது. அதேவேளை இவர் பிறவிக்கவிஞர் என்பதற்கான அறிகுறிகளும் தென்பட்டன.

கல்லூரியிலே பரிசீரம் புலவர்" தேர்விலே முதன்மையாகத் தேர்ச்சிபெற்றுத் தமிழாசிரியர் ஆனர். புதுவை மாநிலத்தில் பல்வேறு பா. சாலைகளிலும் பணியாற்றினர். தமிழ்மடைய பதினெட்டாவது வயதுமுதல் ஐம்பத்தைந்து வயதுவரை முய்த்தியேழு ஆண்டுகள் ஆசிரியர்களை புரிந்து கல்விக்கெல்வத்தை மனம்போல அள்ளி வழங்கினர்.

கப்புரத்தினம் ஒருமுறை பாரதியாருடன் நட்புக் கொண்டு, கலந்துரையாட அவரது திறமையை அறிந்து கொண்டார். தமிழ்-விடுதலை- சித்திருத்தம் நீதிமிலான கருத்துப் பரி- மாறல்கள் இவர்களிடையே ஏற்பட்டன. பாரதியார்மீது கொண்ட மதிப்-பாலும் அன்பாலும் தனதுபெயரை "பாரதிதாசன்" என மாற்றிக்கொண் ~ டார். அன்று முதல் பாரதிதாசன் என்ற பெயர் நிலைபெற்றுவிட்டது.

1920ம் ஆண்டு மணம் புரிந்து நான்கு

முழுவைகளின் தந்தையானார். குடும்பத்தாக இவர் இருந்தாலும் அரசியலில் தொடர்புகொண்டு, சட்டமன்றத்தேர்வில் வெற்றிபெற்று அம்மன்றத்தின் தலைவரானார். சமுதாயத்திலுள்ள சீர்கேடுகளைக் கண்டு மனம் கொடித்து, சமுதாய விழிப்புணர்வுப் பாடல்களையும், தேசியப் பாடல்களையும் பாடினார். தமிழ்மொழி மீது அதை பற்றுக் கொண்டு தமது உமிருக்கு ஒப்பாகவே தமிழ்மொழியை நேசித்தார். தமிழ்னையின் வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக இருந்த இவர் " தமிழ் எங்கள் உமிருக்கு நேர்" என்று தமிழுக்காகவே அயாதுமைத்தார்.

"சாவெனில் தமிழுக்காகச் சாகவேண்டும் - என்

சாம்பல் தமிழ்மணந்து வேகவேண்டும் ..... என்று தமிழுக்காக தமிழின நலத்துக்காக சாகவும் துணிந்தவர் பாரதிதாசன். இவர் எழுதிய நூல்கள் பலதரப்பட்டவைகளிலை, சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம், இலக்கணம் போன்ற சகல துறைகளிலுமாக எழுத்திரண்டு நூல்களை இயற்றினார் அத்துடன் தேசநேசன், ஆத்மாந்தி, தாய்நாடு, மூல்லை, குமில், புதுவைமுரசு முதலான பத்திரிகைகளின் ஆசிரியரா கவும் பணியாற்றினார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் புரட்சிகளையும்

புரட்சிக்கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்திய முதற்பாவலரும் இறுதிப் பாவலரும் ஆவார் என தந்தை பெரியார் ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளார். அவருக்கு ஈடாக இன்னும் எந்த ஒரு பாவலரும் தோன்றவில்லை. பாரதியாரின் பாடல்களைப்போல பாரதிதாசஜுடைய பாடல்கள் யாவும் சீர்திருத்தத்தையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் மக்களுக்கு ஊட்டின. இன்றும் ஊட்டிவருகின்றன. மதங்களிலும் பழைய ஆசாரங்களிலும் மூழ்கிக்கிடந்த மக்களிடையே இவரது பாடல்கள் பெருமாற்றத்தைத் தோற்றுவித்தன. ஆதலாலே இவர் ஒரு புரட்சிக்கவி ஆனார்.

புரட்சிக்கவியின் வன்மையைப் பாராட்டி 1964ம்

ஆண்டு இந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பில் முதறிஞர் இராஜாஜி பொன்னாடை போர்த்துக் கொரவித்தார். இந்தப் புகழைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமலோ என்னவோ 1964 ம் ஆண்டு இப்புரட்சிக்கவி இம்மண்ணை விட்டு மேலுலகத்தில் புரட்சிப்படல் இயற்றச் சென்றது அன்னாரின் இழப்பு தமிழன்னையின் பேரிம்பூரிற்று. கவிஞரின் மறைவுக்குப் பின்னரே அதாவது 1970 ம் ஆண்டு இவருடைய " பிசிராந்தையார்" என்னும் நாடகத்துக்கு சாகித்திய அகடமிப் பரிசு கிடைத்தது. இவ்வாறு அவர் தம் மறைவிலும் புகழ் தேடினார்.

இங்கவியின் நினைவாக 1982 ம் ஆண்டு திருச்சியிலே "பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்" என்றபெயரில் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இப் பல்கலைக்கழகம் மட்டுமல்ல இவரது நூல்கள், சேவைகள், என்பன இன்றும் அழியாக்கின்னங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன.

பாரதிதாசன் ஒரு தமிழ்க்கவி', தமிழ் ரின் கவி: தமிழன் மறுமலர்ச்சிக்காகத் தோன்றிய கவி: தமிழரின் புகழ் மேதினியில் ஒங்கவேண்டும் எனப் பிறந்த கவி : இத்தகைய கவியை இழந்து தவிக்கும் தமிழ் உலகத்துக்கு இனியொரு பாவேந்தர் பிறக்கமாட்டாரோ? பாவேந்தர் பெயர் ஜேர்மனியில் ஒளிக்கப் படுகின்றது. 9.5.92 அன்று எசன் நகரில்(ஜேர்மனி) புர்சிப்பாவஸர் பாரதிதாசனின் நூற்றியோராவது பிறந்தநாள் வெகுவிமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இதை எண்ணும்போது எமது பெரியார்களின் சேவைகளும் தொண்டுகளும் எத்துணை முற்போக்கானவை, அவசியமானவை என எண்ணிப் பெருமைப்படுவோம்.

வாழ்க் பாரதிதாசன் புகழ்!
வளம் படுத்துவோம் எத்தமிழை!!

மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியார்

ஆங்கிலேய ஆசியால் அடிமைப்பட்டுக் கிந்த இந்தியா குந்திறம் பெறுவதற்கும், மக்கள் கயந்னைய உரிமை யுடன் வாழுவதற்கும் கழுகச்சிருக்கேடுகள் மண்ணோடு மண்ணொகிப் போவதற்கும் கவிதை எழும் தமது ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களை வீறுகொள்ளச் செய்த கவிஞர் கம்பிரமணிய பாரதியார் ஆவர். கழுகச் சீதிருத்தவாதியாக, அரசியல்வாதியாக, வேதாந்தியாக பற்பல கவிதைகளையும் எழுதியதுடன் இந்திய குந்திரத்துக்காவும் போராட்டார். கழுகச் சீதிருத்தத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தோன்றியதே இவரது குந்திறப் போட்டம் எனில் மிகையாகாது.

கம்பிரமணிய பாரதியார் இந்தியாவிலுள்ள எட்டையுறம் எழும் காலிலே 1882 ம் ஆண்டு மார்க்கிஸ்தம் 11ம் திகதி பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சின்னச்சாமி ஜய். தாயார் பெயர் வட்சுமி அஹ்மான். பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பெயர் கம்பிரமணியன் என்பதாகும். மக்கள் இவரை "க்ஷையா" என்றும் அழைத் தனர். கம்பிரமணியன் தனது ஜந்தாவது வயதிலேயே பெற்ற அன்றையை இழுந்தார். இவர் தந்தையாரின் அரவணையில் வாழ்ந்து தமது கல்வியைக் கற்றதுடன் கவி பாடுவதிலும் திறமை பெற்றார். ஏழு வயதிலேயே கவி பாடத்தொடங்கிய கம்பிரமணியனின் ஆற்றலைக் கண்டு எல்லோரும் அதிகமித்தனர். பாமராம் புந்துகொள்ளும் வகையிலே கவிதை இயற்றும் உரசாகத்தையும் வேகத்தையும் கண்டு விஷந்த எட்டையுறத்துச் சமஸ்தாபம் புலவர்கள் அவருக்கு "பாரதியார்" என்றும் பட்டத்தை வழங்கினர். இதன் பின்னர் கம்பிரமணியன் "கம்பிரமணிய பாரதியார்" ஆகி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நீங்கா இடம் பெற்றுவிட்டார்.

கம்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ், சமஸ்திருதம், கிந்தி, ஆங்கிலம், ஆசிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். கழுகச்சீதிருத்தம், மூண்களின் சமவிதமை, மெண்கல்வி, சாதி பேதமற்ற கழுதாயம், என்பது இவரின் முக்கிய கொள்கைகளாக இருந்தன. இந்தகைய புர்சி உணர்வே பாரதியார் இந்திய விடுதலைப் போட்டத்துக்குள் உந்தித் தன்கும் கக்தியாக அழைந்தது. பாடசாலை ஆசிரியாக இருந்த இவர் கதேசுமித்திரன் என்ற பத்திரிகைக்கு துணையாசிரியார் போது தமது கருத்துக்களை வெளியிட அப்பத்திரிகையையே பயன்படுத்தினார். பின்னர் சுக்காவாத்தினி என்ற பத்திரிகைக்குத் தானே ஆசிரியாகித் தம் கொள்கைகளை வெளியிட்டார். பின்னர் 1906 ம் ஆண்டு

" இந்தியா " என்ற வார்ப்பத்தினைக்கயை உருவாக்கித் தமது அரசியற் கருத்துக்களை மக்களிடையே முழுமூச்சாகப் பரிசீலனார். அறியாமையில் மூற்கிக் கிடந்த சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பினார்.

" அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சம் என்பதில்லையே

உச்சி மீது வாசியிட்டதும் அச்சமென்பதில்லையே".....

என விராவேசமாக முழங்கி மக்களுக்குத் துணிவையும் வீரத்தையும் புகட்டிரும்பினார். குழந்தைகளுக்காகப் பல பால்கள் பாடி அவர்களிடையே ஒற்றுமையுணர்வையும் கறுகறுப்பையும் ஏற்படுத்தினார்.

" ஓடி வினையாடு பாப்பா ! நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா

கூடி வினையாடு பாப்பா ! ஒரு குழந்தையும் வையாடே பாப்பா!

எனக் குழந்தைகளின் மனதிலே ஆழப் பதியும் வண்ணம் பலபால்களைப் பாடுனார். விழிப்புணர்ச்சி மிக்க அவரது கவிதைகள் பாமரமக்களின் உள்ளதைக் கொள்ள கொண்டன.

" காந்தேச கீதங்கள்" என்ற பெயரில் இவரது அரசியல் விழிப்புக்கவிதைகள் மக்களை அடைந்தன. இதன் காரணமாக பிரத்தானிய அரசின் எதிர்ப்புக்கு உள்ளானார். போலில் தேடுத ஓக்கு உள்ளாலோதும் தமது கருத்துக்களைத் துணியிடுவது மற்று வந்தார். பல நால்களை எழுதினார். கண்ணன் பாட்டு , குமிற்பாட்டு , பாஞ்சாலி சபுதம், பேரன்ற காவியக்களை எழுதி வெளியிட்டார். இவற்றை விட தனிப்பட்ட பால்களையே ஏராளமாக எழுதினார்.

கவுபி விவேகானந்தரின் சிவ்யையும் ஆங்கிலம் பெண்மனியுமான நிவேதிதாதேவி இரண்மெரிருஷ்ன மத்தில் துறவியாக வாழ்ந்து வந்தார். பெண்கல்விக்கு அக்கழுட்டி, சமயத்தை வளர்த்து வந்த இவரைப் பாரதியார் சந்தித்த பின்பே பெண்ணின் அடிமைத்தனையை நீக்கவேண்டும் என உத்வேகம் கொண்டார். அவ்வளை நிவேதிதாதேவி பாரதியாரை கோக்கி, உமது மனைவி என்கே? என இங்கு அழைத்துவரவில்லை? என வினவியோது அவர், பொது இடங்களுக்கு மனைவியரை நாம் அழைத்துச் செல்வதில்லை என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் நிவேதிதாதேவி கோபத்துடன் "ஸ்ரூகத் தில் ஒரு பகுதியை அடிமைப்படுத்தி வைத்தால் மறுபகுதி எப்படிக் கந்தியில் பெறும்படியும்? பழையதை மறந்து உள்மனைவியை உடனு இடக்கரமாகப் பாவித்துக்கொள்" என்று புத்திமதி கூறினார். இதன் பின்னர் பெண்சீர்திருத்தம் நடையது மட்டுமன்றிச் செயலிலும் செய்து கொட்டனார். அதற்காகப் பலவுறிகளில் உழைத்தார்.

" மாதர் தம்மை இழை செய்யும் மட்டுமையக் கொடுத்துவோம் — என்றாம்,

பட்டங்கள் ஆஸ்வதூம் சட்டங்கள் செய்வதூம்

பாரிசில் பேண்டன் நடத்த வந்தோம் ..... என்றால் புதுமைப் பேண்ட்களைப் பாரதி படைத்தார். இவ்வாறு ஒரு தீவிரவாதியாக வழிந்த பாரதியாருக்கு மகாந்மா கந்தியுள் பழகும் அரிய சந்தேஷ்யம் மும் விடைத்தது. இத்தகைய தன்மைகளால் பாரதியார் புரட்சிக்கவியாக புதுமைக்கவியாக, கவியராக, மகாகவியாக, மாறிப் பல சீதிருத்தக் கொள்கைகளையும் சமுதாய முனிவேற்றாறுவை கருத்துக்களையும் மக்கள் மத்தியில் வைத்த மக்கள்கவிஞர் பாரதியாரே. எனினுடை, எனிய சந்தம் பொதுமக்கள் விரும்பும் மூட்டு, முதலிய கவிதை யுக்திகளைக் கையாண்டு கவிதைகள் எழுதியதன் மூலம் பழைய இலக்கண மருக்கவிதைகளுக்கு விடுதலை கொடுத்தார்.

தமிழ்மொழி மீது அதை பற்றுக்கொண்டு தமிழ் வளர்ச்சிக்காக அரிய பல சேவைகள் செய்தார். யாழிந்த மேற்கூரிலே தமிழ்மொழிலோல் இளிதாவதெடுக்கும் காணோம்" என தமிழின் இளிநையை வியுத்து கவிதையில் போற்றியுள்ளார். மக்கள் சீதிருத்தம், மண்விடுதலை, பெண்விடுதலை, சமரச சும்மார்க்காக் கோட்டாடு, என்பவற்றினைப் பெறுவதற்காக அய்தாது, தம் உழைப்பாலும் உள்ளத் தாலும் உழைத்த பாரதியார் தமது வாழ்க்கையில் கவிப்பு ஏற்ற வேதாந்தக் கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் பற்றினார். அத்துள்கானி, சுரல்வதி, கண்ணன், முருகன், கஞ்சி உட்பட்ட பல தெய்வங்கள் மீது அருட்பாக்களைப் பாட சமுதாய விழிப்புணர்வையே வேண்டியிருப்பார். இத்தகைய சேவைகளின் பின் பாரதியார் 1920ல் மீண்டும் கடேசமித்திருபுக்கு உதவியாசிசியாகப் பணி புந்தார். பல கருத்துக்களை இப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிட்டு வரும்வேலையில் வறுமை இவையைப் பற்றிக் கொண்டது. பிற உரிச்களிடம் அண்பும் அக்கறையும் கொண்ட பாரதியாருக்கு ஆதரவு எதுவும் விடைக்கவில்லை. அவருக்கு உதவ ஒருவரும் முன்வரவில்லை. எனவே ஆத்ம திருப்திக்காகவும் மனச்சாந்திக்காகவும் ஆலயங்களுடுக்குக் கெல்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார். முப்பத்துமூன்று வயதிலேயே முதுமையுணர்வை அவர் அடையக் காரணம் ஓவியின்றி, உறக்கமின்றி, சமுதாயச் சீதிருத்தத்துக்குத் தம் உடனையைப் பயன் பயன்படுத்தியுள்ளே ஆகும். ஆலய வழிமாடுக்குச் சென்ற பாரதியார் அங்கு நின்ற கோயில் யானைக்கு தம் அங்கையைத் தட்டிழுவின் பழக்கதைக் கொடுத்தபோது, அவர் யானையாலே தூங்கியேறியப்பட்டு நூல்வாய்யப்பட்டார். இந்நூல் மாறாமல் சில நாட்கள் வருந்திய பாரதியார் 1921 ம் ஆண்டு புரட்சி மாதம் 11ம் திகதி அழைவார்.

மக்கள் விடுதலைக்கும், மன்விடுதலைக்கும் பாடுப்பட பாரதியார் இவ்வுலவினின்றும் விடுதலை பெற்றுவிட்டார். சமுதாயம் சிறப்பானாய் பாடுப்பட மகாகவியின் இறப்பை பிரதொலிமூன்து என்பதாலோ என்னவோ பாரதியாரின் இறப்பைப் பலர் எழுதவும் பேசவும் தயங்கியுள்ளனர். பாரதியார் இவ்வுலைகை என்றுச் சொன்றாலும் தமிழ் மக்கள் உள்ளார்களினையே எங்கும் என்றும் வழந்து வருவிற்றன. அவன் விதைத்த கவிதைக் கருத்துக்கள் இன்று முனைவிடுக்கொண்டு இருக்கின்றன. நேமதூரத் தமிழோரை உலகமேலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என்ற பாரதியின் கனவு இன்றும் எம் மத்தியில் நிறைவேறுவிற்கு என்பதை நோக்கும் போது, பாரதி ஒரு “தீர்க்க தனிசி” என்று கறுவதில் தவறில்லை.

வழக எம் தமிழ்!
வழக பாரதி புகழ்!

அகிம்சைத் தந்தை காந்தியடிகள்

உலகம்போற்றும் உத்தமராகவும் மாந்தருக்குன் ஒரு தெய்வமாகவும் விளங்கிய காந்தியடிகளின் நாமம் இன்று உலகெங்கும் பேசப்படுகிறது. மக்களின் சுதந்திர உணர்வைத் தட்டியெழுப்பி அடிமை விலங்கைத் தகர்த்தெறிந்த வீரர். அறிவுச்சுடர், அரசியல் மேதை, இந்தியநாட்டின் இணையில்லாத் தந்தை, அவருடைய வாழ்க்கை நெரி மக்களை நல்வழியில் நடத்திச்செல்லும் ஞானாளி. கடமை வாழ்வுநடத்துவோரின் கலங்கரை விளக்கமாக, இவரது வாழ்க்கை உலகுக்கு ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாகும். அண்ணல் காந்தியடிகள் “கத்தியின்றி இரத்தமின்றி யுத்தம் ஒன்று வருகுது” என்றமுறையில் சுதந்திரத்தை அகிம்சாமுறையில் கவிகரித்துக் கொண்ட மகான் இவர்.

சுதந்திரத்தின் கவடின்றி பாரததேசம் ஆங்கி லேய ஆட்சியியல் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் குஜரத் மாநிலத்திலுள்ள பேரர்பந்தர் என்னும் ஜரில் 1861 ம் ஆண்டு அக்டோ ப்ரமாதம் 2 ம் திகதி பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் (காபா) கரம்சந்காந்தி: தாயார் பெயர் புத்திலிபாய் அம்மையார்காந்தியடிகளுக்குப் பெற்றோர் இட்ட இளமைப்பெயர் மோகனதாஸ் காந்தி என்பதாகும். காந்தியடிகளிடம் இளமையிலேயே அங்பு, அடக்கம், இரக்கம், உண்மைபேசுதல் ஆகிய நல்ல பண்புகள் அமைந்திருந்தன. இதனால் இவர் உள்ளத்தில் தூய்மை, செயலில் தூய்மை, பேச்சில் தூய்மை காணப்பட்டன.

காந்தியடிகள் எல்லோரிடத்திலும் இரக்கம் கொண்ட வர். விசேஷமாக தமது பெற்றோர்களில் தீராதபாசம் உடையவர். தூய வணக்கம் செய்து, உணவுறுந்தும் பழக்கம் கொண்டவர் இவரது தாயார் புத்திலிபாய் அம்மையார். மழைக்காலங்களில் தூய உதயம் தாழ்த்தாகவே, உணவு அருந்தாமல் காத்திருக்கும் தாயைப் பார்த்து வேதனைப்படுவார் சிறுவனாக இருந்த மோகனதாஸ் காந்தி. சிரவணன் என்பவனின் கதைமூலம் தன் பெற்றோருக்குச் செய்யும் தொண்டு கடமை என்பவற்றையும், அரிச்சந்திரன் கதைமூலம் உண்மையின் பெருமையினையும் மோகனதாஸ் காந்தி அறிந்துகொண்டார். இவை இரண்டும் அவரது இளவைதில் ஆழப்படிந்துஅவரது வாழ்நாள் முழுவதும் துணைநின்றன. இவற்றைத் தமது தாரகை மந்திரமாகப் போற்றி வாழ்ந்தார் அண்ணல் காந்தியடிகள்.

காந்தியடிகள் பாசாலைப்படிப்பை முடித்தபின்பு சட்டகல்வி யமில்வதற்காக இங்கிலாந்து சென்றார். அவ்வாறு செல் லூப்போது தாயாருக்கு அனித்த வாக்குறுதிகளின்படி மது, மாது, மாமிசம் என்பவற்றை இறுதிவரையும் நாடாது, கல்வியைக் கருத்து டன் கற்று "பாரிஸ்டர் பட்டம்" பெற்றுத் தாங்காடு திரும்பினார். பின் வழக்கறிஞரான காந்தி இந்தியாட்டு மக்களுக்கு மட்டுமல்ல தென்னாபிரிக்காவில் வாழ்ந்த இந்தியர்களிடையேயும் விழிப்பையும் ஒற்றுமையையும் ஏற்படுத்தினார். தென்னாபிரிக்க அரசாங்கத்தையும் அவர்களது இன ஒதுக்கல் கொள்கைகளையும் எதிர்த்து அவர் நடாத்திய பேராட்டம் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றதாகும்.

காந்தியடிகள் இந்திய கதந்திரத்துக்காக அரும்பாடுப்பட்டார்நாட்டுப்பற்றையும் கதந்திரத்தையும் மக்களுக்கு ஊட்டினார். ஆங்கில அரசினர் காந்தியடிகளைப் பலமுறை சிறைப் படுத்தினார்கள். ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்றுவதற்காக அவர் பல திட்டங்களை வகுத்தார். அகிமிசை வழிப்போராட்டம், கதர் இயக்கம், ஒத்துழையாமை இயக்கம் என்பவற்றைத் தோற்றுவித்தார். தீண்டாமையை ஒழிக்க அரும்பாடுப்பட்டார். அண்ணனின் வாழ்க்கைத் துணைவியாராகிய கஸ்தூரிபாய் அம்மையாரும் காந்தியடிகளின் கொள்கைகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்தார். குடும்பஸ்தராக காந்தி இருந்தாலும் தம்வாழ்நாளிற் பெரும்புகுதியை வகுப்புவாதவெறியை ஒழிப்பதற்கும் மற்றொருபகுதியை வீட்டுவாசத்தினிறையை ஒழிப்பதற்கும் செலவிட்டார். பெண்விடுதலைக்கும் அவர்களது உணர்வுகளுக்கும் முதன்மைகொடுத்த பெருந்தலைவர் காந்திமகன் ஆவர்.பெண்களின் தனித்துவம் பற்றிய பல கருத்துக்களையும் நூல்களையும் வெளியிட்டார். அண்ண கஸ்தூரிபாயுடன் நடத்திய இல்லறவாழ்க்கையிலே பெண்மைக்கு அனித்த மகத்துவத்தை காந்தி எழுதிய சுயசரிதை நூலிலிருந்து அறியலாம். எளிமையின் உருவமாய், தொண்டின் சின்னமாய், தியாகத்தின் மறுஉருவமாய், காந்தியடிகள் வினங்கினார். அதனால் தான் அவர் மனிதராக அல்லாமல் மகாத்மாவாக மதிக்கப் பட்டார். இன்றும் எம்மத்தியில் மதிக்கப்படுகிறார்: ஏன் இந்த உலகம் உள்ளவரை மதிக்கப்படுவார். ஏழைநியீயர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையிலே பங்குகொண்டு அவர்களின் துண்பங்களைப் போக்குவரதே இறைபணி என எண்ணி வாழ்ந்தார். படைப்பலத்தையோ, பேரர்க்கருவிகைளையோ நம்பியிருக்காது ஆன்மீகபலத்தினால் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலிருந்த இந்தியாவுக்கு விடுதலைபெற்றுத் தந்தார். மக்கள் வையகத்தில் வாழ வழி காட்டினார்மக்களை அரசியற்துறையிலும் ஆண்மீகத்துறையிலும் இணைத்து, அவர்களுக்கு கதந்திரத்தை வாங்கிக்கொடுத்த பெருமை காந்தியிட்டு உரியது. இதனால் இவர்

தேசபிதாவாக உய்ந்து தனிச்சிறப்புப் பெறுகின்றார். சிந்தனையிலும் பேச்சிலும், செயலிலும் உண்மையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த அவர் தமது வாழ்க்கைச் சரிதநூலுக்கு "சுத்திய சோதனை" எனப்பெயரிட்டு எமக்கீந்தார்.

புன்னகை மன்னர் காந்தியண்ணவின் அமைதி நிறைந்த பார்வை பார்ப்போரைக் கவர்ந்திமுக்கும். அவருடைய அங்பு கனிந்த மொழிகள் நமது உணர்ச்சிகளைத் தன்வயப்படுத்தும். அவருடைய பொக்கைவாய்ய புன்னகைக்கு அடிமையாகாதார் எவரும் இல்லை. சுத்தியம் சான்ற பெருந்தகையோன் காந்தி "தேசபிதா" 1948 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் முப்பதாம் திகதி கொடியவன் ஒருவனின் கைத்துப்பாக்கிக்கு இரையானார். அந்தோ! பரிதாபம். எந்த மண்ணுக்காகக்கச் கதந்திரம் வேண்டிப் போராட்டனாரோ அந்த மண்ணிலேயே அவரது உடல் சரிந்தது. "கரே ராமா! கரே ராமா!" என்ற வார்த்தை வானிற் கலந்தது. சுத்தினையற்ற தன் மைந்தனின் உமிரற்ற சீர்த்தைப் பாரதமாதா தன்னிரு கரங்களால் அணைத்துக் கண்ணீரவிட்டாள்.

தீயவற்றைப் பார்க்காதே: தீயவற்றைப் பேசாதே: தீயவற்றைக் கேட்காதே: இவையே அண்ணல் நமக்குக் காட்டிய அற வழியாகும். புகழுடம்புடன் காந்தியடிகள் இன்று நம்மிடையே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். அவரது அறிவுரைகளையும், வாழ்ந்து காட்டிய நூற்றிமுறைகளையும், சுத்திய சோதனை என்னும் நூலையும் எம்வாழ்க்கையோடு இணைய்ப்பதே நாம் அவருக்குச் செலுத்தும் நன்றி எனலாம்.

கரும்புலி வீரர்கள்

கரும்புலிகள் என்றால் கறுத்த நிறமுடைய புலிகள் என்று பொருள்படும். புலிகள் எனும்போது எல்லோரும் அறிந்த, தெரிந்த தபிழீழத் தாயகத்தை விரும்பி நிற்கும் விடுதலை வீரர்கள் என்பதைக் குறித்து நிற்கின்றது. இங்கே "கருமை" எனும் அடை மொழியை நாம் நோக்கின் அது இருள் என்பதை எமக்குத் தெளிவு படுத்துகின்றது. அத்துடன் இருளிலுள்ள பொருள் எதுவும் புலப்பாரா தது போன்று மறைமுகமான... இருக்கியமான - புலப்பாரா செயற்பாட்டைக் கொண்டவைதான் கரும்புலி வீரின் நடவடிக்கைகள் என்பதையே "கரும்புலி" என்ற பதம் எடுத்தியம்புகின்றது. இது மட்டுமன்று சனைக்காத திடமுடைய மனோராவம், தளராத வைராக்கி யம், மனத்துணிவு என்பவற்றின் நடமாடும் உருவங்களே கரும்புலி கள் எனின் மிகையாகாது.

எமது பேராட்டத்தின் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக உதயமாகியதே கரும்புலிகளின் தோற்றும். பலம் வாய்ந்த எதிரியை எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய சிறிய சமுதாயமாகிய எமக்கு சம யோசிதமான பேராட்ட யுக்தி கொண்ட பலம் வாய்ந்த ஆயுதம் ஒன்று தேவை. அந்த ஆயுதம் தான் "கரும்புலி" என எமது தலைவர் திரு.வேபிராகரன் அவர்களால் கரும்புலி பற்றிய வரைவி-லக்கணம் கூறப்பட்டது. கரும்புலிகள் எமது விடுதலை இயக்கத்தின் தற்காப்புக் கவசங்கள்: எதிரிகளின் படைப்பலத்தை மனப்பலத்தால் உடைத்தெறியும் நெருப்பு மனிதர்கள். தங்களது அறிவில் மக்களது ஆக்கத்தைக் காண விழையும் அழுரவப் பிறவிகள். "கரும்" என்ற சொல்லின் போர்ணவக்குன் இலட்சிய மூச்சாகக் கொண்டு, பெயரையும் முகத்தையும், மறைத்து பேராட்டத் தேரினை முன்னோக்கித் தள்ளி விடும் வளிமை மிகு சக்கரங்களாகத் திகழ்கின்றனர். உலகில் பிறந்த ஓவ்வொருவரும் மிக விரும்பி நேசிப்பது தத்தம் உயிரையே ஆகும்.அதற்காக அவன் எத்தனையோ நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றான். உமிர் வாழவேண்டும் என்றும், சொகுசாக வாழவேண்டும் என்றும் அவன் படும் பாடுகள் எத்தனை எத்தனையோ? சொல்லில் அடங்கா. ஆணால் அதே மனித உருவம் எடுத்த கரும்புலிகளின் காலை அவர்தம் உமிரில்லை: அரிது அரிது எனக் கூறும் மானிடப் பிறப்பின் வாழ்க்கையிலும் அல்ல. அவன் தன்னைவிட தன் குறிக் கோள் ஒன்றையே நேசிக்கிறான், தமிழ்நூல் விடுதலையைக் காதலிக்கி

ரான். அதற்காகத் தன் வாழ்க்கையை மனமுவந்து ஒப்புக்கொடுக்கும் தெய்வீகத் தன்மையுடைய துறவி ஆகின்றான். இத்துறவிகள் அசாதாரண மானிடர்களே.

மனித தியாகத்தின் இமயத்தைத் தொட்டு விட்ட இலட்சியவெறி கொண்டவர்களின் தியாகங்கள், சாதனைகள், எழுத்திலோ, பேச்சிலோ வடிக்கமுடியாதவை. பாரதக் கதையில் வரும் கர்ணன்னையும் விஞ்சிவிட்ட உயிரிந்த வள்ளல்கள் இவர்கள். அன்று 1987 ம் ஆண்டு தீவிரம் வாய்ந்த சிங்கன் இராணுவத்தின் திடீர் நடவடிக்கைகளால் மக்கள் குழம்பி, போராட்டத்தில் நம்பிக்கையை இழுக்கக்கூடிய தூநிலையிலே மிகுபலம் வாய்ந்த ஓராயதம் எம் மண்ணை மீட்கத் தேவைப்பட்டது. இதே ஆண்டு ஆடிமாதம் ஜெ தாம் திகதி நெல்லியடி மகா வித்தியாலயத்தில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்து கொண்டிருந்த இராணுவ முகாமிற்குள் முதன்முதலாக, தற்கொலை ஆயுதமாகத் தன்னைப் பாவித்து, இராணுவ யந்திக்கைத்தைத் தவிடு பொடியாக்கிய முதல் வீரமனிதர் "கட்டன் மில்லர்" அவர்களே. கரும்புளி வரலாற்றில் ஆணிவேராகி எது போராட்டத்திலே பொறிக் கப்பட்டுவிட்டார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பல கரும்புலிகளின் தாக்குதல்கள் நடைபெற்று வீரமனைம் அடைந்துள்ளனர்.

போர்க்களம் செல்லும் ஒவ்வொரு விடுதலை வீரஜும் வீராங்கனைகளும் எந்நேரத்திலும் சாவைச் சந்திக் கட் தயாரான நிலையிலேதான் செல்கின்றார்கள். ஆணால் சாவுக்கு நிய மிக்கப்பட்ட நேரம் எது என்று தெரியாமலே போருக்குப் போய் கிழும்பி வருவதும் உண்டு: வீரமனைம் எப்புவதும் உண்டு. ஆணால் கரும்புலிகளின் நிலையோ வேறுவிதமானது. கனம் புகுவ தற்குச் சில நாட்கள் முன்னரேயே தங்கள் சாவைத் தெரிந்து வைத்தி ருக்கின்றனர். அதாவது இறப்பை நேசித்து அதற்கான தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அடுத்த கண்ணேரத்தில் "நான் சாகப் போகிறேன்" என்ற முடிவான ஒரு உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு அஞ்சா நெஞ்கடன் வெடிமருந்துகளை மலர்மாலையென அணிந்து, மலர்ந்த முகத்தோடு எதிரியின் முகாம் எனும் களப்பலிக் குச் செல்கின்றான் கரும்பு. அங்கே "தமிழீழ விடுதலை" என்ற மூச்சினை விடுவதே அந்தக் கருவேங்கையின் தீராதவேட்டை ஆகும்.

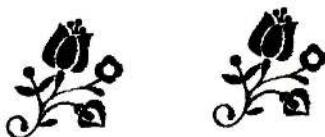
வெடிமருந்துடன் டடல் வெடித்துச் சிதறுவதற்கு மனித மனம் ஒருபோதும் இடம் கொடாது. சாதாரண மனிதனால் இது சாத்தியமற்றது. ஆணால் தன்னை அழித்துக் கொள்ளத் தயாரான மனோதீடும் ஆஸ்மீகபலமும் பின்னிப் பினைந்து, மனவறுதி

உரமேறிய வீர உணர்வுள்ள தியாகச் செயல் எமது கரும்புவிகளுக்குத்தான் சொந்தமானது. இந்நடவடிக்கையை உலகெங்குமே காண முடியாது. ஆகையால் உலக அதிசயங்களில் புதுமையானதாகும்.

களம் புகும் கரும்புவிகளின் பிரமிப்புட்டும் வீர சாத ஸைகள் சிங்கள ஆணும் வர்க்கத்திற்கு தழுமாற்றத்தையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தும் அதேவேளையில் தமிழ்மக்களின் சுதந்திர தாகத்தை மீழும் ஒருபடி வளர்த்துச் செல்ல வழிவகுக்கின்றன.

கரும்புவிகளின் நினைவுநாட்களிலே

அவர்தம் தியாகத்தை ஆராதிப்பது அவர்களுக்கு நாம் செய்யும் சிறிய கைம்மாறாகும். எமது வாழ்வுக்காகத் தமது வாழ்வைத் துறந்து, எழுதப்பாரத சரித்திறங்களான தியாகிகளை எமது நினைவில் என்றென்றும் நிலைநிறுத்திப் பூசிப்போமாக!

தியாகச்சுடர் திலீபன்

காலம் காலமாக "சிறுபான்னை இனம்" என்ற போர்வையில் ஒதுக்கப்பட்டுவந்த தமிழியம் கயிறினைய உரிமையுடன் வாழ, சுதந்திர சோஷலிச தமிழியத்தை அமைக்கும் பணியில் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் அச்சாணியானர். இந்தக் தமிழை தமிழ்த் தக்கில் பலரையும் பலவர்களுறுபும் இழந்துதான் தமது தலைமையை வழிநடத்த வேண்டும் என்பது விடுதலைப்புவிகளின் உன்னதமான கொள்கைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அந்த வகையிலே விடுதலை இயக்கமும் நாமும் இழந்துள்ளிட்ட மாமனிதர்கள், மறைந்தும் மணம் வீகம் கற்புரத்தியாகிகள், கரும்புலி ஆங்மீகலவான்கள், அகிம்பைசுடன் மரணநோன்பு தழுவியவர்கள், நேருக்குநேர் பொருத மாலீர்கள், மக்களுக்காக மரணித்த போராளிகள் எனப்பட்ட தியாகிகளின் வரிசையிலே அகிம்பைசுப் போர்க்கொடி தூக்கிய மனிதர்யானிதான் திலீபனைப் பற்றியும் அவரது தன்னலமற்ற தன்மைபற்றியும் தியாகச்செயல் பற்றியும் பேசுவதும் பூசிப்பதும் தமிழை மக்களாகிய எமக்குப் பெருமையன்றோ!

மனிதப்புணிதன் திலீபனனப்பற்றித் தெரியாத, அறியாத சமுத்தமிழர் எவருமே இல்லை. மக்களுக்காக மரணித்த அந்தத் தியாகிணையை அந்த மண்ணின் மக்கள் அறியாமற்போக நியாயம் இல்லையே! தமிழீழ மண்ணாம் " ஜெரேமு" என்னும் சிற்றுரூப் திலீபனின் பிறப்பினால் பெருமை பெற்றுவிட்டது. ஜெரேமு என்ற கிராமத்திலே திருத்திருமதி.இளாசையா தம்பதிகளின் தவப்படல்வனாக 1963ம் ஆண்டு காங்கிரஸ்கைமாதம் 29ம் திகதி பிறந்தார் திலீபன்.இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட இளைமைப்பெயர் பார்த்திபன் என்ற அரிய நாமமாகும். பார்த்திபன் பிறந்து ஒன்பதாவது மாதத்திலே ஈன்றெடுத்த அன்னை தன் மகவைத் தமிழீழ அன்னையிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு விண்ண -கம் சென்றுவிட்டான். அந்தோ! பரிதாயம்!! தாமின் அரவணைப்பை அன்போடு பராமரித்த நந்தையிடம் பெற்றுமுடியாமற் போகவே தமிழீழ அன்னையை நேசித்து. அவன் மடிமீது துயில ஆதங்கம் கொண்டார் பார்த்திபன். தந்தையாரின் சிறந்த வளர்விலே கல்வி கற்றுத் திற மைமிக்க மாணவனாகத் திகழ்ந்தார். பாடசாலை அதிபருக்கு மகனாகப் பிறந்தது மட்டுமன்றி பொருளாதார வசதிநிறைந்த தூம்ளிலையில் வளர்ந்தார். யாழ். இந்துக் கல்லூரியிலே தமது உய்யப்பைப் போர் கொண்டு வந்தபோதும் இவருடைய மனம் தாய்மண் விடுதலையிலும் மக்கள் விடுதலையிலும் அக்கறை கொண்டது. 1983ம் ஆண்டு சாவிரக்கமின்றி கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட சிங்கள இனவெறியர்களின் கொடுமைகளையும் உமிர்ப்பி வேட்கையையும் கண்டு மனம் குழுநிக் கொதித்தெழுந்தார். இந்த அட்சுமியங்களை அறவே ஒழித் திடத் திடகங்கற்யம் கொண்டார். பல்கலைக் கழகத்திலே மருத்துவப் பட்டப்படிப்பைப் பறிவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதும் அதைத் துக்க மாக மதித்துத் தட்டிக்கழித்தார். மருத்துவத்தின் மூலம் மனிதவுயிர் களைக் காக்கமுடியும். ஆனால் முழுமக்களையும் காப்பதற்கு மருத் துவம் இடமளிக்காது என உணர்ந்து. மக்களைக் காக்கவும் மன்னை மீட்கவும் விடுதலையப்பணியைத் தேர்ந்தெடுத்தார். இதே பணியினைச் செய்துவந்த விடுதலைப் புளிகள் இயக்கத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். விடுதலைப் புளிகள் இயக்கம் இவருக்கு இட்ட பெயரே திலீபன் என்பதாகும்.

தனது நாடு, மக்கள் மொழி என்பவற் றறையே நேசித்து அறிவியல் நீதிமிலான பலதிட்டங்னைத்தீட்டி, இயக்கத்துக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுத்து, தலைவரின் நுழைக்கைக்கு உரியவராகி, மிகக்குறுகிய காலத்தில் யாழ்மாவட்ட அரசியற்பிரிவு பொறுப்பாளராக விளங்கினார். இவருடைய அன்பான குணமும் பேச் சொல்ல முடியாத மக்களைக் கவுன்று சிங்கள இராணுவத்தினால் அல்லற்கக்கூடும் மக்களைக் கவுன்று சிங்கள இராணுவத்தினால் அல்லற்

படும் சமுத்தமிழ் மக்களுக்கு உதவிக்கறம் நீட்டுகிறோம் என்ற பெயரில் "ஒப்பந்தம்" ஒன்றைச் செய்ய முன்வந்தது இந்திய அரசு. இந்திய வல்லாதிக்க வியூகத்தின் கீழ் இலங்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் இந்த ஒப்பந்தம் 1987ல் சமுத்தமிழரின் தலைவர்தியை நிர்ணயித் - தது. விடுதலைப்பிள்ளைனின் உடன்பாடில்லாமல் நடைபெற்ற இந்த உடன்படிக்கையில் கூறியாட இலங்கையருக் கிறைவேற்றவில்லை. மாறாக "சமாதான ஒப்பந்தம்" என்ற போர்வையில் சமாதானப் படையுடன் சிங்கள ஆதிக்கம் தமிழ்முத்தில் நிலைகொள்ள முயன்ற கைதக் கவனித்தார் திலீபன். மனங் கொதித்தார்: வீரு கொண்டெழுந்தார். இதை இன்னும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என தன் வாழ்க்கைக்கே முடிவான ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்." மக்கள் புர்சி வெடிக்கப் போகின்றது" என்று, தலைவர் பிரபாகரன் சென்னையில் ஆரம்பித்து வைத்த அகிம்சைப் போராட்டத்தை பாரததேசத்திடம் உரிமைகோரி ஆரம்பித்தார்.

தலைவரின் தலைமையிலே 1987ம் ஆண்டு புரட்டாதி 16ம் திகதி ஜூந்து அம்சக்கோரிக்கையை முன்வைத்த திலீபன் நல்லூர் வடக்கு வீதிமிலுள்ள "கந்தங்கருணை" இல்லத்தின் முன் அமைதிப்படை என்ற பெயரில் வந்த, இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராஜாவுத்துக்கு எதிராக அறப்போர் தொடுத்தார். அந்த அம்சக்கோரிக்கைகள் பின்வருமாறு :

1. யங்கரவாதச் சட்டத்தின்கீழ் கிறைவைக்கப்பட்ட தமிழ்கள் அனைவரும் உடனடியாக விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.
2. வைக்கு-கிழக்கு மாநிலங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை நிறுத்த வேண்டும்.
3. இடைக்கால அரசு அமைக்கப்படும்வரை நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொள்க் கூடாது.
4. இடைக்கால அரசு அமைந்தபிறகே அதன் பொறுப்பில் போலீஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்பட வேண்டும்.
5. சிங்கள ஊர்க்காவல் படையினரிடமிருந்து ஆயுதங்கள் திரும்ப பெறப்பட வேண்டும்.

இவருடைய உண்ணாவிரதம் மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தது. வைக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசு அலுவலகங்களுக்கு முன்னால் மறியற் போராட்டங்கள் ஆரம்பியார்கள். யாற்பாணத்திலுள்ள இலட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் ஊர்வலங்கள் பலவற்றை நடத்தி, இந்தியாவுக்கு எதிரான கோஷங்களை முழுங்கினர். சிறுவர் - சிறுமியர் பெண்கள், முதியேர் என மக்களானிகள் திரும்பதனா.

பாரதத்தின் ஆன்மீக மறைல் பெறப்பட்ட திலீபனின் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை இந்திய அரசு கொச்சைப் படுத்த முயன்றது. நீராகாரம் கூட அருந்தாமல் ஒருவாராகாலத்துக்கு மேலாக உண்ணாவிரதமிருந்தார். அகிம்சைத் தந்தை மகாத்மா காந்தி நீர் அருந்தித் தமது உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டார். ஆனால் திலீபனோ அவரை மிஞ்சிவிடும் நிலையில் பதினொரு நாட்கள் ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் தன்னை வருத்தித் தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைத் தீயைக் கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்தார். இவ்வுண்ணா நோன்பிருந்து மரணப்படுகையில் இருந்தபோதும் "மக்கள் எழுச்சிபெற்றுவிடார்கள்: தலைவரை உறுதியாக இருக்கச் சொல்லுங்கள்: எனக்காக எதையும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாம்" என்று கூறிய தியாகத்தின் சிகரம் புட்டாதித் திங்கள் 2மே திகதி அத்திவாரமற்ற கட்டிடமெனச் சரிந்து, காற்றினுடைய கலந்து, குதந்திரவானில் விடிவெள்ளியாகிவிட்டது.

மருத்துவ வசதிகளையும் ஏற்காது. நீரும் அருந்தாது உண்ணாவிரதம் இருந்து உலகில் புதிய அத்தியாயம் ஒன்றைச் சிருஷ்டித்து விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு மட்டுமல்லது இந்த்துக்கோபாரமை சேர்த்த தியாகக்கூடர் திலீபன்." மக்கள் புரட்சி வெடிக்கப் போகிறது" எனத் தீர்க்க தரிசனமாகக் கூறிய திலீபன் தமது மண்ணுக்காக, மக்களுக்காக, விலைமதிப்பற்ற உமிரை அப்பணித்தார் அந்த அப்பணித்தில் அவர் அனுபவித்த நேதனைகள் சொல்லில் வடிக்க முடியாதனை. பேசில் உரைக்க முடியாதனை. தினம் தினம் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் ---- செக்கனுக்குச் செக்கன் உடலிலிருந்து உமிரை விலகிவரும் மாபெரும் மரணநோன்பினை அல்லவா எமக்காக அவர் நோற்றார். தம் சாவினாலே விடுதலைக்கோர் சாவியானார் திலீபர் பெருந்தகை. "மக்களுக்காக மரணிக்கத் தயார்" தயார் எனக்கூறி அதனை நிருபித்துக்காட்டிய திலீபனின் பாதைமிலே நடந்து சென்று, அதன் வழி அகிம்சைத்தாய் அன்னை பூதியும் தம் இன்னுமிரைத் தாயக விடுதலைக்காக மரணநோன்பிருந்து அப்பணித்தார். அது மட்டுமல்ல விடுதலைப்புவி இயக்கத்தினரின் தாயகப்பற்று, தாங்கீகப்பற்று, செயலில் உறுதி, கொள்கையில் உறுதி, போராட்ட வடிவத்தில் புதுமை போன்ற பல அம்சங்களை இந்திய நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல இந்த உலகநாடு கணுக்கே புலப்பட வைத்தது திலீபனின் மரணம் என்றால் மிகையா காது.

அன்னை பூபதி

அன்னை பூமிக்காக அமைதி வாழ்வு வேண்டி, இந்திய அமைதிப்படையிடம் அடிபணியாது. அறப்போர் தொடுத்து தம் மண்ணுக்காக மரணித்தவர் அகிம்சைத்தாய் அன்னை பூதி ஆவர். மாதர்குலத்துக்கு எழுச்சிப் பாதையை வழிவகுத்து, அன்னையர் முன்னணித் திலகமாக நின்று இந்தியப் படைக்குத் தக்க பாடம் புகட்டி மரணத்தைத் தம் இனத்துக்காக அரவணைத்த தியாகத்தாய். அன்னையின் தியாகச்செயல் தமிழ்னையர் குலத்துக்கு தொரியமுட்டும் ஒரு எழுச்சிப் பாடம். ஏன் மாணவ மாணவிகளுக்கும் உரமுட்டிய தாயாகவும் விளங்குகின்றார். ஒரு அங்புத் தாயாய் அமைதியொடு நின்று அகிம்சைநூறி கடைப்பிடித்த நவயுக வீரத் தானே பூதி அம்மா.

1938 ம் ஆண்டு மட்டுநகர் ஈன்றெடுத்த மாது சிரோன்மணி பூதி அம்மையாரின் மகத்தான வீர நெஞ்சும், துவ்யங்கள் 1987 ம் ஆண்டிலே இந்திய இராணுவம் தமிழ்மூத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தபோது ஏரியலையென வெடிக்கத் தொடங்கியது.

தென் தமிழ்மூத்தின் தெருவோரம் எங்கும் தமிழ்னின் பினங்கள்: இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்த மனித உடல்கள்: மீவங்கா இராணுவத்தின் அடாவடித்தனமான படுகொலைகளுக்கத் தாழும் துணைபோவது போல் சேந்துகொண்ட இந்திய இராணுவம் செய்த படுகொலைகள், பிரஸில் வன்முறைகள், மற்றும் குண்டு வெடிப்புப் புகையால் புகைமீகமாகி, மயானக் கோலத்துடன் காட்சி அளித்தது மட்டுநகரம் மீண்பாடும் பொன்னகர். அந்தியரின் ஆக்கிர மிப்பையும் அதர்மத்தையும் கண்டு ஆவேசத்துடன் மனம் குழுறி, அகிம்சைப்போரைத் தொடுக்க உறுதி கொண்டார். அலையும் எம் இனத்துக்கு விடிவுகான அன்னையர் முன்னணியை வழிப்படுத்தி அவர்களின் அச்சங்கியாக அணிதிரண்டார் அன்னை பூதி.

“இந்தியப்படை உடனடியாக யுத்தநிறுத்தத்தை அறிவிக்கவேண்டும் : விடுதலைப்படிகளுன் பேச்கவர்த்தை நடத்த வேண்டும் ” என்ற கோரிக்கையை எண்ணெயாகக் கொண்டு “திலீப மாவீரன்” எனும் அகிம்சை விக்கிரு யாழ்ப்பாணத்தில் பிரகாசித்தது. இந்த திலீபன் விரும்பிய மக்கள் புரட்சி தென்தமிழ்மூத்திலே அன்னையர் எழுச்சியாக வெடித்தது. திலீபன் காட்டிய அகிம்சைப்போர் மாமங்கப் பின்னையார் கோவில் முன்றிலே அன்னையர் முன்னணியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இந்திய இராணுவத்தினால் கட்டவிழ்த்து விரப்பட காட்டத்தனங்களிலே எதுவும் அறியாத அப்பாவிப் பொதுமக்கள், பச்சிளம் பாலகர்கள், பருவக்கன்னியர்கள் எல்லோருமே தாக்கப்பட்டனர். இந்த நயவஞ்சக நடவடிக்கைகளை எதிர்த்து முதன்முதல் உண்ணாவிரதம் இருந்தவர் அன்னம்மா டேவிட் என்ப வராவர். இவரது உண்ணா விரதத்தையும் அன்னையர் முன்னணி ஆதரவையும் கண்டு, எதுவித நோக்கமும் இல்லாத கூலிய்வைடுயான இந்திய இராணுவம் கீறி எழுந்தது. அன்னம்மா டேவிட் அன்னை மீது ஆத்திரங் கொண்டு அவரைப் பலவுந்தமாகத் தாக்கிச் சென்றது இந்திய இராணுவம். பொய்ப்பிரசாரம் செய்து உண்ணாவிரதத்தைப் பழித்துரைத்த இந்திய இராணுவத்தின் வெறித்தனம் கண்டு வெடுக்கிடமுந்தார் அன்னை பூதி. அன்னையின் போர்ட் இலட்சியத்தை வென்றெடுக்க வேண்டுமென உறுதி பூண்ட அவர் சாகும் வரை உண்ணாவிரதத்தைத் தான் தொடர முன்வந்தார்.

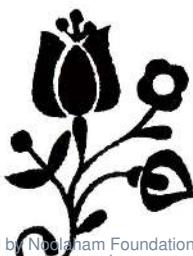
இந்தியப் படைக்கு எதிராக மீண்டும் உண்ணாவிரதப் பேர். காந்தி தேசத்தின் முகத்திரையைக் கிழித்து உலகினுக்குக் காட்ட முடிவெடுத்தார் அன்னை பூதி. "என்கூய விருப்பத்தின் பெயரிலேயே எனது கோரிக்கை நிறைவேறும் வரை - சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பேன்: நினைவிழிந்த நிலையிலும் என்னை ஒருவரும் தாக்கிச் செல்ல இயலாது" என்று எழுதிய அவரது கடிதம் இந்தியப் படைக்குச் சவாலாக அமைந்தது. அன்று 19.03.88 ஓரு போன்னான் புனித நாள் அன்னை அகிம்ஸைப் பேர் ஆரம்பித்து தமிழ்த் தமிழர் வரலாற்றில் சிறுப்பு வாய்ந்த திருநாள். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை, என தென்தமிழ்நாடுமெங்கும் அன்னையின் அகிம்ஸைப்பேர் அதிவேகமாகப் பரவியது. அதேவேளை இந்தியர்களை தம்மாலான அனைத்து இராணுவ வெள்முறைகளைச் செய்து கதிகலங்க வைத்தது. எதற்குமே அன்னை பூதி அசையவில்லை. உதடுகள் வற்றி நா வறண்டபோதும் மாறாத அவருடைய பேச்சு உலக நாடுடங்கும் கீட்டதுபோல், உலகநாடுப் பத்திரிகையாவர்கள் அனைவரும் வந்து, அன்னையின் உண்ணாவிரதம் பற்றி வாணோலி, பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளியிட்டனர். அன்னையின் கோரிக்கைக்கு அவரது அங்குக் கணவர் திருக்கணப திர்வின்னை அவர்களும் அசையா மனதுவன் இறுதிவரையும் இசைந்து கொடுத்தார். இந்திய அதிகாரிகளின் முயற்சிகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆட்டம் காணாத அன்னை பூதி "தமிழ்த்தாயகம்" என்ற

சிந்தனையோடு, சிறுகச்சிறுக இறந்து, 1988 ஏப்ரல் 19ம் திகதி தம் உமிரைத் தமிழ் மண்ணுக்கு முழுமையாக அப்பணித்துவிட்டு, மண்ணிற் சரிந்தது அந்தத் தியாகசிந்தனையைச் சுமந்த பூதவுடல்.

ஓரு தாயின் ஓய்றற தியாகமாக, தமிழ்ம் பெண்ணி எத்தின் எழுச்சிவடிவமாக, நெஞ்சுறுதி கொண்ட வீரத்தாயாக அன்னையின் அறப்போர் முடிவற்றது. இப்பள்ளைப் பார்த்து மொன்மாக இருந்தது இந்திய அரசு. தமது ஜம்பதாவது வயதில் வமிற் ருப்பசி, விடுதலைய்சி, ஒற்றுமைய்சி, அன்புப்பசி, தாய்ப்பசி போன்ற பசிகளோடு பிரிந்த இவர் தமிழ் நெஞ்சங்களிலே நீங்கா இடம் பெற் றுன்னர். தமிழ்மக்களின் எழுச்சியையும் விடுதலை வேட்கையினையும் அடக்கிட முடியாது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அன்னையின் அகிம்சைப் போர் அகில உவகத்துக்கும் எடுத்துக் காட்டியது. இந்திய இராணுவத்துக்கு "அபகிர்த்தி" எனும் மாலையை அணிவித்து அமர் ஆனார் பூதித் தாயார். இவர் பிறந்த மண்ணை மட்டும் விட்டுப் பிரிந்தாரேயோமிய தமிழ்மக்களின் மனங்களை விட்டுப் பிரியவில்லை. அவர் இன்றும் மட்டக்கனப்பு, மாமங்கப் பின்னையார் கோவில், போன்ற இடங்களிலெல்லாம் தன் மனம் போன பேர்க்கில் சுதந்திரமாகச் சுற்றிவருவதையும், இன்றும் விடிவுகிடைக்காத தன்னையையும் எண்ணி வருந்துவதையும் நாம் அறி யோம் ஆனால் அந்த அன்னையும் ஆண்டவனும் அறியாமல் இருக்க மாட்டார்கள்.

அகிம்சைத் தாய் அன்ன பூதியின் தியாகத்தைப் பேற்றுவோம்: அவருடைய தற்கொடைத் தியாகத்தை ஆளாதவை செய்து அலுதினம் நினைவு கூரவோம். அன்னை காட்டிய வழிகள்று, அவரின் அடிபணிந்து "தமிழ்மத்தை" வென்- நெடுக்க உறுதி கொள்வோம்.

அன்னையின் புகழ் அகிலமெங்கும் பரவுக!
அன்னையின் வேட்கை நிறைவு பெறுக!!
தன்னையிந்த அன்னை நாம் வாழுக!!!

தமிழ் தாயகம்

" தமிழ் தாயகம் "என்பதனை நாம் நோக்கும் போது, சமுத்தில் வாழ்வின்ற தமிழனத்துக்கொன தவநித்துவமான குந்த தீர தாயகம் என்பதை நாம் நினைவிற் கொள்வோம். சொந்த நாட்டின்றி நாலெட்டிகளாக உலகநாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் தமிழர்களுக்கும், பிறந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாகப் பல இன்னால்களை அனுபவித்து முடிவற்ற நிலைமில் பிரதிவிக்கும் தமிழர்களுக்கும் சொந்தவரை ஒரு தனிய்யுமிருந்து அவசியம். இந்த அவசியத் தேவையை நிவர்த்திசெய்யும் பாரிய போறுப்பை எமது போராளி உடன்பிறப்புக்களைக் கொண்ட விடுதலை இயக்கங்கள் செய்துவருகின்றன. இதன் பயனாக சமுத்தமிழ் - ரூக்கு விடைக்கவுன்ன தாயகத்தையும் அதன் தன்மைகளையும் சிறிது நோக்குவோம்.

சமுத்திலே ஆதித்தமிழர்கள் குந்தீர தாயகத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்பது சரித்தீர வரவாறு. பின் இடையெட்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியற்பொட்டிகளாலும், இரண்சியத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்களாலும் இந்த குந்தீர தாயகம் தமிழர்களின் கையையிட்டு நழுவிவிட்டது. அன்றமுதல் எம்மினத்தவர் நக்கப்பட்ட இனமாக, இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இதை இன்னும் போறுத்துக் கொண்டிருக்கமுடியாது என்பதை நிருப்பாவதாக இன் - நைய நம் தாயக குந்தில்போர் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. எம்மி - ஏத்து மீறாறவர்கள் இப்புதிசேவையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் - கன். பலர் இதற்காகவே முடிந்தும் விட்டார்கள். இந்த விடுதலைத் தீ தணியும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. அதன் பின்பு தமிழர்களிய எம்கென்றொரு தாயகம் உதயங்கப் போவது இன்னைம். அதன் பேர் தமிழரும் என்பதாகவே அமையும். இனத்தின் பொரும் தேசத்தின் பொரும் இனைந்து உருவான இந்த நாமத்தைக் கேட்கும் கதேசிகளுக்கு மனமகிழ்வுப்புவதாக இருக்கும்.

சுவநீச பூநோ, புவியியல் அரசியல் நிபுணரான போசினி விள்ளியம் து தலைமையில்லா ஆராப்பாளர்கள் 2000 ம் ஆண்டினில் உலக நாடுகளின் எண்ணிக்கை 200ஆக அடிகரிக்கும் என நம்பிக்கை தெரிவித்துள்ளனர். அந்த நாடுகளுக்குக் கும் என்ற நாடும் இப்பு பொரும் என்ற நம்பிக்கையை சுவநீச

திதியில் வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே இன்னும் ஜந்தாறு வருடங்களுக்குள் நமக்கொரு சுதந்திர தாயகம் கிடைக்கும். அவ்வாறு கிடைத்தால் எம் சுதந்திரங்களை, வாழ்வியல் அம்சங்கள் எப்படி இருக்கும்? எனச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். எமக்குரிய சுதந்திர தாயகம் எனச் சுவதேச திதியில் இன்று அங்கீரிக்கப் பாரமையால் தீர்க்கதரிசனமான முறையில் நோக்க வேண்டியுள்ளது.

நம் தமிழருக்கென ஒரு தாயகம் புத்தளம் முதலான கரையோரப் பகுதி முதல், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, வன்னிப் பகுதி கிழக்குக் கரையோரப் பகுதி, அம்பாந்தோட்டை ஏராட்டுவேள்ளு சில பகுதிகள் என்பதைற்றை உண்ணக்கியவாக எமது தமிழ்மூலங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த திதியில் அமைந்த ஒரு தாயகம் எமக்குச் சொந்மாகக் கிடைக்கும்போது எவ்வளவு மிகிழ்ச்சி? எமது தாயகத்தின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய மூலப் பொருட்கள் எம்மிடம் ஏராளம் இருக்கின்றன. கடல்வளம், நிலக் கரிவளம், கண்ணளம்பு வளம், பணவளம், நிலக்கீழ் நீர்வளம், என்பதை எமது பகுதியில் உண்ணன. இவற்றைக் கொண்டு நாம் படிப்படியாக எமது பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்பலாம். மற்றும் 'காங்கேசன் துறை, ஊர்காவற்றுறை, திருக்கோணமலை, போன்ற துறைமுகங்கள் ஏனைய உலகநாடுகளோடு தொடர்பு கொள்வதற்கும், பொருட்களை ஏற்றுமதி - இறக்குமதி செய்வதற்கும் உதவும். அதற்கான முறையில் எமது தொழில் வல்லுணர்களைக் கொண்டு துறைமுகவேலைகளைத் துறித்திடுத்தலாம். அதேது கீழெந்துத் தொழிற்சாலை, காகிதத் தொழிற்சாலை, உப்பங்கள், சிரித்தொழிற்சாலை, பணம்பொருளுற்பத் தித் தொழிற்சாலை முதலிய பல தொழில் நிலையங்கள் எமது பகுதியில் அதிகமாக உண்ணன. இவற்றை மேலும் அபிவிருத்தியடையச் செய்து எமது பொருளாதாரத்தை நாம் பெருக்க முடியும். இதன் வருமானத்தை நிலைங்களாக அரசு தானே அபகரித்து வருவது கண்கூடு. இவற்றுக்கு முற்றுப்புனிகளைத்து அதன் வருமானத்தை எமது பகுதிக்குப் பயன் படுத்தினால் எமது பொருளாதாரத்தில் தளமில் ஏற்படாது என எதிர்பார்க்க முடியும். மீன் வளமிக்க வாஜ் மீன்சிட்டிலேடை எமது கடல் வளைத்துக்குள் அமைந்துள்ளது. எமது மீனவர்களுக்கு தகுந்த உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி திட்டங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும். மீன்சிட்டுத் தொழிலை விஸ்தரித்து கடலுணவு வகைகளை வெளிநாடுகளுக்கு நாம் ஏற்றுமதி செய்து எமது அந்திய கெலவாணியைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். இதே பேர்ந்று பணம்பொருளுற்பத்தி ,தென்னைப் பிரயோசனங்களும் எமது பிரதேசத்துக்கு வரும்

வாயைத் தேடித் தரக்கூடிய பொருள்களைக்கு வெளிநாடுகளிலே அதிக கிராக்டி உண்டு. எனவே இதன் மூலமும் எமது அந்தியச் செலவாளரியைப் பெற்றுக் கொள்வதோடு, எம்மிடம் இவ்வாதனவற்றையும் பற்றாக்குறையாக உள்ளனவற்றையும் நாம் இரக்குமுதி செய்ய இப்பணத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

எமது அரசியல் இறைமை ஜனநாயகர்த்தியில் அமைந்து எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற மன்றப்பான்மை நிலவினால் சுலக அரசியல், பொருளாதார, சட்டதிட்டங்கள் எல்லாம் மக்களுக்கு நன்மையே பயக்கும் என்று கூறலாம். மக்களுக்காக மக்களால் ஆளப்படுகின்ற ஒரு அரசியல் இறைமை இருந்து பொருளாதாரமும் வளர்ந்து வரத் தொடங்குமேயானால் எமது "தமிழ்மூலம்" உலகநாடுகளின் கவனத்தைக் கவரும் வகையில் உலகப்படத்தில் இடம் பிடிக்கும் எனவைம்.

கதந்திரப்போராட்டம்

காரணமாக எம்மினத்தவர் பஸ் உலகின் பரந்துபட்ட இடங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கும் அவர்களது சந்ததிகளுக்கும் ஒவ்வொரு விதத்தில் ஒவ்வொருநாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்பாடு அறிஞர் அமைந்திருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். அத்தகைய திறமைகளைக் கொண்ட அவர்கள் தமது தாயகத்தில் அவற்றை வெளிக்கொண்டாரும் போது தாயகத்தின் வளர்ச்சி மேல்நோக்கிச் செல்லும்.

நமக்கென்ற தாயகமாக தமிழ்மூல அமையும்போது நாம் எல்லோரும் ஒரு குடைக்கீழ் வாழும் மக்களாக வாழும் காலகட்டம் மிக அண்மையில் உள்ளது. அதை நாம் வரவேற்று நமதாக்கிக் கொள்ள ஆவலுடன் காத்திருப்போம். எம் தாயக விடுதலைக்கு எம் மாலான பணிகளைச் செய்வோம். அந்தியநாடு ஒருபோதும் அன்னை நாடாக முடியாது. எனவே நாம் எமது நாட்டு விடுதலைக்காக என்றும் பாடுபடுவோம் என உறுதிகொள்வோம்.

மலர்க தமிழ்த்தாயகம்!
வளர்க தமிழ்மொழி!

சிறுவர்களைப் பாதிக்கும் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரம்

ஒரு நாட்டின் கலாச்சாரம் அல்லது இனத்தின் கலாச்சாரம் என்பது சந்ததிக்குச் சந்ததி கடத்தப்பட்டு, மக்களாற் பின்பற்றப் பட்டு வருகின்றது. கலாச்சாரம் நாட்டு அபிவிருத்திக்கு ஏற்ப, விஞ்ஞான முன்னோத்துக்கு ஏற்ப ஓரளவு மாறுந்தன்மை கொண்டது. அதாவது நாகரிகம் மாற்றமடையும் போது அங்கே கலாச்சாரமும் மாற்றம் அடைகிறது எனலாம். ஒவ்வொரு இன மக்களும் தத்தம் கலாச்சாரங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் பேணி வருகின்றனர். சில இனங்களிடையே காரணம் புரியாத கலாச்சாரப் பண்புகளும் சில இனங்களிடையே அதிக செல்வாக்குப் பெற்று வருவதையும் இன்று உலகிற் காணலாம்.

சிறுவர்களைப் பாதிக்கும் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரம் என்னும் தலைப்பை நாம் நோக்கும்போது, வெளிநாடுகளில் வாழ தமிழ்ச் சிறுவர்களைப் பாதிக்கும் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

இன்று தாயகத்தில் நடைபெறுகின்ற விடுதலைப் போர் காரணமாகப் பஸ் தாய்நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். வெளியேறிக் கொண்டும் இருக்கின்றனர்.¹ அந்தப் பட்டியலுக்குள்ளே அடங்குகின்றோம் என்பதையும் மறக்கமுடியாது. நாம் தமிழ்கள், எமக்கென்ற தனித்துவமான பண்பாடு பண்டுதொட்டு இன்றுவரை எம்மின்ததை வழிநடத்தி வருகின்றது. பண்டைத் தமிழ் கலாச்சாரத்தினின்றும் இன்றைய கலாச்சாரம் வேறுபட்ட நிதியில் வளர்ந்து வருகின்றது எனலாம். பிறந்த தாய்நாட்டில் வாழும் எந்த இனமும் தம் கலாச்சாரத்தைப் பேணிக்காத்து அதன்படி வாழ்வது அவ்வினத் தவருக்கு கள்டமான காரியமாக இருக்கமாட்டா. அந்தக் கலாச்சாரப் பண்பு பிறப்பிவிருந்தே, பிறந்த மண்ணிலிருந்தே அவர்களின் உள்ளத் திலும் உடலிலும் அவர்களை அறியமல்லே ஒட்டிக்கொண்டு விடுகின்றன. அத்தகைய துழநிலையை விட்டு வெளியேறி இன்னொரு நாட்டில் வாழ்வொருக்கு அங்குள்ள கலாச்சாரம் ஒத்துப் போகாதனவாக இருக்கும். உதாரணமாக எமது கலாச்சாரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் எம் கலாச்சாரத் தன்மைகள் மேனாட்டுக் கலாச்சாரத்துக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். அந்நாட்டுக் காலநிலை, அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம், பண்பாடு பழக்கவழக்கம், என்பவற்றுக்கு ஏற்பவே கலாச்சாரம் வேறுபட்டதாக உள்ளது. இத்தகைய தன்மைகளால்

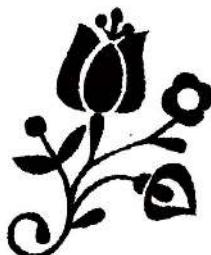
வேறுபட்ட ஒரு வெற்றுக் கலாச்சாரத்தில் வாழ்கின்ற எம்மினத்தவர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பல. மேலும் எமது பண்பாட்டிற்கு முரணான பல பண்புகளை மேலைக் கலாச்சாரங்களிற் காணமுடிகிறது. வந்தேறு குடிகளாக வாழும் நம் அவற்றைக் கண்டும் காணாததுபோல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இவ்வாறு “ஓடும் பொன்னையும் ஓக்கவே நோக்கும் தன்மை” பெரியவர்களுக்கும் வயது வந்த இளையோருக்கும் உண்டு. அவர்கள் தமது கலாச்சாரத்துக்கும் வெளிநூலுக் கலாச்சாரத்துக்கும் காணக்கூடிய அறிவுப்பக்குவம் பெற்றவர்கள். ஆனால் சிறுவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்தக் கலாச்சார பேதங்களோ, அவற்றைப் பகுத்துணர்ந்து நல்லது எது? கெட்டது எது? என்று உணரும் அறிவோ இல்லை. எனவே அவர்கள் மேலைக்கலாச்சாரமும் தமது கலாச்சாரமும் ஒன்றுதான் என்று எண்ணிவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு மேலைக்கலாச்சாரம் அவர்கள் வரும் கின்ற நாட்டுக்கு ஏற்ப தொற்றிக்கொள்கிறது.

மேலைக் கலாச்சாரத்தை மேலைமுந்தவாரியாக நோக்கின் கட்டுப்பாற்ற பின்னைவளர்ப்பு முறை, பெற்றோர் பெரியோர்களுக்கு மதிப்பளியாமை, தம் விருப்பப்படி முடிவெடுக்க முயலுதல், பாலியல் கதந்திறம் போன்ற தன்மைகள் மேலைக் கலாச்சாரத்தில் காண முடிகிறது. மேலும் தொலைக்காட்சிகளில் காணபிக்கப்படும் பாங்கள் வேறுபட்ட கருத்தினைக் கொடுப்பதாகவும், வளர்ந்தேர்க்கான யங்களாகவும் பெரும்பாலும் உள்ளன. இவற்றைப் பார்த்த சிறுவர்களின் மனோநிலையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த இய்யங்கள் வழி வகுக்கின்றன. பாடசாலை செல்லும் மேலைச்சிறுவர்கள் மத்தியில் புகைபிடித்தல், மதுபானம் அருந்துதல், போதைவஸ்து பாவித்தல், போன்ற தீயமுக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இதைப் பார்த்த ஆசிரியர்களும், பெரியோர்களும் வாய்மூடி மெளனியாகி, இவ் விடயத்தில் பாராமுகமாக நடந்துகொள்கின்றனர். இவர்களுடன் ஒன்றாகப் படித்து வரும் எமது இனச் சிறுவர்களும் இத்தகைய பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஆளாகின்றனர். எமது கலாச்சாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் இவை மாபெரும் குற்றச்செயல்களாகும். எனவே பெற்றோர்கள் தமது பின்னைகள்மேல் மிகவும் அக்கறைகாட்டி எமது கலாச்சாரப்படி, பின்னைகளை வளர்த்தெடுத்து எமது கலாச்சாரத்துக்கும் நாட்டுக்கும் பெருமை தேடிக் கொடுக்கவேண்டும்.

மேலைக்காற்றுப் போல் விசிவரும் வெளி நாட்டுக் கலாச்சாரங்களில் எமது பின்னைகள் மூழ்கிவிடாமல் அல்லது அக்காற்றுக்கு ஏற்ப காய்ந்துவிடாயல் கண்காணிப்புடன்

வளர்ய்து பெற்றோர் ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும். மேலும் எமது சிறுவர்களின் உடைகள், அலங்காரம் என்பவை மேனாட்டுப் பாணியைப் பிரதி செய்யாதவாறு இருப்பதற்குப் பெற்றோர் அவதானமாக இருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய நடைமுறைகளைக் கவனித்து, அவர்களின் மனப்பாங்கைப் புரிந்துகொள்வதும் புத்தியதி புட்டுவதும் அவசியம். இங்குள்ள காலநியைத் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப எமது கலாச்சாரத்தை ஒரளவு தளர்த்தினாலும், எம் கலாச்சா-ரத்தை எங்கேயும் விட்டுக்கொடுக்காது பேணிவருவது எமது கடமையாகும்.

இறுதியாக எமது கலாச்சாரத்தில் மேனாட்டுக் கலாச்சாரம் புதுந்து, எமது சிறுவர்களைப் பிழையான வழிக்குத் திருப்பிவிடாமல் பாதுகார்யதற்கு இங்கே எமது கலாச்சாரத்தைப் புலப்படுத்தும் வகை யிலே விழுக்களையும், கொண்டாட்டங்களையும் நடத்துகல் அவசியம். அத்துடன் அமைப்புகள், ஒன்றியங்கள், கல்விநிலையங்கள், ஆலயங்கள் என்பற்றை உருவாக்கி எமது சிறார்களுக்கு நம் கலாச்சாரத்தைப் போதிக்க இங்குவாழ் தமிழன்பர்கள் முன்னின்று உழைப்பது இன்றைய காலத் தேவைகளில் முக்கியமானதாரும்.

ஒற்றுமையே உயர்வு

மனிதசமுதாயத்துக்கு ஆதாரமான ஒரு பண்பாக ஒற்றுமை இருந்தால், அங்கே போட்டிகள் பொறுமைகள் கண்டெடுகள் உயிரிழப்புகள் என்பன ஏற்படா. கடோதர்களிடையே ஒற்றுமை, குடும்பங்களிடையே ஒற்றுமை, சமூகங்களுக்கிடையே ஒற்றுமை, நாடுகளுக்கிடையே ஒற்றுமை என இருக்கும்போது சிறப்பான வாழ்க்கையை நாம் வாழலாம். ஒற்றுமையே ஒருவருக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஒன்றுபட்டு வாழ்வதால் நாம் பல நன்மையான காரியங்களை வெற்றியாகச் செய்துமுடிக்கலாம். காக்கை இனம் ஒற்றுமையை எமக்குப் போதிக்கின்றது. ஒன்பீட்டால் உண்டு வாழ்வு, நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கின் அனைவருக்கும் தாழ்வு. ஒற்றுமையே உயர்ந்த பலம், என்பதெல்லாம் ஒற்றுமையின் முக்கியத்துவத்தை எமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

நாடுகளிடையே பூசல்கள், அரசியற்போட்டி கள், விடுதலைப் போர்கள் என்பன ஏற்படுவதற்கு அவர்களிடையே சமரச ஒற்றுமை இன்மையே காரணமெனலாம். நாம் எங்கு வாழ்ந்தாலும் ஒற்றுமையுடன் வாழும்போது தான் நாம் சந்தோஷமாக வாழுமுடியும். எந்த ஒரு துறையிலும் மக்களிடையே அல்லது பங்காளரிடையே ஒற்றுமை இருக்கும்போது அவர்களை எந்தச் சக்தியாலும் அழிக்க முடியாது. திருட்டுத்தொழில் செய்வராக இருந்தாலும் அவர்களிடம் ஒற்றுமை இருந்தால் அவர்கள் வாழ்நாள் முழுக்கத் திருடியே சம்பாதித்துவிடுவார்கள் ஆகவே ஒற்றுமை என்ற செயற்பாடு எந்த ஒரு நடவடிக்கையிலும் இருக்கும்போது அந்நடவடிக்கை ஸ்திரமானதாக அமையும். ஒற்றுமையை பண்பின் வழியாக சமாதானம் கூப்புத்தன்மை என்ற குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. ஒற்றுமையை எல்லா இடத்திலும் கடைப்பிடிப்பது இயலாத காரியம். காண்றும் மானிடருக்குள்ளே ஒவ்வொரு மனவியல்பு படைத்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்களை எல்லாம் ஒருமுகப்படுத்துவது என்பது கடினமான விடயம். இருந்தும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சிந்தனைகளால் உண்மைத் தன்மைகளை உணர்ந்து, வேற்றுமைகள் அவற்றுக்குள்ளே ஒற்றுமை காலாலே சிறந்தது. உதாரணமாக நாம் ஜெரோபியர் மத்தியில் வாழ்ந்தாலும் எம் மிடையே பஸிடம் ஒற்றுமையின்மையைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழர் என்ற வகையில் எமது இனத்தின் ஒற்று - மையை வெளிநாட்டவருக்குக் காண்பிக்கவேண்டும் அதைவிட்டு எமது இனத்தையே காட்டிக் கொடுத்து, இவையும் பெறுவது என்பது எமதினத்துக்கு இழைக்கும் துரோகம் எனலாம்.

ஜந்து விரல்களும் ஒற்றுமையாக இனை யும்போதுதான் ஒரு பொருளன்யோ கைவேலையெயோ நாம் செய்ய முடியும். கட்டைவிரலின் ஒற்றுமை அதாவது அதன் தொழிற்சாலை இல்லாவிட்டால் நாம் அக்கையால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது ஒற்றுமையைக்கண்டு எதிரிகளும் அஞ்சவார்கள் ஒற்றுமை மனிதநேயத்தை வளர்க்கின்றது ஒருவர் அங்குகள் வைக்கின்றது. உதவி செய்யவும் உதவியைப் பெறுவதற்கும் ஒற்றுமை வழிவகுக்கின்றது. ஏகோபித்த ஒற்றுமையின் முடிவால் சாம்ராஜ்யத்தையே தலைகிழாக மாற்றலாம். ஆயுதத்தால் பணப்பலத்தால் ஒற்றுமையை வளர்க்க முடியாது பண்பட்ட அறிவால் அன்பால் பொறுமையால் சுகிப்புத்தன்மையை ஒற்றுமையை வளர்க்கமுடியும் ஒற்றுமை மக்களிடையேயுள்ள ஏழை-பணக்காரர், படித்தவர்-படியாதவர், உயர்வு-தாழ்வு என்ற பேதங்களை அகற்றிவிடுகின்றது. நாம் எல்லோரும் மனிதர்கள், என்ற பேதங்களை அகற்றிவிடுகின்றது. நாம் எல்லோரும் மனிதர்கள், தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்ற கருத்தை முன்வைத்த பாரதியர் ஒற்றுமைக்காகவும் தேசியத்துக்காதகவும் மனிதநேயத்துக்காகவும் பாடுப்பட்டமை நாமெல்லாம் அறிந்ததே.

சிறுவர்களுக்கென எழுதப்பட்ட ஒரு குட்டிக்கதை மிலேயே பெரியவர்களுக்கும் சேர்த்து போதனை போதிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கதையை நோக்கின், ஒரு தந்தையார் சிறு விறகுத்தடி ஒன்றை முறித்த தம் மகனைப் பார்த்து, "கெட்டிக் காரன் வெகு கலயாக முறித்துவிட்டாய்" எனக்கூறினார். பின் ஜந்து ஆறு தடிகளை ஒன்றாகக் ஒரு கட்டாகக் கட்டிவிட்டு, அதை முறிக்கும்படி கூறினார். அப்போது அவரது மகன் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் விறகுக்கட்டை முறிக்கமுடியாமல் சேர்ந்து, அம்முயற்சி யைக் கைவிட்டுவிட்டான். இந்கே நாம் புந்துகொள்ளும் கருத்துரை ஒற்றுமையாக இருக்கும்போது பலம்வாய்ந்த பஸம் எம்மிடத்தில் இருக்கும் என்பதாகும்.

பணிவுடமை

நாம் எல்லோரும் பணிவுடையவராக வாழ்ந்தால் சிறப்பான், நிம்மதியான ஒரு வாழ்க்கையை வாழலாம். எல்லோரும் பேதமின்றிக் கடைப்படிக்க வேண்டிய பண்பு பணிவு ஆகும். பணிவு அடக்கம் - கீழ்ப்படிவு என்பன ஏற்குறைய ஒரே பொருளினைத் தருகின்ற சொற்களாகும். பணிந்து நடப்பதனால் ஒருவனுக்கு எந்நா ஞும் தலைக்குனிவு ஏற்பட்போவதில்லை. பணிவுடமையை ஒரு அணியாக அணிந்தவன் மற்றவர்களால் கவரப்பட்டு அவர்களுடைய அன்பையும் புகழார்த்தையும் பெறுகின்றனன். பணிவு எல்லோராலும் கடைப்படிக்க வேண்டிய ஒரு நெறியாக இருந்தாலும் குறிப்பாகப் பணக்கார் தம் அலங்கார அணிகளுடன் பணிவு என்ற இந்த அணியையும் அணியவேண்டும். ஏனெனில் பணத்தால் சுலபவற்றையும் சாதிக்கும் விந்தையான உலகம் இது. அன்பால் சாதிப்பதைவிட பணப்பலத்தால் சாதிக்கும் செயல்களே அதிகரித்து வருகின்றன. பணக்காரர்கள் சுலப வசதிகளையும் பெற்றவர்களுக்கு ஏழை-எளியவர்கள் மாணிடர்களாகவே காட்சியளிக்கமாட்டார்கள். பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. பொருள் படைத்த செல்வந்தர்களின் செல்வத்துடன் இன் - னொரு செல்வமாக 'பணிவு' இருக்கவேண்டும் என்கிறார் வன்றுவர்.

எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகையது.

செல்வந்தர்களிடம் பணிவு என்ற செல்வமும் இருக்கும்போது அவர்களுடைய செல்வத்தால் மற்றவர்கள் பயன்பெற்று வாழமுடியும். மக்களை மக்கள் ஆதரித்து அணைக்கும் மனோநிலையும் ஏற்படும்.

ஒருவர் பணிந்துபோவது தாழ்வு அல்ல. பெருமையையே பணிவு கொடுக்கும். பெருமைய்பண்பு பிற்குடைய குறையை மன்னித்து மறக்கும் சக்தி கொண்டது. ஆனால் சிறுமைய் பண்புடையோர் மற்றவர்கள் குறைகளையே பெரிதாகத்தூக்கி அலசி ஆராய்ந்து அம்பலத்துக்குவிட்டு, ஊரறியச்செய்து இன்பம் காணும் தன்மை கொண்டார். பெருமைய்பண்பு கொண்டவர்கள் எதனையும் சகித்து, எப்போதும் பணிந்து நடக்கும் கொவம் உடையவர்களாகக் காணப்படுவர்கள். சகிப்புத்தன்மை கொண்டவர்களுக்கு மற்றவர்கள் விடுகின்ற பாரதூரமான தவறுகள் கடுகாவாகவே காட்சியளிக்கும். தவறு செய்தவர்களைத் திருத்தி மன்னிக்கும் தன்மை இவர்களுக்கே

உண்டு. பெரியோர்களுக்குச் சிறியவர்கள் பணிவடையவர்களாக, கீழ்ப்படிவள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். சிரியர்களுக்கு மாணவர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும். தம் குருவுக்குச் சிறீயர்கள் பணிதல் வேண்டும். பின்னைகள் பெற்றோருக்குப் பணிதல் வேண்டும்.

ஆண்டவன் முன்னே பக்தன் அங்கிப்பணிந்துமனத்தை ஒடுக்கி அவனருளைப் பெறவேண்டும். கற்றவர்களும் செருக்கு என்ற உடையைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு பணிவு என்ற அணியை அணிய வேண்டும். ஒரு மேலதிகாரியிடத்தில் ஜோ! சேர்! என்று பணிவடன் கதைத்து எது தேவைகளை வெற்றியாக முடிக்கலாம். அதற்காக நான் ஆணவத்தைக் காட்டி, இவர் எனக்கு யார்? என்றும் செய்ய வேண்டியது அவருடைய கடமைதானே என்றும் இறுமஸ்பு மனப் பான்மையோடு கதைக்க முற்பட்டாராயின் அவருக்குக் கிடைப்பது பாதகமான நிலைமைகளை எனலாம். பணிந்து கலாம் போடுவது ஒரு தாழ்வுமன்பான்மை, சேவகத்தன்மை எனக்கில் எண்ணக்கூடும். தற் பெருமை என்ற ஒரு பண்பு அதிகாரபலம் உள்ளவர்களிடம் மறிந்து இருப்பதால் அவர்களை நாடிச்செல்வோர் ‘பணிவு’ என்ற தன்மையையும் தம்முடன் துணைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். இராவணன் போரிலே ஆயுதங்களை எல்லாம் இழந்து பணிந்து நிற்கும்போது இராமன் அவனைப் பார்த்து ‘இன்று போய் நானை வா!’ என்றான். இராமன் அன்றே இராவணனைக் கொன்றிருக்க முடியும். ஆனால் அது தாம் அல்ல என்றும் நிராயுதபாணியிடன் போரிட்டு வெற்றி பெறுவது வீரமல்ல என்றும் நினைத்து பண்புடன் அவனை அனுப்பி நானை தயாராக வா! என்கின்றான். மறுநாள் சுகல ஆயுதங்களுடும் பரிவாரங்களுடும் இராவணன் போருக்குத் தயாராகுவதற்கு அன்றைய நிராயுதபாணியான பணிவு அவனுக்குச் சாகாத்தன்மையை உருவாக்கியது எனலாம். பணிவுள்ளவனின் மனம் பண்பட்ட மனம் ஆகிறது. அங்கே தீய விதைகள் எதுவும் முனைக்கமாட்டா. நல்ல வினைநிலத்தில் விதைத்த விதை நன்றாக முனை கொள்வதுபோல பணிவு சுகிப்புத்தன்மை, செருக்கற்ற தன்மை போன்ற பண்புகளுடைய மனிதனின் மனம் எழும் வினைநிலத்திலே நல்ல சிந்தனைகளே உயர்வான கொள்ளதூணே முனைகொள்கின்றன.

ஆதாம் - ஏவான் இறைவனுக்கு கீழ்ப்படியாமல் நடந்தமையால் மரணத்துக்கும் துங்பத்துக்கும் ஆளானார்கள், என்று கூறுகின்றது பைபிள். கீழ்ப்படிவற்றுக் குடும்பத்தையே வெறுத்துச் சென்றவர்கள் கவரிற் பட்ட பந்துபோல் திரும்பவந்து திருந்தி வாழ்தலையே நாம் பெரும்பான்மையாகக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. பணிந்து நடி மனத்தால் துணிந்து கேய் இதனால் நன்மையான பஸனையே எதிர்பார்க்கலாம். பணிபவனாட்டத்திலே துணிவு இல்லை

என்பது அர்த்தமல்ல. பணிவு இருக்கும் இடத்தில் துணிவும் இருத் தல் அவசியம். பணிவும் துணிவும் இருக்கும் ஒருவனின் எக்காரிய மும் தோல்வியை நாடாது. பணிவு என்ற பண்பு ஒருவனுக்குத் தன் ஸம்பிக்கையை வளர்த்துவிடுகின்றது. தன்னம்பிக்கை இல்லாதவன் செய்யமுற்படும் எந்தசெயலும் பாதியிலே நின்றுவிடுகின்றன. தன்னிலே நம்பிக்கை கொள்ளாமல் எச்செயலிலும் இறங்கக்கூடாது. என்னித் துணியவேண்டும். ஒன்றைச் செய்ய முற்படும்போது, நான்கு பக்கத் தாலும் சிந்தனையைக் கிளாநிவிட்டு, அதனால் வரும் தாக்கங்கள் என்ன? என்பவற்றை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு எடுத்தபின்னரே அச் செயலில் இறங்கவேண்டும். அப்படியில்லாது ஒரு செயலில் இறங்கிய பின் ஏன் தொங்கினோம்? எவ்வளவு சிக்கலாக இருக்கின்றது, என்று மனம் சேர்ந்து, செய்த காரியத்தை அப்படியே விட்டுவிடுவது - தால் ஏற்படும் நட்டங்கள் பல. மனக்குமிகும், பொருள் நட்டம், நேரம் விரயம் என இவற்றை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். துணிந்த பின் மனமே துயருங் கொள்ளதே! என்பதுபோல் பின்னர் ஏங்கி மனம் புண்ணாகி வாழ்வதால் நம் குறுகிய ஆயுணோ இன்னும் குறுகியதாகி விடும். எனவே ஒருவனுக்குத் தன்னம்பிக்கை மிக அவசியம். தன்னம் பிக்கைதான் ஒருவனுடைய மன ஜாக்கத்துக்கு உற்சாகமூட்டும் மூனிகையாக, விற்றமின் மாத்திரையாக இருக்கின்றது. தன்னம்பிக்கை மனதைத் தளரிடாது. இந்தத் தன்னம்பிக்கை ஒருவனின் வயது ஏற ஏறக் குறைந்து வருவது இயல்பு என்று பொதுவாக எல்லோரும் கதைக்கின்றோம். தன்னம்பிக்கையை மனம் வளர்த்தாலும் ஒரு செயலைச் செய்துமுடிக்கும் ஆற்றல் வயதாகியவுடன் அவ்வடிவுக்கு இல்லை என்பதே காரணமாகும். இது முற்றுமுழுக்க உண்மை என ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. டட்டல் தளர்ந்த நிலையிலும் தன்னம்பிக்கை யுடன் உழைத்து, இலட்சிய வெறியுடன் வெற்றிகண்ட மகாத்மா காந்தியை இவ்வுலகம் அறியாதல்ல. அதற்காக எல்லோரும் காந்தித்தாத் தாவாகவோ, ஒன்றைக்கிழவியாகவோ வரமுடியும் எனக்கூற முன்வர வில்லை. இவர்கள் உலகப்பிரசித்தி பெறும்போது ஏன் நாம் சமூகப் பிரசித்தி பெறுமளவாவது வயது சென்றாலும் தன்னம்பிக்கையுடன் வாழமுடியாது? எனச் சிந்தித்து வாழ்க்கையிலே வெற்றிபெற வேண்டும். தன்னம்பிக்கையும் வயது வளர்ச்சியும் ஒன்றிலொன்று தங்கியுள்ளது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஏனெனில் இருபத்தெந்து வயது இளைஞர்கள் தன்னம்பிக்கையுடன் செய்த செயல் ஒன்றை அவன் அறுபத்தெந்து வயதானவுடன் அதே உற்றாகத்தோடு தன்னம்பிக்கையோடு செய்து முடியானா? என்பது கேள்விக்குறி.

எனவே வயது ஏற ஏற உடலின் முதிர்ச்சிக்கு ஏற்ப உடலியக்கம் மாறிவிடுவது போல மனத்திலுள்ள தன்னம்பிக்கையும் மாறிவிடும் என்பது உடற்கற்றின் இரகசியம் எனலாம். வயது வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப தேவைகள் மாறுகின்றன. ஒவ்வொரு தேவைகளும் அந்தந்த வயதில் அத்தியாவசியமாக இருக்கும். எனவே அத்தகைகைய தேதவைகளை நிறைவேசெய்ய தன்னம்பிக்கையுடன் உழைக்கவேண்டும். உடல் மூப்புக்கு ஏற்ப செயற்பாடுகளின் தீவிரம் குறைவடைகின்றது. கடினம் என எதையும் எண்ணாமல் துணிவுடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் நாம் செய்ய முனையவேண்டும். இவ்வாறான மனப்பான்மை இருக்கும் போது மற்றவர்களின் கையையே எந்தேரமும் எதிர்பார்க்கும் ஒரு இக்கட்டான நிலை எமக்கு ஏற்பாது.

உலகநியதி

மாணிராகப் பிறந்த
எல்லோருக்கும் மரணம் எவ்வாறு பொதுவானதோ, அதைப்போல் கவலைகளும் பொதுவானவை. கவலைகள் இல்லாத மனிதர்களே இவ்வுலகில் இல்லை ; உயிரினங்களும் இல்லை. ஓட்டைக் குடிலில் வாழும் ஏழை முதல் அடுக்குமானிகைமிலே பஞ்சணையில் துழிலும் பெருங்குடிச் செல்வந்தன் வரை கவலைகள் கதந்திரமாகத் தம் கைவரிசைகளைக் காட்டிவருகின்றன.

தமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள
கால எல்லாலக்குள் மனிதன் இப்புவியிலே வாழுவேண்டும் என்பது இறைவனின் கட்டுப்பாடு. பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட காலவரையறைக்குள் வாழும் மனிதர்களின் மன ஆதாகளுக்கோ எல்லை இல்லை. தம் வாழ்க்கைக்கான உயிரியற் தேவைகளை நாடி, ஆதியில் அலைந்த மனிதன் தற்போது ஆடும்பரத் தேவைகளுக்காக மன உலைச்சுற்பட்டு, கவலைக்கு அடிப்படைந்துவிட்டான். ஒருவன் தனது வாழ்வியற் தேவை கருதி, ஒரு பொருளில் அல்லது ஒரு செயலில் நம்பிக்கை வைத்து அதில் வெற்றி கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்திருக்கும் போது, அது நிறைவேறாவிடின் அங்கே அவனைக் கவலை பிடித்து, அவனது மன உந்துதலையும் மன இயக்கத்தையும் தளர்ச்சியடையச் செய்துவிடுகின்றது. சில வேளைகளில் கவலைகள் இருப்பதற்கு விதமாகவும் வருவதுண்டு.

அதாவது நாம் மிகப் பிரியாக நேசித்த ஒரு பொருளோ. அல்லது நெருங்கிய உறவுகளோ அவர்களை விட்டு நழுவிலிடும் போதும் பறிகொடுக்கும் போதும் அவர்களுடைய மனமாளிகையில் கவலைப் பேய்கள் குடிகொண்டு விடுகின்றன. அப்பேய்களை விரட்டியடிக்க அவர்கள் எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் சில மாதங்கள் வரை அவை அவர்களுடன் ஓட்டிக்கொண்டு இருக்கும். கவலைகளால் மனம் சேர்வடைகின்றது. செய்ய வேண்டிய அங்றாக் கருமங்கள் தேங்கிக் கிடக்கும் நிலை ஏற்படும். எதிலும் பற்று ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக எங்கும் வெற்றுத் தோற்றுமும், வாழ்வியல் நிலையற்ற தன்மையும் ஏற்படும்.

மனதில் கவலைகள் குடிகொண்டிருக்க வரித்தில் உள்ள பசி இறக்கை கட்டிப் பறந்துவிடும். பசித்தன்மை இவ்வளமற் போகவே உடனிற் கோம்பல் ஏற்பட, நிலையான வாழ்க்கை என்று நினைத்து, இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை நிலையற்றது: என்ன வாழ்க்கை? என்ற தன்மையை அடிக்கடி மாணிடருக்குக் கற்பித்துக் கொண்டிருப்பது இந்தக் கவலைகள் என்னும் போதனையாளர்களே என்றால் மிகையாகாது. கட்ச்கடத் தங்கம் ஜூலிக்கின்றது. அது நெருப்பிலே எரியுண்டு பட்டை தீட்டப்படும்போது தங்கத்தின் தரம் உயருகின்றது. இதேபோல் மனம் என்ற தங்கமும் கவலைகள் என்ற கணவினால் கட்டப்படும்போது மனம் "பண்பட்ட தன்மை" என்னும் ஜூலிப்பை அடைகின்றது. கவலையால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு அதன் கெடுவிடிக்குள் ஆளாகி, செயற்றின் அற்று நடைப் பிணமாகத் திரியும் மாணிடர் வாழ்வு வறண்ட நிலத்து மரங்கள் போலாகிலிடுகின்றன. ஆளால் கவலைகள் வாழ்வின் ஒரு அங்கம்; அதை நாம் எவ்வளவு கீக்கிறம் மறக்கமுடியுமோ, அவ்வளவு கீக்கிரத்தில் மறந்துவிட வேண்டும். கவலைகளை மறந்து மனத்தை வேறு நடவடிக்கைகளில் நாச் செய்யும் வண்ணம் எது முனை என்னும் தேரோட்டிக்கு அந்த மனமே வழி காட்டவேண்டும். மனம் இரண்டு வகைப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை உள்மனம், வெளிமனம் என்றோ அல்லது மனம், மனச்சாட்சி என்றோ சொல்வார்கள். ஒரே நோத்தில் இருமனமும் செயற்படும். மனம் ஒன்றைச் செய்ய நினைக்கும்போது மனச்சாட்சியாகிய மற்றுமனம் (அடிமனம்)மனதுக்கு முன்னே தோன்றி நீ செய்வது சரியா? பிழையா? அதனால் வரும் விரிதம் என்ன? என்பவற்றை விசாரிக்கும். இந்த வினாக்களுக்கு ஏற்ற பதில்களை மனம் கூறும் நிலையைப் பொறுத்து ஒருவருடைய வாழ்க்கைத் தேர் செலுத்தப்படுகிறது என்னம்.

ஒருவருடைய கவலைகளை

மறக்கச் செய்துவிடும் உத்தம நண்பன் மறதி என்றால் சிலருக்கு வியப்பாக இருக்கலாம். மறதி என்ற மன உணர்வு அல்லது மூனைத் தொழில்பாடு இருப்பதனாற்தான் மனிதன் பூரியில் சிலகாலம் என்றாலும் சந்தோஷமாக வாழ்கின்றான் ஆனால் மறதிகள் மனிதவாழ்க்கையில் எல்லா இடத்திலும் இருக்குமேயானால் அவன் மனிதனாக வாழுமுடியாது. மனித வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான தேவைகளில் மறதியின்மையும், தேவையற்றனவற்றில், மன உற்சாகத்தைத் தடை செய்யும் விடயங்களில் பயனற்ற பழக்கவழக்கங்களில் மறதியும் வேண்டும். அப்ரோதுதான் மனிதன் கவலைகளை வென்று, இன்ப துண்பங்களை ஒரே பார்வையில் நோக்கி நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழுமுடியும். இனிய நினைவுகளால் ஏற்படும் ஒருவனது மனக்கிளர்ச்சியை அவனது சிரிப்பும் முகபாவழும் காட்டிக் கொடுக்குவிடும். சிரிப்பு கவலைக்கு மிருந்தாவதோடு உடல் ஆரோக்கியத்துக்கும் உகந்தது. மறதி என்ற தொழில்பாட்டால் கவலைகள் மறைக்கப்பட்டு, வேறு நாட்டங்களில் மனதைச் செலுத்தி, சிரித்து வாழப்பழகிக் கொண்டால் வாழ்க்கை இன்பமாக அமையும்.

கவலைகள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை : எல்லோருடனும் உறவாடக்கூடியவை. ஆனால் அக்கவலைகளின் தன்மைகள்தான் வேறுபட்டவை. பணம் நிறைந்த இலட்சாதிபதிக்கோ தான் சேமித்த பணத்தை எப்படிப் பாதுகாப்பது? எந்த வங்கியில் போட்டு வைப்பது? தனக்குப் பின்னால் இப்பணத்தை யார் அனுபவிப்பது? என்ற பல கவலைகளால் மனம் உழல்கின்றான். மேலும் பணம் இருந்தும் விரும்பிய உணவை உண்ண உடல் இடம் கொடுக்கவில்லையே பணத்தால் என்ன செய்வது? என ஏக்கமடைந்து கவலைப்படுகின்றான். ஆனால் ஏழையோ ஒரு வழிற்றுச் சோற்றுக்கு வழி இல்லையே , உடல் ஆரோக்கியமாக இருந்து பசி வழிற்றைக் கிள்ளும்போது உணவில்லையே என மனம் குழுறுகிறான்.

என் நாம் வேறு இடங்களுக்கு உதாரணங்களைத் தேடிப் போகவேண்டும்? எம்மைச் சுற்றியே பல உதாரணங்கள், பல உண்மைத் தத்துவங்கள் இருக்கின்றன. சிந்தனை ஆற்றல் உள்ளவன் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து உணர்கின்றான். ஏனையோர் இது புரியாமல் இதுவே எமது வாழ்க்கை என வாழ்கின்றனர். இன்று ஜேர்மனியிலோ மேலை நாடுகளிலோ வாழ்கின்ற எம்மையும் தாயகத்தில் வாழ்கின்ற எம்மினத்தவர்களின் நிலைமையையும் நோக்குவோம். ஜேர்மனியில் நாம் விரும்பியதும் அதற்கு மேலுள்ளதுமான பலதரப்பட்ட பல கவலைப்பட உணவு வகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் எம்மிற பலருக்கு அவற்றை உணப்பதற்கு வழிறும் மனமும் இடம் கொடுப்ப

பதில்லை. துரியன் உதயமாகியதும் நிலம் வெப்பமடையும்போது ஏழு மணிக்குச் சுட்டுக்கூட தோகைவிட்டு. இட்னி, பழங்கோரு இடியங்கம், சாப்பிடும் ஆசையும் அவாவும் ஜேர்மனியிலுள்ள எமக்கு எங்கே போய் விட்டது? இவற்றைச் சமைக்கக்கூடிய பொருட்கள் அவ்வளவும் இரு க்கிண்றன. ஆனால் உண்ணவேண்டும் என்ற மனம் இல்லையே. மாறாக நமது தாயகத்தில் உள்ள நம்மினத்தோருக்கு காலையானதும் தேந்தீர் - காலைச்சாப்பாடு எனப் பசியால் வரிமுகள் எரிகின்றன. சிரிய பான் துண்டுக்கோ .. பழைய கோற்றுக்கோ வழிபில்லாமல் ஆலூயுப் பறக்கிறார்கள். பசியும் தாகமும் அங்கே இருக்கின்றன. அதைப் போக கும் உணவு வசதிகள் அங்கில்லை. இங்கே ஜேர்மனியிலே எமக்கு விரும்பிய உணவுகளை நிறைய வாங்கும் வசதியில் உள்ளோம். ஆனால் பசி இல்லை. இதுதான் உலக நியதி. ஒரு இடத்தில் இரவு இருந்தால் இன்னோரிடத்தில் பகல் இருக்கும். இது உலகப்புவியில் நியதி.

உடுப்பதற்கு விதமான உடைகள் அரிது தாங்காட்டிலே. இருந்தாலும் அணிகின்ற ஆடைகளும் விரைவில் கிழிந்துவிடும் காலனிலைத் தன் மைகள் எம் தாயகத்திலே உண்டு. அரிதான உடைகளையோ காய்ப் போட்ட இடத்தில் கறையான் தின்றதென்றும் மாடு தின்றுவிட்டதென்றும், மழையில் நனைந்து கரும்பேன் பிடித்து விட்டதென்றும்நமக்கு உதவாமல் போய்விடுகின்றன. வேலியில் காய்ப்போடும்போது தடிகம்பி கிழித்துவிட்டதென்றும் 'பீத்தல்' என்றும் நம் தாயகத்தில் உடைகள். ஓரிரு உடைகள் வைத்திருக்கும்போது இப்படி அவைங்கள். ஆனால் ஜேர்மனியில் வாழும் எமக்கோ, எமது பின்னைகளுக்கோ எந்த உடை யைப்போடுவது என்ற வேதனைகள் உடைகள் கிழியாமல் மங்காமல் அப்படியே இருக்க, அவற்றை எப்படி அப்புறப்படுத்துவது என்ற யோசனைகள். அழகான பல சட்டைகள் வாங்கி ஓரிரு முறை பாவித்து விட்டு. சிறுவர்களுக்கு அனவில்லாமல் போக வீசி எறியும் நிலைமைகள். தையல் ஜூசியெடுத்துத் தைக்கவேண்டிய தேவை அற்ற நிலை. உடைகள் கிழிவதற்கோ, கறையான் தின்னுவதற்கோ, பழுதாகிப்போவதற்கோ சாத்தியமற்ற நிலை இங்கே. மாதத்துக்கு மாதம் உடை மாதிரிகள் மாறும்போது 'மொர்ஸ்' உடைகளை வாங்குகிறோம். இவை இயற்கையின் நியதியா?

உணவுகளைப் பொறுத்தமய்டில் இங்கே கொட்டும் உணவுகள் மண்ணோடு மண்ணாகப்போய் விடுகின்றன. ஒரு ஜீவனின் பசியை நீக்காது குப்பைவாளிகள் நிரப்பப்படுகின்றன. சிந்துகின்ற உணவுகளை உண்ணக் காகங்களோ நாய்களோ ஏறும்பு களோ இல்லை. ஆனால் தாயகத்தில் சிந்துகின்ற உணவுக்காகத்

தவம் இருக்கும் ஜீவன்கள் எத்தனை எத்தனையோ? பச்சைப்பாசேல் எனப் பறந்திருக்கும் புற்றையில் புல்லை மேய்வதற்கு மிருகங்கள் இல்லாது பக்ம்புற்கள் வெட்டிக் கழிக்கப்படுகின்றன. அரிதாகவே சில இடங்களில் பண்ணையில் வனரும் மிருகங்களுக்கு இவை பயன்படுத் தப்படுகின்றன. மரங்களின் இலைக்குழை , பழுத்தல்கள் எல்லாம் காற் றோடு காற்றாய்ப் பறக்கின்றன: குப்பைக் கிடங்குகளையும் தஞ்சமடை கின்றன.இவற்றுக்காகக் காவலிருக்கின்ற ஆத்மாக்கள் தாயகத்தில் எத் தனையோ? இவ்வாறான தன்மைகள் எமக்குப் பல உண்மையான தத் துவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இன்பழும் துண்பழும் நிறைந்ததுதான் உலகம்.

மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் நாண்யத்தின் இருபக்கங்களைப் போன்றவை. இயற்கைத் தரையிலே வானுயர்ந்த மலை இருக்கும்போது, மாறாக இன்னோர் இடத்தில் பாதாளப் பள்ளத்தார்க்கு இருக்கும். உலகில் எந்த ஒரு பொருளுக்கும் எந்த ஒரு சக்திக்கும் ஒரு எதிர்ப்பொருள், எதிர்ச்சக்தி, எதிர்ப்பியல்பு இருக்கின்றன என்பது ஆண்டித்தரமான உண்மை. தெய்வசக்தியிற்கூட அதை எதிர்க்கும் எதிர்ச்சக்தி உண்டு. இந்துக் கள் இச்சக்தியையே 'விதி' என்றும் ஜூழ்வினை என்றும் முனிசெய்த பழி என்றும் , அதுதான் தமது முயற்சியை எதிர்த்துத் தடைசெய்கிறது என நம்பிக்கை கொள்கிறார்கள். கிரிஸ்தவர்கள் சாத்தானின் செயல் என்கிறார்கள். இவற்றை நோக்கின் இறைசக்தியையும் எதிர்க் கும் ஒரு சக்தி உண்டு என்பது தெளிவாகிறது. இதை நாம் நம்ப முடியுமா? எனச் சிலர் அபிப்பிராயப்பலம். கடவுள் - ஒரு ஆக்க சக்தி - பரிபாலிக்கும் சக்தி ஒன்று இருக்கிறது என நாம் நம்பும் போது, அதை எதிர்க்கும் தீயசக்தி ஒன்று இருக்கலாம்தானே ? என ஒரு வினாவை நமக்குள் நாமே கேட்டால் அதற்கான விடையை ஒவ்வொரு மனதுக்கும் ஏற்றுபடி அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

ஒரு தாரகத் தட்டைச் சமயப்படுத்தும் சக்தி மனிதனுக்கு உண்டுஅனால் உலகிலுள்ள நன்மை-தீமை, ஏற்றும்-இறக்கம் போன்ற தராகத் தட்டுக்களை அவனால் சமயப்படுத்தவே முடியாது. ஏனெனில் அவனை மிஞ்சிய ஒரு சக்தி இருக்கின்றது. அச்சக்தியே உலகெங்கும் வியாபித்துள்ளது. அதுவே இறைசக்தியாகும். அஞ்ஞானிகளும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் விஞ்ஞானிகளும் ஏற்றுக்கொண்ட உண்மை. எனவே எதற்கும் நான்- நான் என்ற ஆணவத்தைவிட்டு எமக்கு மேலுள்ள சக்தியாற்தான் செயற்படுகின்றோம் என்பதை மனதில் எண்ணி வாழும்போது தெய்வஸம் ஒருவருக்கு என்றும் துணையாக இருக்கும்.

தமிழ் வளர்த்த இத்தாலிய அறிஞர்

நமது அன்னை மொழியாம் தமிழ்மொழிமீது ஆர்வம் கொண்டு கற்று, அதன் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு செய்த அந்நியநாட்டு அறிஞர்கள் பலர். அவர்களுள்ளே வீரமாழுனிவர் எனப் பெயர் துடிய பெஸ்கி, பெப்ரினியஸ், கால்ட்வெல், போன்ற அறிஞர்கள் குறிப்பிடக்கூடிய அளவில் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்துள்ளனர். தமிழரினுர்களால் மட்டுமன்றி அந்நியமொழி அறிஞர்களாலும் வளம்பெற்று உயர்ந்தது எது தமிழ்மொழி. தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த அந்நியநாட்டவருள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றார் “பெஸ்கி” என்ற இத்தாலிய அறிஞர்.

பெஸ்கி, இத்தாலி நாட்டிலுள்ள காஸ்திகினியோனே என்ற சிற்றூரிலே 1680ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 9 ம் திகதி பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் கொண்டல்போ பெஸ்கி. தாயார் பெயர் எலிசபெத் என்பதாகும். பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட இளையெப் பெயர் கொண்டகென்ஷியஸ் ஜோசப் பெஸ்கி ஆகும்.இவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பின்பற்றி அதனைப் பற்புவதையே வாழ்க்கையின் பயன் எனக் கொண்டனர். பெஸ்கி இளையெபிலேயே அறிவும் ஆற்றலும் மிகுந்தவராகக் காணப்பட்டார். பல மொழிகளைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமுடையவராக இருந்தார். தாய்மொழியான இத்தாலி மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றார்.அத்துடன் பேர்த்துக்கீச மொழி, சபுரு, கிரேக்க மொழி, இலத்தீன் மொழி, ஆகிய மொழிகளையும் பயின்றார்.

மக்களின் மீட்புக்காகச் சிலுவையில் தமது உயிரையே பலியாக்கிய ஜேகுநாதரின் தியாகச்செயல், அவரது பணிகள், இவருடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. ஜேகுநாதரின் வாழ்க்கையால் கவரப்பட்ட இவர் பைபிளை விரும்பிக் கற்று அதன்படி ஒழுகினார். அதுமட்டுமன்றி பைபிள் பற்றிய போதனைகளை மற்றவர்களுக்குப் பற்றி வேண்டும் என்று துறவியானார். ஜேகுங்கையில் கேள்ந்து சமயநுடையும் அதன் விளக்கங்களையும் பயின்று குருப்பட்டம் பெற்றார். கிறிஸ்தவமதத்தை உலகளாவிய ரீதியில் பற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அதன் காரணமாக இந்தியாவுக்கு வந்தார். அங்குள்ள தமிழர்களிடையே மதத்தைப் பற்புவதற்கு அவர்களுடைய மொழியிலே தாம் பேச வேண்டும் என்ற அத்தியாவசியத்தை உணர்ந்து தமிழைக் கற்றார். தமிழ் மக்களோடு தாழும் ஒருவராக வாழ்ந்து, தமிழ்மொழி யைக் கற்றதோடு கப்பிரதீபக் கவிராயிடம் பழைய இலக்கண இலக் கிய நூல்களையும் கற்றார். ஏழாவ்ரைன் மொழிப்புல்லை பெற்றிருந்த

இவருக்கு தமிழைக் கற்பதில் சிறம் இருக்கவில்லை. இதன் பயனாக தமிழ் உரைநீடி நூல்களையும் செய்யுள் நூல்களையும் தாமே எழுதும் ஆற்றலைப் பெற்றார்.

தமிழ் மொழியைக் கற்ற பெள்கி தமிழர்களின் பண்பாடு கணக்கு அடிமையாகி, தமிழரைப் போலவே வேட்டியணிந்து சால் வை தரித்துத் தம்மைத் தமிழனாகவே மாற்றிக் கொண்டார். இவரது செயலாலும் குணத்தாலும் கவரப்பட்ட மக்கள் வீரமாழினிவர் என இவரை அழைத்தனர். சதுரகராதி, தேம்பாவணி, திருக்காவலூர்க்கலம் பகம், அடைக்கலமாலை போன்ற செய்யுள் நூல்களையும் பரமார்த்த குரு கதை, வேதவிளக்கம், வேதியர் ஒழுக்கம், ஆகிய உரைநடை நூல்களையும் எழுதினார். அத்துடன் தமக்கு அந்நியமொழியான தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதும் வியத்தகு திறமையைப் பெற்று “தொன்னுல் விளக்கம்” என்னும் இலக்கணநூலையும் எழுதி - னார். தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதிய பேரநிஞர் பெள்கி என்ற புகழை இவர் பெற்றார். அத்துடன் திருக்குறளை இலத்தீன் மொழி - மிஸ் மொழிபெயர்த்த பெருமையையும் இவரையே சார்கிறது.

சமயத்தொண்டும் தமிழ்த்தொண்டும் செய்து புகழ் பற்பி மக்களை ஆங்கீகை வழிப்படுத்திய வீரமாழினிவர் தன்னுடலைத் தமிழ்மணின் ணிற்கே அப்பணித்தார் அரிசைத் தமிழ்மொழிக்கும் தம் சமயத்துக்கும் அப்பணம் செய்தார். 1747 ம் ஆண்டு மாசிமாதம் 4 ம் திகதி இந்தியாவிலுள்ள அம்பலக்காட்டு மத்தில் இவரின் இன்னுயிர் அடக்கம் பெற்றது. அவர் மறைந்தாலும் அவரது நூல்கள், கேவைகள் இன்னும் நம்பிடையே புகழுடம்படன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய ஆங்கில நாட்டு அறிஞர்கள் டாக்டர் கால்ட்வெல், 1815 ம் ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் சேவை செய்தார். 1820 முதல் 1908 வரை ஜியூ, போப் என்பவர் வாழ்ந்து தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வழி செய்தார். திருக்குறளை இவர் ஆங்கிலமொழில் மொழிபெயர்த்தார். 18ம் நூற்றாண்டின் மத்தியபகுதியில் பெப்ரிசியல், கீன்பால்க், ஆகிய ஜேர்மனிய பாதிரிமார்கள் தமிழைக் கற்றுத் தேர்ந்த அறிஞர்களாகியது டன் தமது மதத்தையும் இந்தியாவில் பற்பினர். தமிழ்மொழியில் பையின் பாடல்களை எழுதினார்கள் தமிழுக்கு இலக்கணமும் எழுதினர் என வரலாறு சான்று பகர்கின்றது. அந்நிய அறிஞர்கள் இவ்வாறு தமிழுக்கு வளம் சேர்த்த போது, இங்கே அந்நிய நாடுகளில் வாழும் நாம் எமது தாய்மொழியைக் கற்காமல் வாழ்வது நியாயமாகுமா? தமிழுக்கு நாம் தொண்டு செய்யாவிட்டாலும் எங்கு நாம் வாழ்கி ரோமோ அங்கு எமது மொழியைக் கற்று பின்னிற்கக் கூடாது.

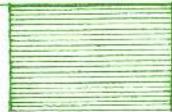

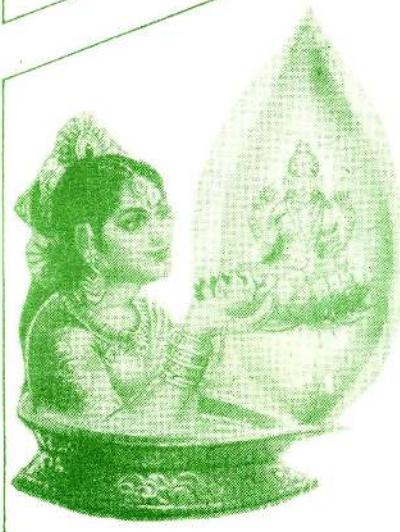
காலை வினாக்கு

மேல் நாட்டுச் சூழ்நிலையில் ஊழிந்து
ஏதாண்டிருக்கும் துழுரதும் மனத்தில்
சுர்த்து ஒன்றான் கீத கலைள்ளது

பத்திரிகைத்
ஏதாட்புகங்களு

S.Packiyanathan
Droote-13
44328 Dortmund
Germany

PHOTO COPIES ARE FREELY DONE BY

CARITAS
OF DORTMUND